

ΕΒΔΟΜΑΣ

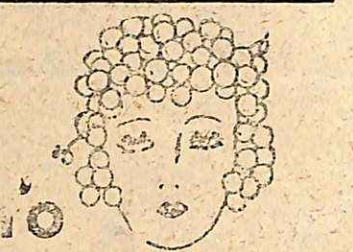
ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΡΙΘ. 681

Μεταξύ μας

22. Και του πεζού και του ποιήματος τα θέματα κοινά και δουλεμένα επιφανειακά. Το ποίημα έχει και τεχνικά λάθη. — Γεω. Κορολιήν, Ένταυθα. Το ποίημά σας, πολόντι δέν στερείται κάποιας ποιότητας, περιέχει πολλές κοινοτυπίες. Ίσως, αν τις αφαιρούσατε, να γινόταν δημοσιεύσιμο. Για τα προηγούμενα, σας απάντησα στο φύλλο 680. — Λάκη Κέκισην, Ίωάννινα. Δεν είναι δυστυχώς δημοσιεύσιμο. Έχει μερικά σφάλματα και πολλές κοινοτυπίες. — Ώστόσο, δέν στερείται κάποιας χάρις. — Αν δουλέψετε τον στίχο κι' αν διαβάσετε συστηματικά Έλληνες ποιητές θα επιτύχετε άσφαλώς καλύτερα αποτελέσματα. — Γεώργ. Κοντομάτην, Ένταυθα. Η έρωτική επιστολή είναι από τα δυσκολότερα είδη του πεζογραφήματος, γιατί χρειάζεται μεγάλη μαεστρία για να μην πέση στις αναπόφευκτες σχεδόν κοινοτυπίες. — Ηλέκτραν Π., Ένταυθα. Θα δημοσιευθώ. — Σ. Π., Πειραιά. Τα θέ-

ματα είναι πολύ κοινά. Άπλη στυχοπλοκή. Διαλέξτε κάτι καλύτερο. — Ε. Ν. Ψ. Καί Κ. Λογοθέτην, Ένταυθα. Θα δημοσιευθούν. — Θ. Άλ. Ένταυθα. Το πεζό σας θέλει ακόμη δουλέμα και συντόμευμα. — Έπειτα μās τὸ στέλνετε πάλι. — Όσο για τὸ ποίημα, δέν είναι, δυστυχώς, καλό. — Γ. Καπώνην, Διονύσιον. Μολοντί, ὁ στίχος σας είναι ὁμαλός και χωρίς τεχνικά λάθη, τὸ θέμα είναι φριχτά κοινότυπο. — Ν. Ι. Σ., Κίλκις — Βέρροια. Τὰ ποιήματά σας, δυστυχώς, δέν είναι δημοσιεύσιμα. — Ύστερον στήν τεχνική ἐπιτέλεση, ἀλλά και τὰ θέματα τους είναι πολύ κοινά. Πρέπει νὰ δουλέψετε πολύ τὸν στίχο σας. — Έλσαν Μ. Ίωάννου, Θεσσαλονίκη. Γράψετε καλὰ και χωρίς λάθη. Τὸ θέμα σας ὅμως παρὰ καιρο. Διαλέξτε κάτι ἄλλο και στείλτε το πάλι σὲ μās. — Σταύρον Βαρέλην, Ένταυθα. Θα δημοσιευθῇ. — Όσον ἀφορᾷ τὸ σταυρόλεξο, πρέπει νὰ γραφῇ μὲ σινι κίην μελάνην. — Θεοχ. Κογιαντήν, Άρτα. Τὸ θέμα σας είναι κοινό και ἄτοπο — ὄχι ὡς λοκληρημένο. Γράψετε ὥστὸ σὸ μὲ εὐχέρεια και ζωντάνια

και εἴμεθα βέβαιοι πὼς ἂν ἐπιμείνετε και δουλέψετε μὲ προσοχήν, θὰ ἐπιτύχετε σύντομα κάτι καλό. Για τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. — Παντ. Μωραϊτην, Βόλον. Θα δημοσιευθῇ. Σας ἐπαναλαμβάνομε τὴν εἰλικρινή σύστασή μας: μὴν ἐξακολουθεῖτε νὰ γράφετε στήν φόρμα αὐτή: είναι κοινωραστική και κάποτε ἀντιαισθητική. — Γιάννην Γαλιᾶσον, Άργεῖον. Δυστυχώς τὰ θέματά σας είναι πολύ κοινά. — Νίκον Κερατζίτην, Πειραιά. Έπαναλαμβάνομε ὅτι, σὰς γράψαμε και προηγουμένως. Μὴ διαλέξετε. Ένας μόνον τρόπος ἐπιτυχίας ὑπάρχει: νὰ γράφετε και νὰ... σκέψετε. — Έλμονα. Στὸ τέλος θὰ γράψετε κάτι καλό.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ...

Μ'αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ Ἰνστιτούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ'ἐπαφὴ μ'αὐτό. Καὶ δέν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ Ἰνστιτούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ (Έρμού 42 Τηλ 22-0-88) δέν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάση, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διὰρκῶς μελετᾷ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τίς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ και διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα και τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μās παρουσιάσῃ νέες ἐκπλήξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σὲ νέες βιταμινοχες συνθέσεις, που ἀποτελοῦν τὴν τελευταία ἐξέλιξη τῆς ἐπιστήμης.

Τὸ φωνάζω δυνατὰ! ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δερμα εἶναι δυνατόν νὰ τραφῇ

Ὁ γιατρός μου μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ΒΙΟΣΕΛ πού περιέχεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴ τροφὴ δίδει τὴν ἐπιδερμίδα ἀποκτᾶται ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμελῶς διαλεγμένα Διαπεριεργα πολὺ θαθεῖα τὸ δερμα και τοῦ προμηθεύει τὴν τροφήν πού ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ διατηρηθῇ σταθερὸ, φρέσκο και νεανικό. Έχει ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο κτηνηγὴτὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης και ἀναμειγνύεται τώρα μὲ τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ, ἀκριβῶς στὶς ἀναλογίες πού πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ τοὺς ὑποδορικούς ιστούς. Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα αὐτὴ κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε και τὸ πρωὶ θάβετε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρχίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τίς ἀτέλειες τοῦ χρώματος σας και οἱ χαλαροὶ και ἄδυνατισμένοι μῦς τοῦ προσώπου σας θ' ἀποκτήσουν πάλιν τὴν ζωηρότητά των. Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκιμῶν πού ἔγιναν εἰς ἕνα Νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπὶ γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἐσχάθησαν ἐν διάστημα ἑξ. ἡμέρας.

ΕΒΔΟΜΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ' ΤΕΤΑΡΤΗ 16 Οκτωβρίου 1940 Άρ.θ. 681

Αθηναϊκά περιεργο

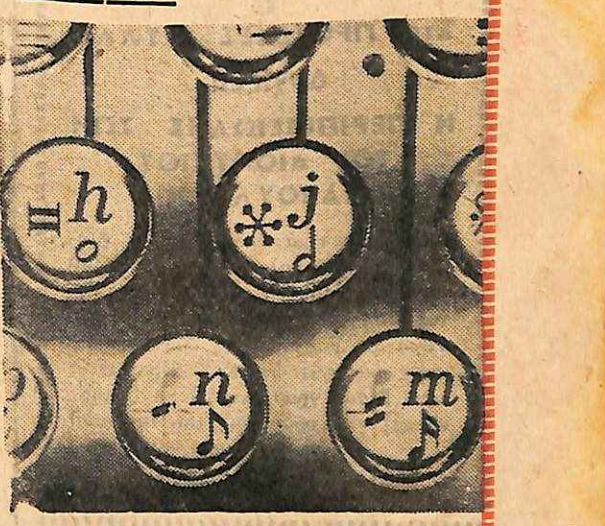
ΓΥΦΤΙΣΕΣ!

Έν γιὰ τίς γύφτισσες και τίς λοιπαρζούδες ἀπρησολοῖτο ἡ ζωολογία, θὰ τις ἐξαχάρηζε ὡς «ζῶα ἀειθάλη» ἀεικίνητα και παταχοῦ παρόντια. Δέν ὑπάρχει γωνιά τῆς Ἀθήνας πού νὰ μὴν γὰ, παραμονεύῃ ἡ Τύχη ὑπὸ τὴν μορφήν μοιραζούδης γύφτισσας. Συνήθως πηγαίνουν δυὸ δυὸ, καμιά φορὰ είναι και τρεῖς μαζί, και ἔχουν ὡς δικαιολογίαν τῆς ἁμαρτίας αὐτῆς ἐξόδου μὴ πρόχειρη φωνή: — Μόλους!.. Καλοὺς μόλους! Διότι, γιὰ νὰ είναι μὲ τὴν Ἀστὺ μοῖα ἐν τάξει, ἔχουν ἄδειαν πωλήσεως μόλων τοῦ αἰ-
— Τὸ πρὸ σχημα λοιπὸν τῶν μόλων τοῦ καρὲς τρυπῶνουν παντοῦ. Στὶς λαϊκὲς συνοικίες μὰ και στὶς ἀριστοκρατικὰς ε-
— ἔρας ἀκόμη. Στὰ καφενεῖα και στὰ θεατρά. Στὰ ζαχαροπλαστεία και ἐξω ἀπὸ τίς ἐκκλησίες.

Μιὰ γύφτισσα κατῳρῶσας νὰ τρυπῶσιν στὸν Ἰππόδρομο τοῦ Δέλτα. Μιὰ γύφτισσα στὸν Ἰππόδρομο; Γενική ἦταν ἡ κατά-
— πλῆξ. Αὐτὴ ὅμως ἔκανε χρυσὲς δουλειές. Χιλιάδες ἀνθρώποι φαίνεται τὴν ἐπλησίασαν νὰ τοὺς πῇ ἂν θὰ κερδίσουν ἢ ἂν θὰ χάσουν. Μερικοὶ, πὺς εὐφάνταστοι τὴν ἐρώτησαν πού ἄλλοις θὰ ἔβη γ' αὐτοὺς ἂν...
— Τίς βλέπετε παντοῦ μὲ τὸ αἰώνιο πρόσημα στὰ χεῖλη: — Μόλους! Καλοὺς μόλους!.. Ἀδιαφορεῖτε γιὰ ὅλους τοὺς μόλους τοῦ κόσμου ἀκόμη και γιὰ τοὺς μόλους πού ἐτσάκισαν τὰ μούτρα τοῦ Δόν Κωστή. Έκείνες ὅμως, δέν ἀπελίζονται: — Ἀφεντικὸ! Καλοὺς μόλους!.. — Δέν θέλω... — Νὰ σὲ πῶ τὴ μοῖρα σου. — Τὴν ξέρω τὴ μοῖρα μου... — Δώσε με ἕνα τσιγάρο, ζῖντε καλὸ παιδί πού ἔχεις τὸ καλωσυνηστὰ ἄντα σου... — Πῶς ἕνα τσιγάρο και ξεφύτωναί με!.. — Νὰ σὲ πῶ γιὰ μιὰ μελαχροινὴν πού σὲ συλλογίζεται. Ἄντε, ἂν σὲ μωρεῖ νὰ σὲ λέω. Σωστὲ θὰ μὲ χάνῃς!.. — Σωστὲ, ἂν σὲ πῶ ἢ ὄχι; — Ἄντε, ἔλα νὰ σὲ λέω γιὰ μιὰ

ξανθὴ πού σὲ θάνει στὸ νοῦ της. Ἄ, ἡ μωρεῖ νὰ κάνω σωφέ. — Δέν μ' ἀφήνεις, κυρά μου, στοῦ ἄσανά μου; — Μεγάλα θάσανα ἔχεις ἄγορί μου μὰ παραμένει θὰ είναι. Ἄντε!.. Ἀρμήσωσε!.. Ένα τάλληρο και σοῦ ταῖω θλα!.. — Ἄν συγκινηθῆτε και τὸ δώσετε τὸ ἄλληρο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μάθαιτε ὁ τέλος τῶν θασάνων σας, τὸ μῆδη, ἀ ἀρχίζει: — ἔχεις μιὰ μεγάλη δουλειὰ ἀρεντικὴ, σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα. Δυὸ μὲ κυνηγᾶνε...
— Τί δυὸ; Ἀ-
— στουλάκες; — Ὅχι! Δυὸ γυναῖκες. Μιὰ μελαχροινὴ σταράτη και μιὰ κουπάτη ξανθὴ.
— Λοιπόν; — Ἀσήμεως... — Πάλι; — Ἀσήμεως!.. Βάλε ἕνα τάλληρο. — Πάλι τάλληρο; — Ἄντε, νὰ σὲ λέω, τί πάει νὰ

Ένας Γερμανὸς μηχανικός κατεσκεύασε μιὰν μηχανὴν πού γράφει νότες μουσικῆς. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ είναι ἀπαράλλακτη μὲ τίς κοινὲς γραφομηχανές, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι στὸ κλαβιέ της είναι χαραγμένες νότες και γράμματα συγχρόνως, οὕτως ὥστε ὁ μουσικοσυνθέτης νὰ μπορῇ νὰ γράφῃ τὸ κείμενον και τὴν μελωδίαν. Ἡ γραφομηχανὴ γράφει και τὸ πεντάγραμμο μαζί μὲ τίς νότες, πού γράφονται πάντοτε στὶς ἀνάλογες θέσεις τους ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ προεκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν ὄχι μόνον τῶν ἐκδοτῶν και τυπογράφων, ἀλλὰ και τῶν διευθυντῶν δεχρήστρας πού πολλὰς φορὲς είναι ἠναγκασμένοι νὰ διευθύνουν ἀπὸ χειρογράφου. Ἡ εἰκὼν μας πᾶς δεικνύει τὰ πληκτὰ τῆς νέας μουσικῆς μηχανῆς.

Ἀπὸ σήμερα

Η ΕΒΔΟΜΑΙΑΣ

σας προσφέρει

Ένα πραγματικὸ ἐντρύφημα

Μιὰ νέα σπαρταριστὴ εὐθυμογραφία: ἡ γὰ τοῦ παιατοῦ και τακτικοῦ συνεργάστου μας, τοῦ ἀμίμητου εὐθυμογράφου κ.

Δημ. Ψαδῶ

ΑΛΕΞ. ὁ εὐγενέστατος!

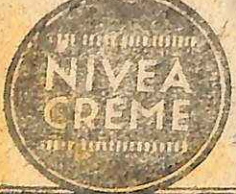
Κάθε σύστασις παρέλκει γιὰ ὅσους διαβάσουν τὴν πρώτη συνέχεια πού δημοσιεύομε στὸ σημερινὸ μās φύλλο

Στὸ ΣΗΜΕΡΙΝΟ φύλλο μās ἀρχίζει πάλιν μιὰ ξεκαρδιστικὴ σειρά δι-
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ὁ καθρέφτης λέγει: NIVEA! Πάντοτε NIVEA!

Μόνον ἡ συνεχὴς περιποίησις τοῦ δέρματος μὲ κρέμα NIVEA δίδει ἐκείνῃ τὴ θαυμαστὴ νεανικὴ ὄψη, ἡ ὅποια θαυμάζεται ἀπὸ ὅλους. Ἰδίως αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες και αἱ νοικοκυραὶ θεωροῦν τὴν NIVEA ὡς τὴν ἰδανικὴν κρέμα διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος, διότι ἡ NIVEA διορθώνει τὴν ὄψη τοῦ δέρματος. Διὰ τῆς EUCERIT εἰσχωρεῖ ἡ NIVEA θαθεῖα εἰς τὸ δερμα, τὸ καθαρίζει, τὸ τρέφει και τοῦ δίδει τὴν θαυμάσιαν λάμψιν και τὸ τέλει τῆς νεότητος.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ, ΑΠΟΛΟΓΟΙ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

στηρικτών σκέτς, γραμμένη από τον εκλεκτό μας χιουμορίστα και τακτικό συνεργάτη της «Εβδομάδος»

Κ. Δημ. Γιαννουκάκη

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ἀρχίζει:

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

Μιά εξαιρετικά ενδιαφέρουσα βιογραφία του παλαμιάχου ήθοποιου της ελληνικής σκηνής, που θα συναρπάσει το ενδιαφέρον των αναγνωστών μας με τις αφάνταστες και ρωμαντικές περιπέτειές του. Είναι γραμμένη με το ζωντανό και γλαφυρό ύφος του τακτικού συνεργάτη μας κ.

Φώτου Γιοφύλλη

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ

Έκεϊνη.— Πές μου, αγάπη μου, πού καπέλλο σου άρέσει άπ' όλα πού πολύ; Έκεϊνος.— Αυτό πού φορείς στό κεφάλι, χρυσή μου!

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η μικρή Ρόζα πήγε στό τσίρκο με την μαμά της. Όταν μπήκαν στην σκηνή οι παληάτοι, ένας άπ' τούς όποιους φορούσε ένα παράξενο σκουφί, ή μικρούλα φώναξε:

— Κύττα, καλέ μαμά! Αυτός πήρε και φόρεσε τό καινούργιο σου καπέλλο!

ΤΡΥΦΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Η νέα γυναίκα (με την τρυφερή καρδιά).— Καί δέν μου λένε πώς ψήνουν τούς άστακούς;

Η πωλήτρια τών ψαριών.— Τούς βουτούν, κυρία, ζωντανούς σέ ζεματιστό νερό!...

Η νέα γυναίκα.— Ω! Τί τρομερό! Δώστε μου καλύτερα έναν ζεματισμένο!...

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΑ ΜΥΑΛΑ

— Γιατί βάζετε τό παιδί σας και κοιμάται σέ τόσο ψηλό κρεβάτι;

— Γιατί ό άνδρας μου κι' εγώ κοιμόμαστε σάν μολύβι, κι' έτσι θα τό άκούσω με ευκολότερα άν θα πέση....

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

— Ξέρεις, άλλαξα άφεντικό.

— Γιατί; Εργάζεσαι άλλο;

— Όχι, άλλα... παντρεύτηκα!

ΠΤΩΣΙΣ

— Μαμά, τό θερμόμετρο έπесе!

— Ποιους βαθμούς;

— Τρία πατώματα! Έπεσε..... στό έρρόμο!

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Η εφεύρεσις του υποβρυχίου δέν είναι διόλου σύγχρονη υπόθεσις. Χρονολογείται πολύ προτού φαντασθή τό τρομερό όπλο ό Ιούλιος Βέρν. Ό Λάονς Μάγκνους, άρχιπειλοπός της Ουψάλας, βεβαιώνει ότι είδε στα 1505 δυό πέτσινες βάρκες πού χρησιμοποιούσαν οι πειρατές της Γερουίνταντ και οι όποιες είχαν την ιδιότητα νά βυθίζονται και νά ξανανεβαίνουν στην επιφάνεια. Στα 1528 εξέτεθη στό Τολέδο ένα καταβυθιζόμενο πλοίαρό πού έμοιαζε με κείνο πού έσχεδίασε ό Λεονάρδο ντα Βίντσι και κατασκευάσθη από τούς Βενετούς.

Μετά τό 1578 ό Κορνήλιος Βάν Ντρέμπιλ κατασκεύασε γιά τόν 'Ιάκωβο Πρώτο της 'Αγγλίας υποβρύχια πλοίαρά και μ' ένα από αυτά ό 'Ιάκωβος Πρώτος έταξίδεψε κάτω από τά νερά τού Ταμέσεως.

Ό πρώτος πού έχρησιμοποίησε τό υποβρύχιο γιά πολεμικούς σκοπούς ήπηρεσε ό 'Αμερικανός Μπίτσονελ, ό όποιος κατά τόν πόλεμο της 'Ανεξαρτησίας, προσεπλήθησε νά καταβυθισθ τού άγγλικού πλοίου «'Ιγκλ» στόν λιμένα της Νέας 'Υόρκης.

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΖΗΜΙΕΣ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Τό βιβλίο ενός 'Αμερικανού σοφού, τού καθηγητού Λ. Ο. Χόουαρντ, άναφέρει μερικά παραδείγματα τεραστίων ζημιών πού επιφέρουν τά έντομα στην καλλιέργεια. Οι ζημιές πού επέφερε ή σιταρόψευρα στις πατάτες, στις 'Ηνωμένες Πολιτείες στα 1918, έξιμηθήσαν εις 116 εκατομμύρια δολάρια. Στην νότιο Γαλλία, στην 'Ιταλία, στην 'Ισπανία και στην 'Ελλάδα, ό δάκος καταισνέφει κάθε χρόνο έλλείας αξίας 2000000.

Έν τούτοις, οι άστρονομικοί αυτοί άρχιμοί στους όποιους θα μπορούσαν νά προστεθούν και άλλοι, είναι μηδαμικοί έν συγκρίσει με τις ζημιές πού επιφέρουν τά έντομα πού μεταδίδουν μολυσματικές ασθένειες. Καί οι ζημιές αυτές δέν υπολογίζονται εις χρήμα άλλα σέ ανθρώπινες ζωές και προέρχονται από τόν κίτρινο πυρετό, την πανώλη, την ασθένεια τού ύπνου, τόν τυφοειδή πυρετό, την έλονοσία, πού μεταδίδονται από τούς ψύλλους, τούς κορούς, τις ψείρες, τις μυίγες και τά κουνούπια. Θα έπρεπε μάλιστα νά υπολογισθούν στίς ζημιές και τά τεράστια ποσά πού εξοδεύουν οι Κυβερνήσεις γιά νά καταπολεμήσουν αυτούς τούς φορείς τών επιδημιών.

ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ ΜΕ ΚΟΥΚΟΥΤΣΙΑ

Τόν παλιό καιρό ό κόσμος ζεσταινότανε μόνο με ξύλα. Αργότερα ήρθε ή θέρμανσις με κάρβουνα, με φωτα-

έριο, με άντρώ, με ήλεκτρισμό. Όπως πάντα συμβαίνει, οι 'Αμερικανοί ήρθαν και στό σημείο αυτό καί καλύτερο. Έπενόησαν την θέρμανση με...κουκούτσια φρούτων!

Στό Λός 'Αντζελες της Καλλιφορνίας, πού είναι τό κέντρο της φρουτοπαραγωγής, τά έργαστάσια κατασκευής κουσερβών με ροδάκινα και βερούκα πετούσαν δλόκληρα θούνα από κουκούτσια. Ένα μέρος θέβαινα από τά κουκούτσια αυτά τό χρησιμοποιούσαν στην κατασκευή προσωπικού δέξους, άλλα τά περισσότερα πήγαιναν χαμένα. Ένας μηχανικός επανόησε τότε ένα είδος θερμάστρας μέσα στην όποία τά κουκούτσια καίγονται ευκολότιστα. 'Ανακατεύονται με διάφορα υλικά, όπως τά προνίδια, τά ροκανίδια, τά κατακάθια από τά ελαιολιθία, ή και με ακαθάρσιτα πετρέλαια. Από τό μίγμα αυτό φτιάχνουν μικρούς κύβους πού καίγονται σιγά αναδίδοντας μία κανονική, γλυκερά ζεστασιά.

Μ' αυτό τόν τρόπο τά έργαστάσια κουσερβών εξησφάλισαν ένα νέο σημαντικό εισόδημα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τό μεγαλύτερο τηλεσκόπιο τού κόσμου όφείλεται σ' έναν 'Αμερικανό, άλλα έχει και κάποια σχέση με την Γαλλία, την εξής:

Ό άστρονόμος Χούκερ, πού έδωσε και τό όνομά του στό τηλεσκόπιο αυτό, τό έτελειοποίησε και τό συνεπλήρωσε με ένα σύστημα πού τό διατηρεί σέ σταθερή θερμοκρασία, πράγμα πού έχει τεράστια πλεονεκτήματα από άστρονομικής άπόψης. Τό τηλεσκόπιο Χούκερ έχει έναν παραβολικό καθρέπτη, θανμάσια έργασμένον, και με διάμετρο 54 μέτρων!.. Ό καθρέπτης λοιπόν αυτός έχει κοπή από γυαλί κατασκευασμένο στην Γαλλία, έπειτα από σχετικές προσπάθειες εξή ετών.

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΟ

Ό μπαμπάς.— Έ, τί κάνεις αυτό;

Ό μικρός.— Τά ψαράκια, μπαμπά, μου φαίνονται πολύ στενοχωρημένα κι' άμύλητα. Γι' αυτό τούς ρίχνω λίγο κρσάκι νά κάνουν κέφι...

Καί ό κίνδυνος αυτός ΕΠΕΡΑΣΕ

Πρωτότυπο διήγημα

τού Κ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Όχι, ό Νίκος ήταν έξυπνος άνθρωπος και καί ήξερε από την γυναικεία ψυχολογία, πού άλλωστε στόν έρωτα μοιάζει με την άνδρική.

Καί όμως έπρεπε ή Νέλλη νά μείνη δική του... Γιατί τώρα πού κινδύνευε νά τη χάση, ό Νίκος ανακάλυπτε πόσο την αγαπούσε... Μά πώς θα την κρατούσε δική του; Σκέφθηκε. Καί όπως οι καλές και σωστές ιδέες μας έρχονται την στιγμή πού έμιαστε έντελώς άπειπισμένοι, ή φωτεινή ιδέα ήρθε και στό μυαλό τού

Νίκου: 'Αν ξυπνούσε στην καρδιά της Νέλλης την αγάπη πού κάποτε αισθανόταν γι' αυτόν, και πού τώρα έμενε νά κωμείνη; Η ζήλεια ξύπνησε αυτή την αγάπη και στην καρδιά τη δική του. Η ζήλεια ήθελε νά ξυπνήσει και την αγάπη της Νέλλης. Η ζήλεια είναι τό μοναδικό μέσο πού υπάρχει σέ καίτε τέτοιες περιπτώσεις της ζωής μας.

Λοιπόν, αυτό ήταν! Θάκανε την Νέλλη νά ξαφνιαστή, νά ανησυχήσει, νά ζηλέψει μίαν άλλη. Νά σοδηθί πώς θάκανε τόν άντρα της. Πώς κάποια άλλη, θα της τόν έπαιρνε. Ό Νίκος έμεινε ευχαριστημένος από την ιδέα του κι' άρχισε νά σφυρίζη έναν εσθυμο σκοπό...

— Τί γράμμα είν' αυτό;
— Ποιό χρυσή μου;
— Αυτό πού σου πέσε και τ'όβαλες βιαστικά στην τσέπη σου.
— Δέν είναι γράμμα... Είναι, ένα δε-

— Συμβαίνει προσέγγιση. Τό γράμμα δέν είναι δικό μου.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Είνα μια σκέψη άρρωστη απόψε στην καρδιά μου, μια σκέψη έτσι μακρινή, κι' έτσι θλιμμένα μόνη, είναι μια σκέψη άρρωστη, που ζή μέσ' στην καρδιά μου.

κάθε που πέφτ' ή σκοτεινά, και σιωπηλά νυχτώνει, ή μαύρη ή σκέψη ή θλιβερή που ζή μέσ' στην καρδιά μου, γίνεται πάλι μια φωνή, και μοίρεται θαθεία μου:

κι' είναι σά στέρνες με νερά, που νοσταλγούν φεγγάρια, μέσ' στα θανάσιμα, τ' άρηά πεσίματα των φύλλων, που ξάφνου σπάνε και κυλάν, τρογύρω, απ' τὰ κλωνάρια...

κι' είναι σαν κάποια πούπουλα, λιγδίζωα συννεφάρια, που ενώ νυχτώνει, ξαφνικά, λίγο προτού χαθούνε, ξεσπούν όλη την πλήξη τους, και τή ματαιότητά τους...

κι' είναι σαν κάποια πέταλα των ρόδων, μέσ' στις νύχτες, που ανήμπορα για να χαρούν, κι' ανώφελα να ζήσουν, — τὰ πρώτα κρύα καρτερούν, να κλείσουν, και να δύνουν...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΓΗΣ

— Δεν είναι καθόλου έγγραφο. Έγώ είδα καθαρά τον γραφικό χαρακτήρα. Είναι γυναικείο!

— Άλθος κάνεις Νέλλη. Είναι έγγραφο!

— Δώσε μου το να το ιδώ!

— Δεν αξίζει τον κόπο. Κι' έπειτα έμένα δεν σ' ενδιαφέρουν τὰ έγγραφα. Δεν σ' ενδιαφέρουν ποτέ.

— Νίκο, σου λέω δώσε μου να ιδώ το γράμμα!...

— Δεν μου έχεις εμπιστοσύνη;

— Όχι!... Δώσε μου το γράμμα, αλλιώς να ξέρεις θά έγινε φασαρία!...

Ο Νίκος έβγαλε κάποιο άλλο χαρτί από την τσέπη του και τής τώδωσε.

— Όχι, δεν είν' αυτό!

Και πάλι προσπάθησε — τάχα — ο Νίκος να φυλαχτεί, ή Νέλλη βούτηξε το χέρι της στην τσέπη του και τράβηξε το έγγραφο.

— Αυτό είναι!

Και διάβασε:

«Άγαπητέ μου,

Έχτες δεν σε είδα καθόλου και πέρασα όλη μου την ήμερα και όλη μου τη νύχτα με τη σκέψη σου. Οι ώρες μου φαίνονται ατελείωτες μακριά σου. Μοναχικά κοντά σου ζω... Κι' είμαι, τόσο εύτυχημένη όταν σκέπτομαι πώς με σκέπτεσαι... Λοιπόν, αύριο, στις οχτώ, —

Η Ν Τ Α Ϊ Ζ Η Σ Ο Υ

— Η Νταίζη σου! επανέλαβε ή Νέλλη κι' έπρεπε κλαίγοντας στο ντιβάνι...

Ο Νίκος την πλησίασε.

— Άκουσέ με χουστή μου.

— Άφησέ με! Μή μ' άγγίζεις.

— Μά να σου εξηγήσω!

— Δεν θέλω να μού εξηγήσεις τίποτα! Είναι αρκετά ξεπνιχ. ώστε δεν μπορείς να με γελήσεις.

— Μά παιδί μου, συμβαίνει παρέρηγος! Το γράμμα δεν είναι δικό μου! Είναι κάποιου γνωστού μου, που είναι παντρεμένος και με προσέλησε να του το φυλάξω για να μην το δει ή γυναίκα του!

— Μά παιδί μου, συμβαίνει παρέρηγος! Το γράμμα δεν είναι δικό μου! Είναι κάποιου γνωστού μου, που είναι παντρεμένος και με προσέλησε να του το φυλάξω για να μην το δει ή γυναίκα του!

— Μά παιδί μου, συμβαίνει παρέρηγος! Το γράμμα δεν είναι δικό μου! Είναι κάποιου γνωστού μου, που είναι παντρεμένος και με προσέλησε να του το φυλάξω για να μην το δει ή γυναίκα του!

— Μά παιδί μου, συμβαίνει παρέρηγος! Το γράμμα δεν είναι δικό μου! Είναι κάποιου γνωστού μου, που είναι παντρεμένος και με προσέλησε να του το φυλάξω για να μην το δει ή γυναίκα του!

— Μά παιδί μου, συμβαίνει παρέρηγος! Το γράμμα δεν είναι δικό μου! Είναι κάποιου γνωστού μου, που είναι παντρεμένος και με προσέλησε να του το φυλάξω για να μην το δει ή γυναίκα του!

— Μά παιδί μου, συμβαίνει παρέρηγος! Το γράμμα δεν είναι δικό μου! Είναι κάποιου γνωστού μου, που είναι παντρεμένος και με προσέλησε να του το φυλάξω για να μην το δει ή γυναίκα του!

δελφίν και τηλέφωνο στο σπίτι για να τον παίρνη κάθε μισή ώρα να βλέπη αν είναι εκεί. Θα γύριζε στο σπίτι άμέσως μόλις έφτανε από τὸ γραφείο. Δεν θύστανε ποτέ μόνος του, αλλά πάντα μαζί. Και θύκταναν κι' ένα ταξιδάκι για κανένα μήνα, για να τής αποδείξη πως δεν σκεπτόταν την «άλλη». «Όλ' αυτά ο Νίκος τὰ δέχτηκε. Και όταν αργότερα βρέθηκε μόνος του, άρχισε έναν βαθύτατο στεναγμό άνακουφίστως.

— Άχ!... Δόξα σοι ο Θεός! Αυτή τη φορά τή γλύτωσα. Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Δήλωσις

Αλόγω του υπερδιπλασιασμού της τιμής του δημοσιογραφικού χάρτου, καθώς και της αύξησης των διαφόρων εν γένει τυπογραφικών ειδών, τα περιοδικά «Εβδομάς», «Μπουκέτο», «Θεατής» και «Θησαυρός» εύρισκονται εις την ανάγκην, προς κάλυψιν μέρους των δαπανών αυτών, να προοδύν από τού έχομένου τεύχους των εις την μίαν αύξησιν της μιάς δραχμής ατά τεύχος, πράγμα το όποιον από πολλού ήδη έπραξαν άλλα περιοδικά. Κατά συνέπειαν, θα πωλούνται το λοιπού προς δραχ. 6 'Ελπίζομεν, ότι οι άναγνώστες μας θα εύρουν δικαιολογημένη την έλαγίστην ταύτην κατά 20 μόνον αύξησιν της τιμής.

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

«ΘΕΑΤΗΣ»

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Πρός του άναγνώστα

της «ΒΔΟΜΑΔΟ»

(Η επί πλέον δραχμή)

Είμεθα απόλυτως βέβαιοι ότι οι δικαιολογούν και θ' αποδεχθού προθύμως οι άγαπητοί μας άναγνώστες την κατά μίαν και μόνην δραχμην αύξησιν της τιμής της προσφιλοῦς των «Εβδομάδος».

Μία δραχμή επί πλέον είναι έλάχιστον έξοδον δι' έναν άναγνώστην, ενώ δια το περιοδικόν είναι κάποια άνακουφίσις κατά τας ήμέρας ατάς της γενικής και σημαντικής υπερτιμήσεως των τυπογραφικών ειδών, διπλασιασμού της τιμής του χάρτου κλπ. κλπ.

Δεν άμφιβάλλομεν ότι όσοι έτι δεκατέσσαρα έτη είχαν την τακτικήν συνδροφία της «Εβδομάδος» όσοι την άγάπησαν και την έξέτιμψαν, ιδιαιτέρως οι παλαιοί κ' φανατικοί φίλοι της, θα άποδεχθού προθύμως την μικράν αυτήν επ' αύξουσιν.

Μία δραχμή είναι το έκατοστό των καθημερινών σας έξόδων. Δώσατέ την προθύμως αν άγαάτε το περιοδικόν σας και ενδιαφέρεσθε να έλθεται άποστολή και να εκπληρωθί εύτυχώς τον πόθο· σιμό του, ποι είναι νά σας έφ' ύποπτη, να σ' έρρη, να σας διδάσκη.

Με λίγα λόγια τρώμαζε να τή φέρν σε λογαριασμό. Και δεν κατάφερε να την ήσυχάση, παρά μονάχα έπειτα από αυτή τή συμφωνία: Θα πήγαινε στο γραφείο του τις ώριμένους ώρες και βί.

Αδελφ' ο Εὐγενέστατος

Η ΛΟΥΛΟΥ

-Κ ΑΛΗΜΕΡΑ, Άλέκο!

Ω, καλή ήμερα σας, κύριε Νικολάκη. Πώς είστε, Καλά; Μία γαρά να σας βλέπω πάλι να μ' εσκαθίζετε. Ξαννενώσατε!

— Ω, παρτόν κ. Νικολάκη. Ήθελα να πώ, δηλαδή, πώς είστε νέος πάντοτε, δηλαδή, όπως ανέκαθεν και σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Άστείο πράγμα! Μήπως σ' έβλεπ;

— Σώπα, βρέ άδερφέ!

— Άχ, σ' έβλεπα κ. Νικολάκη!

— Όχι, ντέ!

— Ω, είστε πολύ εύγενής κ. Νικολάκη να βεβαιώνετε το αντίθετον άλλα το γεγονός είναι ότι σ' έβλεπα διότι είμαι άπόρροκτος εις τις εκφράσεις μου, άσυγχώρητος, επιπόλειος! λυποῦμαι κατάκαρδα! Είμαι συντετριμμένος! Σ' έβλεπω πώς ακτινοβολείτε από υγείαν και νεότητα. Τέσσερες τριχούλες άσπρες τονίζουν περισσότερο τις μαῦρες και έπρεπε να είμαι πολύ ήλίθιος για να έμνησθω διαφορετικά την παρουσίαν των.

— Για πού τώθαλες;

— Έχω ραντεβού.

— Μπ; Πώς τώπαθες;

— Άγαπώ μία νεράιδα.

— Και σ' αγαπ;?

— Με λατρεύει! Δηλαδή θά μ' ελατρεύση. Περί αυτού είμαι βέβαιος. Άπολύτως βέβαιος. Διότι, αγαπητέ Νικολάκη, είναι ή πρώτη φορά που έχω άποκτήσει φίλην τόσο γοητευτικήν, τόσο εύγενή, τόσο όμορφη, τόσο εύαίσθητη! Ξέρεις αγαπητέ μου φίλε Νικολάκη, ότι εγώ είμαι άνθρωπος αισθηματίας, τρυφερός, περιποιητικός, μπορώ να σκοτωθώ για τον πλησίον μου. Με άγαπούν όλοι και άγαπώ όλους! Ταιγαράκι;

— Μερί.

— Καρμελίτσα;

— Μερί.

— Φωτισάκια;

— Μερί.

— Σοκολατάκι;

— Μερί, είπα! Μά, τί διάβολο, τίς τσέπες σου, βλέπω τις έκανες κατάστημα άποικιακών ειδών;

— Άκριβώς, φίλε μου! Έλαβα όλα τὰ μέτρα μου να περιποιηθώ τον ώραϊον μου άγγελον. Οι γυναίκες άρέσκονται εις την περιποίησιν και ή περιποίησις καθώς έβρεις είναι το φόρτε μου. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ως τώρα υπήρξα τό-

σον άτυχής εις τας αισθηματικές μου διαθέσεις. Υποθέτω όμως ότι αυτό συνέβη διότι δεν άνέπτυξα όλη την περιποιητικήν μου. Οι γυναίκες είπε χαριτωμένα πλάσματα. Πρέπει να θυσιάζονται κανείς μπροστά τους και μόνον έτσι τις κατακτά. Αυτή την φορά όμως, φιλατά μου φίλε Νικολάκη, θά άναπτύξω όλόκληρη την περιποιητικήν μου διά να κατακτήσω την καρδίαν της έλκεκτής μου γιατί έχω τούς σοβαρώτερους σκοπούς που είχα ποτέ εις την ζωην μου.

— Γάμο;

— Μπράβο, Νικολάκη!

— Το βρήκα;

— Είστε εύφύεστατος!

— Έ, δεν χρειάζεται φιλοσοφία...

— Άστετεσθε, κύριε Νικολάκη! Από έναν άπλούστατον και άδιόρατον ύπαινημό μου σεις κατορθώσατε να μαντεύσετε τας μυήας μου σκέψεις. Είστε εύφυής. Εύφύεστατος! Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια!

— Σώπα βρέ άδερφέ.

— Είστε μετρίφων.

— Δεν βαρύνει.

— Παρακαλώ. Παρακαλώ. Η μετριοφροσύνη είναι καλή μέχρις ενός ώριμμένου σημείου. Δώστε μου να σφίξω το χέρι σας.

— Όχι!

— Σ' εικετεύω.

— Γειά σου.

— Κύριε Νικολάκη!

— Άντίο. Και καλές δουλειές.

— Ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ. Όλοψύχως σ' ευχαριστώ κύριε Νικολάκη.

Είχε φύγει ο κ. Νικολάκης και ο κ. Άλέκος άκόμα εξακολουθούσε να του άπευθύνε σ' τόνον συγκαταλεγμένον τας θερμότητας των ευχαριστών.

— Μά είναι εύγενής άνθρωπος. Μά είναι θεός άνθρωπος. Μού ηύχηση καλές δουλειές. Ήγουν δηλαδή, εύδωσιν των αισθηματικών μου υποθέσεων. Τί τον ενδιαφέρει αυτόν ή ιδική μου εύτυχία και αι δικές μου αισθηματικές υποθέσεις; Και όμως είχε την μεγίστην εύγένειαν να μού εύχηθ' αυτήν ακριβώς την εύχην! Ω, πρέπει να τον εύχαριστήσω θερμώς!

Έκανε άπότομη μεταβολή και έτέθη εις καταδωκίον του φίλου του Νικολάκη αλλά εύτυχώς ο άνθρωπος είχε εξαφνησθ' και ο εύγενέστατος Άλέκος έγύρισε περίλυπος και έβγαλε το ρολόϊ του. Ω συμφορά! Ήταν ή ώρα πέντε και δύο λεπτά ενώ τὸ ραντεβού του ήταν στις πέντε ακριβώς!

Έκανε άπότομη μεταβολή και έτέθη εις καταδωκίον του φίλου του Νικολάκη αλλά εύτυχώς ο άνθρωπος είχε εξαφνησθ' και ο εύγενέστατος Άλέκος έγύρισε περίλυπος και έβγαλε το ρολόϊ του. Ω συμφορά! Ήταν ή ώρα πέντε και δύο λεπτά ενώ τὸ ραντεβού του ήταν στις πέντε ακριβώς!

Αναγκαία παρένθεσις:

Έτ'ον περίπου τοίαντα είναι ο κ. Άλέκος. Άνάστημα όλίγον ύψηλότερον του μετρίου. Τὸ πρόσωπό του είναι μάλλον

συμπαθές. Φορά γυαλιά, κάτω από τὰ όποια κινούνται άεσπώς μάτια μικρά και ανήσυχα. Είχε έλαφράν μυωπίαν, πράγμα που τὸ σπείριζε καμμιά φορά θλιβερές παρεξηγήσεις, κυρίως στον δρόμο. Άκούει, έξαφνα, ένα χαρρετισμόν «γεία σου, Άλέκο!» χωρίς να έχη προσέξει φεύ!... τὸ πρόσωπον. Καί τότε γυρίζει, τρέχει άσθμαίνων για να συναντήσῃ τὸν χαρρετίσαντα και να του ανταποδώσῃ δόκα και είκοσι φορές τὸν χαρρετισμό για να εξαλειωθῇ. Καμμιά φορά, σ' αυτή την σπουδήν του χαρρετ' άλλον αντί άλλου:

— Παρτόν, δεν σ' επρόσεξα.

— Πώς είπατε;

— Δεν μού είπατε «γεία σου Άλέκο»;

— Όχι, κύριε.

— Ε τότε δυ φορές παρτόν, κύριε για την ενόχλησιν. Με συγχωρείτε. Σ' ε παρεξηγήσα κύριε γιατί έχω έλαφρή μυ-

— Δεν π'ες στο διάολο να μ' αφήσης ήσυχη!...

ωπία και σ' επρόσεξα για άλλον αντί άλλου. Μιλ παρτόν!

— Δεν είναι τίποτα, κύριε.

— Πώς κύριε. Είναι! Σ' ε σταματώ στην μέση του δρόμου και σ' ε καθυστερώ απ' την δουλειά σας. Τί λέτε, κύριε! Η υπερβολική σας εύγένεια!

Παίρνει τόσο κατάκαρδα τὰ ζητήματα αυτά ο εύγενής Άλέκος ώστε γίνεται συμπαθέστατος αλλά δυστυχής. Η προθυμία του είναι κάτι τὸ άπείριστον. Η άφιλοκέρδεια του κάτι τὸ άπίστεον. Η αγαθότης του κάτι τὸ άπερίγραπτον. Καί ή εύγένειά του κάτι που δεν θά τὸ εκάταφανε να την περιγράψῃ οὐδέ ή τολμηρότερα φαντασία.

Φαντασθήτε, λοιπόν, όταν ο εύγενέστατος κ. Άλέκος άντελήφθη ότι είχε καθυστερήσει δυό λεπτά και τρία που ήθελε να φτάσῃ πέντε όλόκληρα λεπτά στο πρώτο ραντεβού του! Τριουμφά εσηκόθηκε στην ψυχή του. Αναστάτωσι. Άρπαξε έξαλλος ένα ταξί και έδωσε διαταγή εις τὸν σωφέρ:

— Ζάππειον!

— Μάλιστα.

— Σύντομα, σ' ε παρακαλώ.

— Άμέσως!

Ήθελε να φτάσῃ στο Ζάππειον και εύρίσκατο ακόμα στην Ομόνοια! Και όσο άνελογίζετο ότι επί δυό όλόκληρα

λεπτά ή δεσποινίς Λουλου τον έπεριέμενε, όρθία, μόνη, έκτακτικώς εις την περιέργειαν του κόσμου, επήγγαινε να τραλή, λαβή. Επείσε τον σωφείρ να τρέχη όσο μπορούσε περισσότερο και αφού εκινδύνευσεν να τσακιστή, να σκοτωθή, να συγκρουσθή, να οδηγηθή στο τμήμα, έφτασε αγωνιών, κάτωχρος, ασθμαίνων. Επήδησε απ' το αυτοκίνητο. Εκύτταξε δεξιά, εκύτταξε αριστερά, πούθενά Λουλου! "Ηταν ή ώρα πέντε και τέσσερα λεπτά! "Υψιστε κύριε! "Ηλθε, λοιπόν, και έφυγε; Κρύος ιδρώτας περιέλουσε τον δυστυχή Άλέκον, τον έπιλεγόμενον χαιδευτικώτερα "Άλεξ, από όλους τους γνωστούς και φίλους του.

Και τώρα; Να φύγη και αυτός; Να περιμένει; Ίδου ή άπορία. Φυσικά όμως τελικά αποφάσισε να περιμένει και όταν ο συμπαθέστατος κύριος Άλεξ άπεφάσισε να περιμένει ήξερε δά μέχρι πού μπορούσε να φτάσει. Πέντε και πέντε...Κανείς. Πέντε και δέκα... Ψυχή. Πέντε και τέταρτο... Ούδείς. Πεντέμισή... Ψυχή. Είχε καπνίσει όλόκληρο πακέτο τσιγάρα ο "Άλεξ και έκανε τουλάχιστο εκατό φορές τον γύρο ενός δένδρου όταν στις έξη παρά τέταρτο ένεφανίσθη ο Άγγελος του. "Εξάλλος ο ευγενής "Άλέκος έσπευσε να την υποδεχθή.

— Λουλου! Μίλ παρντόν.
— "Αργησα κ. Άλεξ;
— "Εγώ άργησα, δεσποινίς Λουλου. Με συγχωρείτε. Το ραντεβού μας ήταν στις πέντε φίξ και έγώ ήλθα στις πέντε και τέσσερα λεπτά.

— Με ειρωνεύεσθε;...
— "Εγώ; "Ω, μίλ παρντόν δεσποινίς Λουλου, δέν με ξέρετε καλά. Βεβαίως, ή ώρα είναι έξη παρά τέταρτο αλλά αυτό δέν έχει καμιάν σημασίαν. Μπορούσατε θαυμάσια να είχατε έλθει στις πέντε ακριβώς και τότε θα με έπεριμένετε τέσσερα όλόκληρα λεπτά, πράγμα θανάσιμον!

— Τέλος πάντων...
— "Οχι τέλος πάντων, δεσποινίς. Καταλαβαίνω ότι ή ευγένειά σας σας ώθει μέχρι του σημείου να υποκρίνεσθε ότι δέν αποδίδετε σημασίαν εις το γεγονός αυτό αλλά αυτό δέν αλλάζει καθόλου την πραγματικότητα που είναι, συντριπτική για μένα. Σας ζητώ παρντόν.

— Μά κύριε "Άλέκο...
— Συγχωρήστε με μαμζέλ.
— Μά μου φαίνεται πως με κοροιδεύετε, κύριε "Άλέκο, αφού έγώ άργησα τόσο πολύ.

— "Εσείς έχετε δικαίωμα να άργήτε όσο θέλετε, μαμζέλ. Και την νύχτα και τα μεσάνυχτα και τα χαράματα εάν έρχόσαστε, θα με εύοισκατε πιστόν εδώ να σας περιμένω. "Αλλά έγώ! "Ω, δέν είναι το ίδιον μαμζέλ, έγώ είμαι άσυχώρητος!

Την έπληξε την κοπέλλα. Τέλος πάντων έπροχώρησαν. Εσκοτώθηκε ο κ. "Άλεξ να της φανή ευάριστος.

— Μία καουμζέτσα;
— Μεσί, δέν θέλω.
— Παρακαλώ, είναι πολύ καλές. Δοκιμάστε αν θέλετε.

"Εκανε να πάση ή δεσποινίς Λουλου. "Αλλά εκείνος νεώτερος τον έτρομακώθηκε και τις πέταξε:

— Πάρονται. "Από δέν θέλετε δέν έπιμένω. Μήπως θα προτιμούσατε ένα φου-

στικάκι;

— "Ω, όχι!
— Καλά μαμζέλ. Δέν έπιμένω. "Εκτός εάν πάρετε ένα, και σας άρέσει, όποτε τρώτε όσα θέλετε.

"Επήρε ένα, το έφαγε ή δεσποινίς Λουλου, της άρεσε, αλλά δέν ήθελε άλλο.

— "Οποτε έσκοτώθηκε ο "Άλεξ.
— Πάρτε τα όλα, δεσποινίς!

— Μά δέν θέλω.

— Σας παρακαλώ. "Ολα δικά σας είναι! Για σας τα πήρα. "Αφού βλέπω πως σας άρεσε τόσο πολύ το φυστικάκι. Είμαι έτοιμος να σας άγοράσω μία όχλ. Σας παρακαλώ, βάλτε τα στο τσαντάκι σας και τα τρώτε ύστερα.

Τά έπήρε, τάβαλε με δυσφορίαν στο τσαντάκι της ή δεσποινίς Λουλου, όποτε ο κ. "Άλεξ είδε το τσαντάκι φουσκωμένο, το πήρε και τάβγαλε από μέσα:

— "Ω, όχι δεσποινίς!.

— Πώς;

Γιά όσους πιστεύουν

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 17η - 23η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ, 17.— "Η δυσμενής επίδρασις των πλανητών αν και αισθητώς μετριασμένη εξακολουθεί. Γι' αυτό είναι έπιβεβλημένη κάθε σύνεσις. "Αποφύγετε σήμερα τις άβέβαιες επιχειρήσεις και τα μεγάλα τομήματα.

"Από της 11.43 ώρας άνοίγονται ευνοϊκές προοπτικές για την σύνταξη άγαθών σχέσεων μεταξύ προσώπων που έως τότε γνωρίζονται άπλως. "Η "Αφροδίτη έπιφυλάσσει εκπλήξεις το βράδυ για όσους θα σταθούν Ικανοί να ακούσουν το κάλεσμά της....

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18.— Προϊνόν κατάλληλο για έργαίους που άπαιτούν δραστηριότητα. Θα έννοηθούν επίσης όσοι άρχολογούν: με έφευρέσεις. Μη διστάσετε να ταξιδεύετε πρό πάντων μετά την 10ην πρωινήν και μη λαμβάνετε ύπ' όπιν σας πιθανά συγκοινωνιακά άτυχήματα. Είναι άνάγκη να προσέξουν οι σύζυγοι να μην άνακινήσουν μετά τας 8.52 μ.μ. ζητήματα ζηλοτυπίας, επειδή ή "Αφροδίτη περιβάλλεται από έλαφρά γάφα, πράγμα που επηρεάζει πολύ άσχημα και ενεργεί διαλυτικώς στις μόνιμες έρωτικές ομογενειακές σχέσεις....

ΣΑΒΒΑΤΟ, 19.— "Η αύγή και το προϊνόν, μέχρι της 9.12 εξαίρετικά ευνοϊκό για πνευματική εργασία. Οι συγγραφείς, οι σπουδασταί, οι διανοούμενοι θα έχουν ώραιες έμπνεύσεις και μεγάλες ιδέες, άρκει να μη βαρεθούν να τις γράφουν και να τις άναπτύξουν. "Από της 10.43 μέχρι την 1.30 ευκαιρία για έπιτυχείς έμπορικές πράξεις. Μετά τας 7.24 αποφύγετε τα σκάνδαλα και τις ψευδείς διαδόσεις. Μείνετε πολύ έπιφυλακτικοί.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 20.— Σ' όλη την ήμερα θα έπικρατήση κάποιο διαλυτικό στοιχείο στις φιλικές ομογενειακές σχέσεις. Μη δίδετε σημασία στις κακώς εισηγήσεις και στα κουτσομπολιά

— Φουσκώνουν το τσαντάκι σας και σας το κάνουν άντικεισθητικό. Μήπως προτιμάτε ένα σοκολατάκι; "Η μάλλον όχι, δέν προτιμάτε. Πέστε μου τι θέλετε, δεσποινίς! Είμαι εις τας διαταγάς σας. Είμαι έτοιμος να κάνω το πών για σας. Διατάξτε!..

Τότε ή δεσποινίς Λουλου που είχε χάσει την ύπομονήν της:

— Δέν πās στο διάβολο, να μ' αφήσης ήσυχη!

Και έτράπη εις φυγήν. "Εμβρόντητος έμεινε ο δυστυχής "Άλεξ! Και όσο την έβλεπε που άπεμακρύνετο έξαλλη, τόσο γούρλωναν τα μάτια του. Μία άκόμα συμφορά εις τας τόσας που ύπέστη εκ της ευγενείας του ο κ. "Άλεξ, του όποιου τας περιπετείας θα σας δώσω εις σειράν εύσυνειδήτων περιγραφών, άγαπητοί μου άναγνώσταί...!

Δ. ΨΑΘΑΣ

— Α ΦΥΓΕΤΕ απ' το σπίτι!...
— Πώς;
— Θα φύγετε!
— Έχουμε συμβόλαιο περι-

καλώ...
— Θα πάω στην "Αστυνομία...
— "Ο δρόμος άνοιγτός περικαλώ!
— "Ακους εκεί! Το σπίτι μου ζωολογικός κήπος!..
— Παρακαλώ! "Αδειάστε μας τη γωνία και τα παράπονά σας στον Δήμαρχο! "Ορίστε μας!..

Και έκλεισε ή πόρτα μετά πατάγου που μπορούσε να τον πάρη κανείς για ειρηνικό βομβαρδισμό από άεροπλάνον κα- θέτου έφορηήσεως.

Φυσικά, ή σκηνή αυτή είχε και επακόλουθα. Και ήταν τα επακόλουθα τραγε- ρά και διασκεδαστικά. Καταπληκτικά και φαεινότατα. Εΰθυμα και θλιβερά.

"Ο Πρόεδρος έκτύπησε το κουδούνι και έδιότασε σε μία δικηγορία που ή- τανε μπροστά του.

— Εύδοξία Τουλούμη...
— Παρών!
— Διονύσιος Φάλαρος.
— Παρών.
— Κάθησε, Τουλούμη!
— Παρακαλώ...
— Κάθησε, σου είπα.
— Μάλιστα.
— Τι συμβαίνει;
— Μπαρόν, "Εγώ είμαι ο μηνυτής, μπαρόν, Διονύσιος Φάλαρος!

— Τι έπαγγέλλεσαι;
— "Εργολάβος οικοδομών αλλά ένεκα κάτι παραπάνω που είχα, έχτισα ένα σπίτι δικό μου.

"Η Εύδοξία Τουλούμη από το έδωλιον του κατηγορουμένου έθεώρησε καθήκον της να διευκρινίση τα πράγματα:

— Τό σπίτι, κύριε Πρόεδρε; Ρημάδι δέ λέει καλύτερα.

— Μπαρόν! "Υβρίζομαι!
— Σιωπή! Εύδοξία Τουλούμη αν εξα- νκιμήσης θα σε στείλω στο κρατητή- ριον.

— Παρακαλώ!..
— Λοιπόν, λέγε έσύ ο Διονύσιος Φά- λαρος.

— Μπαρόν;
— Είμαι εργολάβος;
— Και ιδιοκτήτης. Μία πολυκατοικία έχτισα με τις οικονομίες μου. "Ενα σπίτι που το βλέπετε και νδ γαίρεσαι. Μπαρόν; Λακή οι τοίχοι, κύρτες με ντολκο, τζάμια έν τάξει. Σπίτι δηλαδή, όχι ομαδι...
— Περιγραφή του σπιτιού θα μάς κά- νης τώρα;

— Μπαρόν;
— Λέγε παρακάτω. Τι έχεις με την κατοικουμένη;

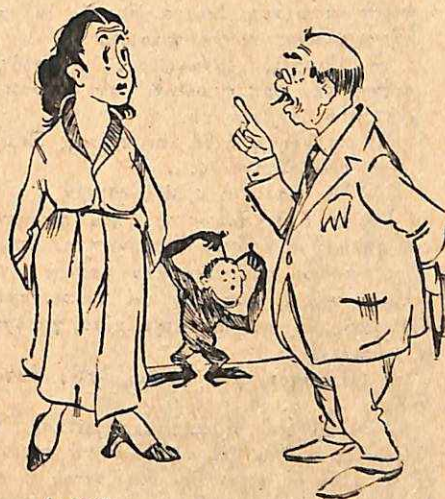
— Τό όποιον, της έγω νοικιάσει ένα δι- αμέρισμα και μέσα στα συμβόλαιο διαλυ- θάνει ο δικηγόρος μου, μπαρόν δηλαδή,

Τά Εΰθυμα Τού ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΜΑΪΜΟΥ!...

— Τι άπαγορεύεται ή διατήρησις σκύλων και γάτων έντός της οικίας, έξω από κα- ναρίνια.

— Λοιπόν;
— Λοιπόν ή κυρία Εύδοξία Τουλούμη έχει νοικιάσει ένα διαμέρισμα και έκου- βάλλησε μία μαϊμού.
— Τι έκούβάλλησε;
— Μία μαϊμού, με το μπαρόν δηλα- δή, έξω που άπαγορεύει το συμβόλαιο, αλλά μαϊμού μέσα στο σπίτι, τί το θέλει

— Θα πάω στην άστυνομία.

τό άγγίμι; Στον Βορονώφ νοικίασα το σπίτι μου; Αυτός έχει μαϊμούδες. Μπα- ρόν;

— "Αφησε τα μπαρόν...
— Μπαρόν;
— Τέλος πάντων τί θέλεις;
— Σπίτι νοικίασα, κύριε Πρόεδρε.

Δέν νοικίασα ζούγκλα!..
"Η Εύδοξία Τουλούμη από το έδωλιον, έθεώρησε καθήκον της να επέμνη:

— Ζούγκλα είσαι και φαίνεσαι, όρέ...
— Εύδοξία Τουλούμη...Κάθησε κάτω.
— Μπαρόν; Τό όποιον βλέπετε τί γίνεται; "Εχει μάθει από τη μαϊμού και φέρεται έτσι. Σιγά-σιγά θα την όητε να ψερίζε-ται μονάχη της...

— Παρακαλώ... Το σπίτι άπαξ το νοικίασα, μπορώ να κάθωμαι με την οι- κογένειά μου. "Υέματα; "Απαξ δέν έχω οικογένεια, έγω μία μαϊμού... Παρακα- λώ; "Απαξ και ή μαϊμού είναι άνθρωπος, διότι από τη μαϊμού έγενήκαμε οι άν- θρωποι...

"Η θεωρία του Δαρβίνου επί τάπητος! "Η γένεσις των ειδών!.. "Η Εύδοξία Τουλούμη ναυού!

— "Αλλά έδωγον του κύριε Πρόεδρε, είσαι άνθρωπος στοιμμένος...
— Μπαρόν;
— Στοιμμένος είπα. Τό όποιον μου τή έγει οίξει και έγω παρακαλώ του εί- πα: κύριε Διονύση δέν κάνει. Είμαι γή- ρα και δέν έχω χρονίσει άκόμη... Και τί

να τον κάνω, παρακαλώ; Καλύτερα νάχω τη μαϊμού!..

— Μπαρόν! "Υβρίζομαι...
"Ο Πρόεδρος βρίσκεται σε άμηχανία. Κάποια στιγμή έρωτά:

— Τώρα τί θέλεις έσύ;
— Να φύγη ή μαϊμού... ένεκα που το συμβόλαιο διαλαμβάνει.

— Παρακαλώ... Δέν φεύγει ή μαϊμού. Τό συμβόλαιο διαλαμβάνει περί σκυλο- και γατα. Και ή μαϊμού ούτε σκύλος εί- ναι, ούτε ποντίκια τρώει!.. Πλάσμα του Θεού.

— Γιατί θέλεις να φύγη ή μαϊμού ά- πό το σπίτι;

— Μπαρόν, θα μου φύγουνε οι έλλοι νοικαριοί. Μαϊμού μέσα στο σπίτι; Όμά μας φάη... "Ασε που θα γεμίσουμε ψύλλους...

— Παρακαλώ... "Η δική μου ή μαϊμού έχει κάνει... άπο φύλλω σπ. Πλά-σμα του Θεού!.. Μού την έφερε ένας καπετάνιος από την "Αυστρία.

"Αμήχανος ο κ. Πρόεδρος ξύνει το κεφάλι του και σκέπτεται συγχρόνως τους ψύλλους της μαϊμούς. "Επαμβάνουν οι συνήγοροι. "Ο δικηγόρος του νοικού- ρη ισχυρίζεται ότι με τον θρον άκύνες και γαλαίον όπονούνται όλα τα κατοικί-δια και μη ζώα. "Αλλωστε, δέν ήτο δυ- νατόν να προβλέπωνται εις τα μισθώτη- ρια όνομαστικώς όλα τα άγρια θηρία της ζούγκλας. Και αν έπιτραπή ή μαϊμού, διατί ή μισθώτρια Τουλούμη να μη φέρη και ένα κροκόδειλον μεθαύριον;

— Παρακαλώ... Κορκόδειλος είσαι έ- λόγου σου!

"Ο συνήγορος της Τουλούμης, εξαίρει την ζωοφιλήν της πελατιάς του.

— "Ενα χαριτωμένο μαϊμούδάκι, κύ- ριε Πρόεδρε. Πούν περάζει; Κανέναν! Και όμως επείραξε τον κ. ιδιοκτήτην προφανώς εξ άντιζηλίας, διότι ή πελατιά μου το γαίρεται... ενώ δέν καταδέχεται να ρίξη έλέμματα αισθηματικά επ' αυτό- του...

Και ο κ. Πρόεδρος άμήχανος απόλύ-τως, κηρύσσεται... άναρμόδιος.

— Πηγαίνετε στις έδωσεις να συ- ζητήσετε. "Εδώ είναι πλημμελήμα... Και άμα σε διαγκώση ή μαϊμού, έλα κι' απ' εδώ!..

"Ενθουσιάζ ή Τουλούμη. Κατώχρεο ά- ναχωρεί ο Φάλαρος (Διονύσιος) ψθυρί- ζων άκατάληπτα πλάνασμα μέσα στα δόντια του, ενώ ή Τουλούμη (Εύδοξία) πετά δα τελευταίον της θέσε!

— Μαϊμού μάλιστα!.. Παρακαλώ; "Οχι τί νόμις. Πώς θα προτιμήσω τον ούρακοτόκχο;

— Μπαρόν;
— Παρακαλώ... Και φεύγει άβυσπασπός.

Δ. ΠΙΑΝΝΟΤΚΑΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ευτυχής εκείνος που το βράδυ ξανα- βρίσκεται στην οικογενειακή του έστία, ανάμεσα στους δικούς του.

Ααααααα!

"Ολα ξεχνιούνται: τά λόγια, τά σι- λιά, τά γάδια... Μά ή έπαχτη δου- ψιών που συναντήθηκαν μία φορά κι' άναγνω- σίστηκαν μέσα σ' ένα πλῆθος από έφίμα- ρες μορφές, δέν σβάνεται ποτέ.

Ρομαίν Ρολλάν

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

18 Μαραζιών

Ένα μοντέρνο άθηναϊκό μυθιστόρημα

Τα προηγούμενα

(Η Ξανθούλα Έρμινια, κόρη γνωστοτάτου τραπεζίτου των Αθηνών, αποφασίζει μετά την χρεωκοπία του πατέρα της να έρξασθαι. Σ' αυτό την βοηθεί ο νεαρός μηχανικός Νίκος Σταυρίδης που της προσφέρει μια θέση στο γραφείο του. Ένα πρωινό αίσθημα ένωσε τους δύο νέους αλλά όχι για πολύ καιρό. Ο Σταυρίδης συνδέεται με μια όμορφη παντρεμένη, την Λάουρα. Η Έρμινια άπογοιτευμένη σπυγνίζει και βρίσκει την εξαδέλφη της Πόπη, που ζει στην Κηφισιά μ' έναν μεσόκοπο γιατρό. Η Πόπη πείθει την Έρμινια να μείνει μαζί της. Έν τώ μεταξύ ο δικηγόρος του πατέρα της την πληροφορεί ότι η μητέρα της είχε κάνει μια πολύ επιβαρυντική κατάθεση για τον κρατούμενο τραπεζίτη. Η Έρμινια άγανακτισμένη σπυγνίζει στον άνακριτή και του μιλεί για τον πατέρα της και για τη ζωή που ζούσε η μητέρα της. Όταν τελείωσε θέλησε να επιστρέψει στην Κηφισιά, αλλά διαπιστώνει ότι είχε χάσει την τσάντα της. Στην άπελπισία της σκέπτεται τον φίλο της εξαδέλφης της, τον γιατρό Φαρδής. Πηγαίνει στο Ιατρείο του και εκεί κατάπληκτη άκούει τον γιατρό να της κάνει έρωτική εξομολόγηση. Η Έρμινια τον σταματά και φεύγει για την Κηφισιά. Βρίσκει εκεί τον Σταυρίδη που την περιμένει. Της λέει ότι την αγαπά πάντα και την πείθει να τον άκολουθήσει. Ο γιατρός όμως άγρυπνεί. Δέν θά την άφήσει ποτέ να του την πάρει ο Σταυρίδης και γι' αυτό προσπαθεί να τον εκθέσει ήσο πιο πολύ μπορεί στα μάτια της Έρμινιας. Έπεμβαίνει, όμως, εκεί που δέν τον περιμένει ο Σταυρίδης και παίρνει την άγαπημένη του και φεύγουν, λέγοντάς τους που είναι ήδη άρραβωνιαστικά του. Άλλο ο Φαρδής δέν τ' άβγει κάτω. Δηλώνει στην Πόπη ότι δέν μπορούν πιά να ζήσουν μαζί και την άλλη μέρα παίρνει στο τηλέφωνο τον Σταυρίδη).

20ον

ΤΟΥ άποκρίθηκε μια δεσποινίς: — Όχι, κύριε... Ο κ. Σταυρίδης δέν ήθελε άκόμα... Ο Φαρδής έδωσε τον αριθμό του, παρακαλώντας την να τον πάρει μόλις ο Σταυρίδης θά πήγαινε στο γραφείο του. Κι ύστερα, άσφα, άρχισε να δέχεται τους άρρώστους του. Η διάγνωση γινόταν με μισόλογα, κι η θεραπεία καθοριζόταν με μασσημένα μουμουρητά, ή με καμιά λιγόλογη επίφρα στο χαρτί των συνταγών. Ποιό κέφι για έπιστήμη και γι' άρρώστους, όταν ο ίδιος ο γιατρός είναι άρρωστος! Όταν μέσα στο μυαλό του, μέσα στην καρδιά του, μέσα στο αίμα του, φωσφορίζουν σε

ρευστοπνιγμένη κατάσταση τα πιο χρυσά μαλλιά του κόσμου...

Κατά τις έντεκα το τηλέφωνο κτύπησε. Ο γιατρός άφησε στη μέση μια στηθοσκοπήση, κι έπηρε το άκουστικό μ' άγωνία:

— Έμπρός! φώναξε, μ' έλαφρά τρεμουλιαστή φωνή.

Η άπάντηση άρχισε άπ' την άλλη μεριά να φτάει. Σά να διάταζε να μιλήσει εκείνος πούχε συνδεθεί.

— Έμπρός! ξαναφώναξε ο Φαρδής, σφίγγοντας σπασμωδικά το άκουστικό μέσ' στα δάχτυλά του.

Η άπάντηση ήρθε επί τέλους. Ξερά: — Έδώ Σταυρίδης...

— Ά, μάλιστα... Μια στιγμή...

Γύρισε στον άρρωστο, που περίμενε με σηκωμένα ρούχα, ύπομονητικά, όπως όλοι εκείνοι πούχουν την άτυχία να μπλέκουν με γιατρούς, και του είπε, σχεδόν άπότομα, σά να φταίγει αυτός για όσα συνέβαιναν!

— Περάστε, μια στιγμή, στις άκτινες...

— Πού είν' οι άκτινες; ρώτησε ο άρρωστος ήλίκια, με την άνόητη έπιμονή πούχουν οι άρρωστοι, νομίζοντας πως η περίπτωση τους ενδιαφέρει το σύμπαν, και κυρίως το γιατρό που τους κουράρει. — Άπό δω... Θά σάς δείξει η νοσοκόμος... Έκανε ο Φαρδής, έμφ χτύπησε νευροσπένος το κουδούνι.

Η νοσοκόμα μπήκε, και σ' ένα νόημα του γιατρού, πήρε έξω τον άρρωστο, με σηκωμένα πάντα τα ρούχα, κι με σταθεροποιημένη μέσα του τη θεοδικότητα, ότι η κατεπείγουσα εκείνη μετροσόφ του στις άκτινες, γινόταν για καθαρά θεραπευτικούς λόγους...

— Έμπρός... ξαναπες για τρίτη φορά ο Φαρδής στο άκουστικό, όταν έλειψε ή πόρτα, κι έμεινε μόνος του.

— Σας είπα, έδώ Σταυρίδης... Μου τηλεφωνήσατε, σάς παίρνω... Λέγετε...

Ο τόνος ήταν έχθρικός, φανερώτατα έχθρικός. Ο Φαρδής το κατάλαβε, αλλά χωρίς να παραξενευτεί. Θά παραξενευότανε για το αντίθετο.

— Πρέπει να σάς μιλήσω... είπε στο Σταυρίδη, όσο μπορούσε πιο ήπια.

— Έγινε να πούμε τίποτα;...

— Πολύ... — Τί λ' έλε; — Αυτό που σάς λέω... Έγινε να πούμε περισσότερα άπ' όσα θά μπορούσατε να φαντασθήτε, κι' αυτό, για το συμφέρον όλων μας...

Ο Φαρδής ένοιωσε όλη τη δύναμη να παλινέπ με τα λόγια, με τα γέλια, με τα δόντια. Η φωνή του Σταυρίδη άνηγεσε λίγο ν' άκουστέ και στο τέλος έφτασε, άλλοιωμαμένη λιγάκι:

— Ένώ, πάλι, έπιμένω πως δέν έχουμε να πούμε τίποτα οι δύο μας...

— Φοβάστε, μήπως;

— Άμα το παίρνετε έτσι, είμαι στις διαταγές σας!

— Πότε, λοιπόν;

— Όποτε θέλετε...

— Άμέσως... τώρα...

— Όχι, τώρα άμέσως είν' άδύνατο... Σε μια-μιάμιση ώρα όμως, είμαι στις διαταγές σας...

— Θά μου κάνετε την τιμή να πάρετε ένα όρεκτικό μαζί μου;

— Πού;

— Σας είναι βολικό στην πέργκολα του «Κίγκ-Ζόρξ»;

— Συμφωνώ...

— Δώδεκα με δωδεκάμιση...

— Ναί-ναί...

Η συνδιάλεξη κόπηκε. Κι' ο Φαρδής με τα μάτια λαμπερά, το ύφος άποφασιστικό, την καρδιά του έλαφρύ, πέρασε στις άκτινες, όπου είχε μεταφέρει την ύπομονή του ο άρρωστος, μ' άνασχηκωμένα πάντα τα ρούχα.

Στις δώδεκα και δέκα, ο γιατρός, με πρόφαση κάποιο έπείγον συμβούλιο, άνάβαλε τις ύπόλοιπες βίτες για τ' άπόγευμα, πέταξε την άσπρη μπλούζα, κι πήδηξε στο αυτοκίνητό του. Μόλις άνέβηκε τα πατώματα του ξενοδοχείου και βγήκε στην ταράτσα, το πρώτο που αντίκρισε, σε μια γωνιά, ήτανε τα δυο κατάνυρα μάτια του Σταυρίδη, που τον κυττάζανε σάν άναμμένα κάρβουνα. Ζύγωσε ήσυχα στο τραπέζι, και βγάλε τον καπέλλο του, κάθισε.

— Καλημέρα σας, κύριε Σταυρίδη! Έκανε ευγενικά, σχεδόν εύθυμα, σά να μιλούσε σε παλιό του γνώριμο και φίλο.

Ο Σταυρίδης άγάχωσε μια καλημέρα.

— Περιμένετε πολλή ώρα;

— Δέν έχει σημασία το πόσο περίμενα... Σημασία έχει πως δέν μπορού να μείνω πολύ με τη συντροφιά σας...

Ο Φαρδής έβγαλε τσιγάρα και του πρόσφερε. Ο άλλος άονήθηκε μ' ένα νευροσπένος κίνημα.

Ο γιατρός άναψε το δικό του, σηκώνοντας τους ώμους.

— Υστερα, φώναξε σ' ένα γκαρσόνι που περνούσε:

— Ένα βερμούτ και μύγδαλα κρουντισμένα...

Ο Σταυρίδης μισοσχημάτιζε άπ' την καρέκλα του, κι ύστερα ξανακάθισε, γεμάτος άνυπομονησία:

— Λοιπόν, κύριε, σάς άκούω! φώναξε, άγρια σχεδόν. Μου τηλεφωνήσατε, ή ζητήσατε, νάμαι! Σας άκούω! Μιλήστε...

Ο Φαρδής γαμονέλασε:

— Οι άνθρωποι της σημερινής έποχής δέν έχουν άνατοχή...

Τά μάτια του Σταυρίδη πετάξανε ώργισμένες λάμψεις:

— Άν είχατε να μ' άμιλήσετε σ' αυτό τον τόνο, δέ διαλέξατε καλά το μέ-

ρος... Κάπου άλλο, θά μπορούσα, άσφαλώς, να σάς δώσω την κατάλληλη άπάντηση...

— Έλάτε, τώρα! Δέν ήθελα να σάς θυμώσω... Δέ θά προχωρούσε καθόλου η συζήτησή μας με άνευχλήσεις και άκρότητες...

— Λοιπόν λέγετε!

— Άκούστε: Θάμαι σύντομος και θά φτάσω χωρίς περιστροφές στο θέμα μου. Χτέες, την ώρα που ή Έρμινια...

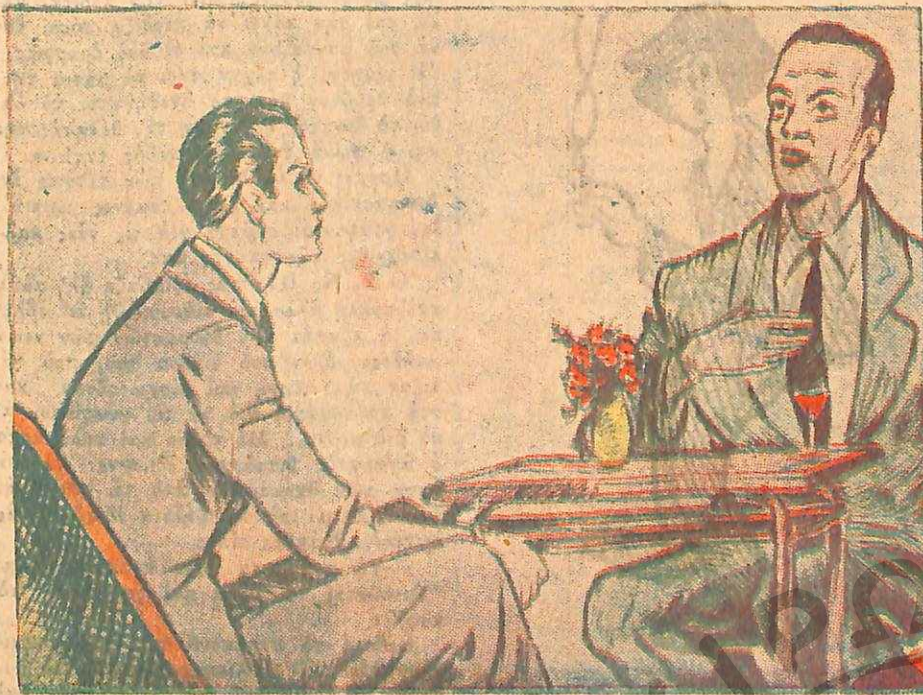
— Η δεσποινίς Μπαρκή!... τον διόρθωσε με σφιγμένα δόντια ο Σταυρίδης.

— Η δεσποινίς Μπαρκή άφού έπιμένετε, την ώρα πούδιναι άπ' το Ιατρείο μου, στο πλευρό της εξαδέλφης της, και στο δικό μου, σάς έρήςκε μπροστά της φάντη-μπαστουί... Έγώ θέλησα να σάς ρωτήσω με τί δικαιώματα έμφανίζόσαστε στο δρόμο της, και σεις μ' άνατε τότε μια θεατρικώτατη δήλωση ότι ή δεσπο-

ινός πού λέτε. Μή βιάζεστε να θυμώσετε! Δέ θίγω τον κύριο Σταυρίδη αυτή τη στιγμή. Θίγω τα νείατα! Αύτα τ' άκόρεστα κι' άσυνεπή νείατα, που ύποσγονται τόσα πολλά, κι' έπτελούν τόσα λίγα, ιδίως όταν δέ συναντήσουν αντίσταση, και τ' άβρουν όλα όταν τ' άζητούν...

— Σας άπαγορεύω να μιλάτε έτσι!

— Θά μιλάω, θέλετε δέ θέλετε. Η διάθεσή μου δέν είναι να σάς θίξω: Είμαι να σάς πείσω, να σάς φέρω με τα νερά μου... Για το καλό σας, για το καλό μου... Και για το καλό της... Λοιπόν, την Έρμινια δέ θά την πάρτε... Σας αγαπάει πολύ, για να σάς αντίσταθώ. Κι' όταν σάς δοθή, δέν ύπάρχει κανείς λόγος να γίνη κυρία Σταυρίδη... Οι γυναίκες δέν παίρνουνε τ' όνομά μας, παρά για να γίνουν φίλες μας. Είν' ο λόγος για τον όποιον οι φίλες μας σπα-

— Η Έρμινια δέν μπορεί να γίνη γυναίκα σας!

νίς Μπαρκή ήτανε μνηστή σας, και μέλουσα γυναίκα σας...

— Σας τ' είπα, όχι για να σάς διακαίοληθώ, άφού δέ σάς χρωστούσα καμιά δικαιολογία, μα για να κρατήσω ψηλά την Έρμινια, έστω και στα μάτια τ' άδικά σας...

— Δέ μ' ενδιαφέρει ή αίτία της θεατρικής δηλώσεως μ' ενδιαφέρει ή δήλωσή σας ή ίδια...

— Και γιατί, παρκαλώς;

— Τό γιατί θά το μάθετε σε λίγο... Έκείνο που θέλω να συζητήσουμε, είνε τουτό: Σκέπτεστε, πραγματικά, αντίκεινα, να πάρτε τη δεσποινίδα Μπαρκή γυναίκα σας;

— Είμαι τόσο ξεκάθαροι οι σκοποί μου, και τόσο ειλικρινής ή άγάπη μου, πού δέν αισθάνομαι τη διάθεση να το κρύψω ούτ' άπό σάς: Ναί θά κάνω την Έρμινια γυναίκα μου!...

Ο Φαρδής έβγαλε τον πάγο άπ' το ποτήρι του με το κουταλάκι, ρούφηξε λίγο βερμούτ, κι ύστερα είπε:

— Είν' άδύνατο να παραδεχτώ πως λέτε άλήθεια, κι' ότι ο σκοπός σας είν'

νώτατα γίνονται γυναίκες μας. Έσως ποτέ... Το όνομα του έρωτευμένου άντρα, είναι το αντίτιμο του πολιτισμένου δώρου ενός κοριτσιού όταν αυτό προσφέρεται σοφά και στην ώρα του...

— Τα κοινωνικά σας συμπεράσματα να τ' κρατήσετε για τον έαυτό σας...

— Όχι. Είν' απαραίτητο να τ' έξωτερικεύσω και σε σάς... Λοιπόν, ή Έρμινια δέ θά γίνη γυναίκα σας: Θά καταδικαστή να περάσει τη ζωή της στο περιθώριο της ζωής σας, με χρίνιες, με έξουτελισμούς, με κανένα έξώγαμο παιδί ίσως στην άγκαλιά...

— Κύριε! φώναξε ο Σταυρίδης, πανιασμένος.

— Θά μ' άκούσετε ως το τέλος, κι' ύστερα θυμώνετε μαζεμένα... Άλλά, κι' αν παραδεχτούμε πως την παντρεύαστε, ποιά είν' ή ζωή πού της τάξετε; Μια μέτρια, μικροαστική ζωή, με μερικές, μετρημένες χιλιάδες τον μήνα, πού δέ φτάνουν, με στερόσεις, με προσθέσεις κι' άφαιρέσεις, με τσίτια το καλοκαίρι και μαλλινάκια το χειμώνα, με τράμ και πεζοπορίες, με άγκομαχιά για

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ!

— Άν θά χάσουν τ' ά δόντια τους οι άνθρωποι;

Παρ' όλα τα προληπτικά μέτρα, οι άσθένειες των δοντιών αυξάνουν σ' άνησυχαστικό βαθμό. Πολλοί ύποστηρίζουν ότι θάρρη κάποτε μια μέρα πού οι άνθρωποι θά ζουν χωρίς δόντια. Άν πιστέψουμε τους έθνολόγους και τους ύπολογιστάς των στατιστικών, το κακό έχει αρχίσει... πριν άπό 125 χιλιάδες χρόνια, άπό τον καιρό δηλαδή πού ο άνθρωπος άρχισε να μαγειρεύει την τροφή του.

— Ποιοι έφάρμοσαν πρώτο, τον έμβολιασμό;

Υπερφανεύομαστε εξαιρετικά πού μπορούμε να προλάβουμε μερικές άρρώστειες με τον έμβολιασμό. Άλλά οι μάγοι της Άδηςσινίας εφαρμόζουν άπό αιώνων ένα πρωτότυπο έμβολιασμό εναντίον της λύσσας. Σ' ένα κλειστό μέρος κλείνουν γαϊδούρια πού τ' άχουν δαγκάσει λυσσασμένα σκυλιά. Μόλις κανένα λυσσαμένο σκυλί δαγκάσει άνθρωπο, θύει άχουν ένα δαγκωμένο γαϊδούρι και δίνουν στον άρρωστο να φάει το σηκότι του. Πολύ συχνά ο άνθρωπος γίνεται καλά.

— Τί γυρεύουν οι ποντικοί στα ύποδρύχια;

Αλλοτε σε κάθε άγγλικό ύποδρύχιο υπήρχε μια κλούβα μ' άσπρους ποντικούς. Πρόληψις θά πής. Καθόλου. Οι άσπροι ποντικοί με την έξυπνότητά τους άσφαρξάν τον άνθρωπο άν ξεφύγουν δηλητηριώδη άέρια. Οι ναύτες μόλις έδωσαν λοιπόν ταράχμενους τους ποντικούς έπαίρνουν είδηση για την έξάτμιση των άερίων. Έτσι οι ποντικοί γίνονται οι φύλακες άγγελοί των ύποδρύχων.

ναθουνε ή μια άκρη με την άλλη... Θά τ' άνηθήςτε όλ' αυτά;...

Ο Σταυρίδης τον έρώτησε με σφιγμένα δόντια:

— Θάτανε προτιμότερο, άραγε, για την Έρμινια, να περάσει τη ζωή της στο περιθώριο της δικής σας, σάν φίλη σας; Βρίσκετε πως άξίζει, να δοθή για λεφτά, αντί να προσφερθή δωρεάν στον έρωτα;

— Λόγια, νίε μου... Λόγια...

— Βρίσκετε πως είναι άξια ν' άντε καταστήσει την Πόπη στην παρανομία; Δέν νομίζετε πως την ύποβιάζετε την Έρμινια έτσι;...

(Συνέχεια στο έπόμενο)

(Εικονογράφησης Δ. Θεοφιλοπούλου)

ΣΤΑ

40
χρονιαΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ
ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ των θεάτρων κατά τον δεύτερο Βαλκανικό πόλεμο φαίνεται ότι συνετέλεσε και το παίξιμο μερικῶν ελαφρῶν ἔργων. Οἱ ἡθοποιοὶ ἔμαθαν ὅτι παρετήρηθη κάποια ἀγανάκτηση στὸν στρατό τοῦ μετώπου, ὅταν ἔμαθον ὅτι παίζονται στὴν Ἀθήνα ελαφρὰ ἔργα, ἐνῶ ὁ πόλεμος ξανάρχισε... Κατόπιν ἀπ' αὐτὸ οἱ σωματάρχαι ἀνέφεραν τὸ πᾶγμα κι' οἱ διαμαρτυρίες ἔφθασαν ὡς τὴν κυβέρνηση, ποὺ διέταξε ἀμέσως τὸ κλείσιμο.

Ὁ Σύλλογος τῶν ἡθοποιῶν ἐμοίρασε τότε 2.800 δραχμές γιὰ τὴν περιθαλψὴ τῶν ἀνέργων μελῶν του.

Ὁ Σύλλογος ὅμως τότε εἶχεν ὡς μὲν μόνον 40 ἡθοποιούς. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀπὸ τοὺς παλαιούς καὶ τὰ τρία τέταρτα ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐργάζονταν πιά. Ἐνῶ οἱ ἡθοποιοὶ τῆς Ἀθήνας ἀνῆρχοντο τότε σὲ 800. Ἔτσι οἱ 260 ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ Σύλλογο! Ἐθεωροῦσαν ὅμως ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ δικό τους τὸν Σύλλογο καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ ὅταν ἦσαν ἀνεργοί. Ὁ Σύλλογος ὅμως δὲν παραδεχόταν τὴν ἔνταξη αὐτῆ. Ἐπηκολούθησε λοιπὸν μεγάλη πᾶλη καὶ συζήτηση μεταξὺ τῶν ἡθοποιῶν τοῦ συλλόγου καὶ τῶν ἔξω τοῦ συλλόγου. Καὶ τὰ ὑπὲρ καθὼς καὶ τὰ κατὰ ἦσαν ἀτελείωτα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν ἐλύετο καὶ ἡ ἀνεργία ἐξακολούθωνε...

Τέλος ὅμως ἡ κυβέρνησις ἐσυγκινήθηκε. Ἀλλοστε καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἐξητοῦσε θεάτρα... Κι' ἔτσι τὴν 17 Ἰουλίου 1913 ἐξανέστησαν ὅλα τ' Ἀθηναϊκὰ θεάτρα μὲ νέαν ζωὴ καὶ μὲ νέα ἔργα...

Ἔτσι ξαφνικὰ ἐδοθεῖσαν ἀνοικτὰ ὀκτὼ θεάτρα στὴν Ἀθήνα: τῆς Κοτοπούλης, τῆς Κυβέλης, τοῦ Συντάγματος, τὸ «Ἀ-Θήναιον», ἡ «Ἀλμπέρτα», τῆς Νεαπόλεως, τὰ «Ὀλύμπια» καὶ τὸ «Πανελλήνιον».

Τὰ «Πολεμικὰ Παναθηναῖα» ξανάρχισαν πάλι στῆς Κοτοπούλη κι' ἐξακολούθησαν νὰ θριαμβεύουν. Κι' ἔφαγαν ὀλόκληρη τὴ σαζὼν μὲ σπάνια κοσμοπλημμύρα. Μόνον ἓνα θράδυ, τὸ θράδυ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου, δὲν παίχθηκαν τὰ «Παναθηναῖα». Ἐκείνη ἡ παράσταση ἐδόθη ὡς τιμητικὴ τῆς Μαρίας. Καὶ σ' αὐτὴν ἐπαίξε τὴν «Ἰσιγένεια ἐν Ταύροις» τοῦ Γκαίτε γιὰ νὰ δείξῃ καὶ τὴν τέχνη τῆς στὴν τραγωδία. Φοβήθηκε ἡ καλλιτέχνης μας μήπως μὲ τὰ «Πολεμικὰ Παναθηναῖα» ξεχάσῃ τὸ κοινὸν ὅτι αὐτὴ ἦταν πρὸ πάντων τραγωδία. Τὸ κοινὸν ἔτρεξε στὴν τιμητικὴ, ἐθάρρυνε καὶ στὴν τραγωδίαν τὴν Κοτοπούλη καὶ ἡ κοινὴ τὴν ὕμνησε μέχρι ὑπερβολῆς. Φαν-

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τὰ ἀθηναϊκὰ
θεάτρα ἀπὸ τὸ 1910-1920

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΥΠΟ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

τασθῆτε ὅτι ἓνας κριτικὸς ἔγραψε τότε: «Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὁ Γκαίτε ἔγραψεν αὐτὸ τὸ ρόλο μόνον γιὰ τὴ Μαρίαν»!

Τὸ θέατρο Κυβέλης ξανάρχισε τὶς παραστάσεις του μὲ τὸν «Κρυφὸ Πόθο» τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη. Κι' ἐπειτα ξανάρχισε νὰ παίξῃ χονδρὰ καὶ ελαφρὰ γαλλικὰ φάρσες καὶ σοδαρά καὶ θαρεὰ δραματι-

Ἡ δὲς Φλώρα Βορδώνη
στὸ «Πανόραμα».

κὰ ἔργα. Εἶναι περίεργοι ὁ συνδυασμοί. Κι' ὅμως ἐδάσταξεν ὅλη αὐτὴ τὴν σαζὼν. Ἐπαίζοντο ἄλλα θράδια «Ἡ Κορδαλία καὶ Σία», «Ὁ Σάτυρος» κι' ἄλλες γαλλικὲς φάρσες, καὶ ἄλλα θράδια μὲ συμμετοχὴ καὶ τοῦ Θωμᾶ Οἰκονόμου ἐπαίζοντο οἱ «Βρυκόλακες» τοῦ Ἰψεν, ὁ «Πατέρας» τοῦ Στρίμπεργκ καὶ ἄλλα τέτοια θαρεὰ ἔργα. Ἐπειτα παίχθηκε καὶ τὸ πολὺχροτο «Ζευγάρισμα» τοῦ κ. Γρ. Σενοπύλου.

Αὐτὰ στὰ δύο κυριότερα θεάτρα. Τώρα στὸ τοῦ «Συντάγματος»: Ἐκεῖ ἐθριαμβεύει κι' ἐθρονοῦσε τὸ «Πολεμικὸ Πανόραμα» τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίν. Νέα νοῦμερα προστετέθησαν, ὥπως ὁ πολὺχροτος «Ἀδνεφ Μαθητής», ὁ «Κανταδόρο» Πιλέσσας καὶ ἄλλα. Μέσα σὲ ἐπιτυχία ἀφάνταστη ἔφτασε ἡ ἐπιθεώρηση αὐτῆ τὴν ἐκατοστὴ τῆς παραστάσεως. Στὸ μεταξὺ ἡ δὲς Ἀθανασία Πιλέσας καὶ ἡ δὲς Φλώρα Βορδώνη, νέες καὶ φρέσκες ἐμφανίσεις, χαλοῦσαν κόσμο.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὸ κοινὸν εἶχε ξετρελαθῇ μ' αὐτὲς τὶς δύο νεαρές καλλιτέχνιδες κι' ἡ κοινὴ. Κι' ἔγραφε χαριτωμένες ὑπερβολές...

Ἰδοὺ τί ἐγράφετο γιὰ τὴν δίδυ ἀθανασία Πιλέσας, σήμερα Κρ. Μουστάκα: «...Ἡ καλλιτέχνης αὐτὴ ξέρεῖ νὰ παρουσιάσῃ τὴ σκηνή, νὰ σταθῇ, νὰ ξετυλίξῃ τὸ ρόλο τῆς μέσα στὸ ὑποπόδιον τοῦ ἔργου μὲ μιὰ δική της πρωτοτυπία καὶ ἰδιαίτερη ζωὴ... Εἶναι ἀληθινὰ ἐκπληκτικὴ καὶ μυστήριος πῶς ἡ καλλιτέχνης αὐτὴ ξέρεῖ νὰ παρουσιάζεται ζωηρὰ καὶ ἐξωλαμμένη καὶ καλλίγραμμη καὶ συναρπαστικὴ ἀπάνω στὴ σκηνή! Μὰ καὶ ἡ φωνὴ τῆς τῆς προσθέτει πολὺ. Καὶ τὸ χαμόγελό της...»

Θέλετε νὰ ἰδῆτε καὶ τί ἐγράφετο γιὰ τὴν δίδυ Φλώρα Βορδώνη, ἡδὴ Κρ. Βελμύρα; Ἰδοὺ τὸ δείγμα: «...Ἡ χάρις καὶ ἡ ὁμορφία. Ὁλάνθη καὶ μὴ μὴ ζωὴ, μιὰ τέχνη... Μαζὶ μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ὁμορφίαν τῆς ἔδωσαν ἡ φύσις τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν τέχνην, ποὺ ὄχι μόνον ἐξουδετερώνει τὴν πρώτην, ἀλλὰ καὶ τὴν κάνει νὰ κερδίξῃ τόσο, ὅσο νὰ σοῦ φαντάζουν καὶ οἱ δύο ὁμορφίαι... Ἡ κίνησις, ἡ τέχνη τῆς, τὰ μάτια τῆς, ποὺ κρύβουν καὶ τὸ ἀνεξήγητο, τὸ θαυτὸ, τὸ δυνατό, ἡ δύναμις τῆς θέλησῆς τῆς καὶ ἡ φωνὴ τῆς, ὁ θαύματος της!...»

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πῶς τέτοιες ἐνθουσιαστικὲς καὶ ξετρελαμένες κριτικὲς δὲν γράφονται σήμερα γιὰ τὶς νέες καλλιτέχνιδες τῆς σκηνῆς μας.

Ὁ κ. Ν. Πιλέσσας ἐδιδάξαζε ὅλ' αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πρὸ ἐνθουσιῶν κι' ἔδλεπε τὰ κόμματα τῶν θαυμαστῶν τῶν νέων καλλιτεχνίδων τοῦ θιάσου του, ποὺ γέμιζαν τὴν σκηνὴ καὶ εἰσχωροῦσαν καὶ στὰ παρασκήνια γιὰ νὰ τὶς γνωρίσουν ἀπὸ πρὸ κοντά... Μὲ τρόπο καὶ πολὺ κόπο ὁ ἀγαπητὸς θιασάρχης ἐδίωχνε τὰ κόμματα τῶν θαυμαστῶν ἀπὸ τὰ παρασκήνια, ἀλλὰ μὲ κάποια ζήλεια ἐδιδάξαζε τὶς κριτικὲς. Κάποτε εἶπε:

— Τὰ πράγματα πᾶνε ἀνάποδα τώρα. Ὑμνοῦνται τὰ πόδια καὶ ξεχνιέται τὸ κεφάλι.

Βέβαια τὸ παράπονό του ἦταν δικαιολογημένο. Ὁ Πιλέσσας ἦταν ὁ πρὸς νὰτὸς ἡθοποιός. τοῦ θιάσου, κωμικός καὶ καρατερίστας σπουδαῖος. Μὰ τὰ δροσερὰ νεῖα τῶν χαρούμενων κοριτσιῶν ἐνεθουσίαζαν πρὸς πολὺ τὴν κριτικὴ... Τί νὰ γίνῃ;

Μὰ καὶ τ' ἄλλα θεάτρα εἶχαν ἄφθονο κόσμον κάθε θράδυ. Μετὰ τὸν πολυμικὸ θρίαμβο ἤθελαν ὅλοι νὰ διασκεδάσουν.

Στὸ «Ἀθῆναιον» ἐπαίξετο ἡ μουσικὴ φάρσα «Ὁ Πατριάρχης στὸν πόλεμο», ἐπικαιρὴ καὶ ξεκαρδιστικὴ. Κι' ἐπειτα ἓνα πατριωτικὸ ἔργο τοῦ Θωμᾶ καὶ ἐπαναλήψεις μὲ τὴν «Γκόλφω», τὸ «Σκαπανάκι» καὶ ἄλλα ἔργα.

Στὴν «Ἀλμπέρτα» ἐπαίζοντο παλαιότερα ἔργα: τὸ πολὺχροτο «Τζιζτικὸ γαβαίσι» τοῦ Δεσπαστά, τὸ «Καρνέ» τοῦ Α. Βώτη μὲ νέες σκηνές, «Ἡ δεσποινὶς Καρμπίνια», τοῦ Ἀχ. Καραβία, «τὸ Μελένοικο» τοῦ Δεσπαστά, «Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας» καὶ ἄλλα...

Στὸ θέατρο τῆς Νεαπόλεως ἐπαίζοντο παλαιὰ ἔργα, ὅπως ἔξαφνα «Ἡ Πανα» γιὰ τῶν Παρισίων, «Αἱ δύο Ὀρφανίδες» κ.λ.π.

Ἐξακολούθησαν νὰ παίζουν κι' οἱ δύο ὑπερέττες στὰ «Ὀλύμπια» καὶ στὸ «Πανελλήνιον».

Στὰ «Ὀλύμπια» ἐπαίξεν ἡ ὑπερέττα

Λαγκαδά.

Ἀρχισε μάλιστα νὰ παίξῃ καὶ μελοδράματα, ἀφοῦ εἶχε καὶ τὸν κ. Ἀγγελόπουλον καὶ ἄλλους καλλιτέχνες τοῦ μελοδράματος. Ἐδοσε τὸν «Ἐγκολέτω» μὲ πολλὴν ἐπιτυχία. Ἐπειτα ἐπαίξε τὴν «Γκείσα» καὶ τὴν «Εὐα» τοῦ Δέχα, ποὺ ἐπαίξετο γιὰ πρώτη φορὰ τότε στὴν Ἀθήνα. Ἡ «Εὐα» ἄρσεν κι' ἐκράτησε σὲ μεγάλη σειρά παραστάσεων μὲ μεγάλη συρροὴ κόσμου.

Τὴν ἴδια ἐποχὴν στὸ «Πανελλήνιον» ὁ θίασος Παπαϊωάννου ἐπαίξε διάφορες Βινένικες ὑπερέττες μὲ τὴν Μελομένη Κολυβά. Ἡ καλλιτέχνης αὐτὴ ἦτο τότε νεωτάτη, μικρὸσωμη, κομψή, χαριτωμένη... Ἐπαίξε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ «Σοκολατένιο στρατιώτη», στὸ «Ὀνειρώδες Βάλς» καὶ σ' ἄλλα ἔργα.

Ὁ θίασος, λοιπὸν, Παπαϊωάννου, ποὺ εἶχε καὶ τὴν τρισηχρὴτὴ Κολυβά, συλλογίσθηκε νὰ ἀνεβάσῃ καὶ αὐτὸς τὴν «Εὐα» τοῦ Δέχα, ποὺ τὴν εἶχε δώσει ἡ ὑπερέττα Λαγκαδά μὲ τόση ἐπιτυχία. Κι' ἔτσι τὴν 14ην Ἀυγούστου ἐπαίχθη γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἀπὸ τὸν θίασο Παπαϊωάννου ἡ «Εὐα». Τὸ ἔργο τοῦ Δέχα ἐθριαμβεύει καὶ σὺν θιάσο αὐτό. Ἡ Κολυβά πρωταγωνιστοῦσε. Μὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ καὶ ἄλλη νεωτάτη καὶ πεταχτὴ ἡθοποιός, ἡ σήμερα μακαρίτισσα σουμερέττα Ἐνκελ. Ἔτσι τὸ ἔργο αὐτὸ ἐχάλασε κόσμος!

Μὰ καὶ ἡ ὑπερέττα Λαγκαδά ξανανέβασε τὴν «Εὐα». Κι' ἔτσι ἐδημιουργήθη ἄγριος συναγωνισμὸς τῶν δύο ὑπερετῶν. Ὁ συναγωνισμὸς αὐτὸς ἔμοιαζε μ' ἐκείνον τῶν δύο θιάσων πρὸς τὰς Κυβέλης καὶ Κοτοπούλης.

Ἡ περίοδος αὕτῃ τοῦ ξανανθίσματος τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θριάμβους τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, συμπίπτει ὅπως εἶπαμε μὲ τὴν προσδοκίαν τοῦ Συλλόγου τῶν ἡθοποιῶν ἀπὸ τὸν μακαρίτη ἡθοποιὸ Διονύσιο Τεβουλάρη. Κανονὸς Ἕλληνας ἡθοποιὸς ἡ ζωὴ δὲν παρουσιάζει τόσο ἐνδιαφέρον, διότι ὁ Διονύσιος Τεβουλάρης ἔρχισε τὸ στάδιό του ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή στῆδὸν τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου καὶ παρηκολούθησε ὅλες τὶς περιπέτειες καὶ τὴν ἐξέλιξί του. Γι' αὐτὸ κρίνουμε σκόπιμη μιὰ παρ' ἐν θάσῃ στὴν σειρά αὐτῆς τῆς ἱστορίας τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου, γιὰ ν' ἀπερῶσουμε ἰδιαίτερως μερικὲς συνέχειες στὴν περιπετειώδη καὶ ἐκαιρετικὴ ἐνδιαφέρουσα ζωὴ τοῦ πρωταθλητοῦ αὐτοῦ τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἀπὸ τὸ προσεχές φύλλο τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ἀρχίζει:

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

- Πῶς ἀπὸ παιδὶ ἀφωσιώθηκε στὴ σκηνὴ καὶ πῶς συνέδεσε τὴν δράση του μὲ τὴν ἐξέλιξί του θεάτρου μας.
- Πῶς ἔδρασε στὴν Ζάννινθο, στὴν λοιπὴ Ἑπτανήσο, στὰς Ἀθήνας, στὴν Πόλη, στὴν Ρουμανία, στὴν Ρωσσία, στὴν Ἀγγλία, στὴν Αἴγυπτο...
- Πῶς ἐπαίξε... γυναικεῖους ρόλους καὶ ἔδρασε ὡς... πρωταγωνίστρια!
- Ἡ δόξα του ὡς ἡθοποιὸς τῶν Σαξωνικῶν ἔργων.
- Περιπέτειαι ἀφάνταστοι καὶ θαρεὶς ὀλοκλήρου σχεδὸν αἰῶνος.

Ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

τὰ Κατορθώματα
τῆς ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΙΣΜΑ

— ΣΟΥΛΤΑΝΑ, πρέπει νὰ τ' ἀσπρίσωμε τὸ σπῆτι ἐφέτος, ἔλεγε ἡ Κόνα Προφυρία στὴν κόρη της, δὲν βλέπεις πῶς οὐλές κάνουνε τὰ σπῆτια τὼς κοῦπα!

— Μὰ καιρὸς εἶναι τώρα γιὰ ἐξοδα; — Καλὲ τί ἐξοδα; Μοναχὴ μου θὰ τ' ἀσπρίσω.

Ἡ κόρη εἶδε τὴ μάνα της ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια.

— Μὰ εἰσαι μὲ τὰ σωστά σου μητέρα, ποῦ θὰ σ' ἀφήσω νὰ ἀναίδης σὲ σκάλες;

— Καὶ γιατί τᾶνα πάντα; Μωρ' ἐγὼ ἄσπριζα τὸ σπῆτι μας στὸ Φασουλᾶ, ποῦ ἦτανε κοινά, καὶ τώρα αὐτὴ τὴν ποτικωφολᾶ τοῦ Βύρωνα θὰ φοβηθῶ;

Ἡ Σουλτάνα κούνησε τὸ κεφάλι της:

— Μὰ χριστιανὴ μου, δὲν καταλαβαίνει πῶς τὰ χρόνια περνοῦνε καὶ δὲν εἶσαι πιά εἰκοσι χρονῶ; Ἡγέρασες, κατάλαβε το!

Στράβωσε τὰ μούτρα της ἡ Προφυρία.

— Δὲν εἶμαι δὰ καὶ γερὰ κουχτούμι! φώναξε. Ἀκόμα βαστοῦνε τὰ κότσια μου γιὰ νὰ σοῦ ἀσπρίσω δυὸ κάμαρες κι' ἓνα χαγιάτι.

— Κῦταξε μαμὰ νὰ βρῆς κανέναν ἀσπριτζὴ νὰ μᾶς κἀνῃ τὴ δουλειά. Καὶ δὲ θάλω νὰ πέσης νὰ γουσουρευτῆς νάχω τράδαλα!

— Τότες πάω ν' ἀρωτήσω τὴ Μαρτίτσα τὴν κουμπάρια Μαρμαρώς, ποῦ τὸ ἄσπρισε τοὶ προάλλες.

Ἐρριξε στὶς πλάτες της ἓνα πλεχτὸ μπεξεδάκι καὶ βγήκε στὸ δρόμο.

Χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Μαρτίτσας.

— Καλὲ καλὼς τηνε, θὰ σοῦ δάλω νὰ πατήσης τὴ μασιὰ, γιατί ἔχεις νὰ μᾶς ἔρθῃς ἀπὸ τὴ Λαμερὴ! Πῶς αὐτὸ τὸ καλὸ; Κανένα καλὸ μαντάτο μᾶς φέρεις;

Ἡ Προφυρία ἤρξε τὴν ἀναπνοή της κι' ἄρχισε:

— Ὁλὼ Μαρτίτσα μου νὰ ἀσπρίσω τὸ σπῆτι μας κι' ἡ κόρη μου λείει καλὰ καὶ σώνει νὰ πάρω ἀσπριτζή!

— Σωστά, ἐσὺ μουράστηκες πιά.

— Τὸ λοιπὸν, ἡσυλλοστήσαμε πῶς ἐσὺ ξέρεις κανένα.

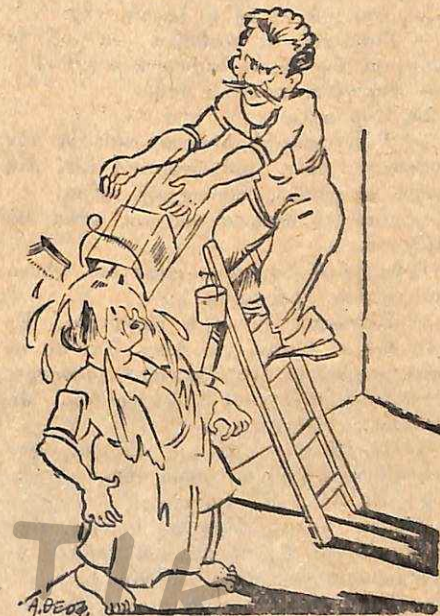
— Νὰ πάρῃς τὸ Γιαννάκο, τὸ γαμπρὸ τῆς Φωτεινῆς τοῦ Κάβου. Μάστορης, παστρικὸς καὶ γλῆγορος.

— Ἀχ! Μαρτίτσα μου στείλε μού τονε νὰ τόνε συμφωνήσω, νὰ δῇ καὶ τὸ σπῆτι.

— Καλὲ, μετὰ χαρᾶς σου!

Ἡ Προφυρία ἔφυγε βιαστικά καὶ τὰ εἶπε τῆς κόρης της.

Τὸ βραδάκι ἓνας ψηλὸς ἄνθρωπος μὲ χειρὶ σαράντα χρονῶ μὲ μαλλιά σγουρὰ,

Τῆς πέταξε τὸν τενεχὲ κατακέφαλα.

μουστάκια ξανθὰ σὰν τὶς φούντες τοῦ καλαμποκιοῦ καὶ μούτρο κόκκινο σὰν βρασμένους ἀστακὸς, ἦρθε νὰ δῇ τὴν Προφυρία.

— Καλοπέρα, Κόνα Προφυρία.

— Καλὼς τονε!

— Ἦρθα γιὰ τὸ ἄσπρισμα.

— Τὸ κατάλαβα. Ἐγὼ σὲ προτίμησα γιατί ἔξερα πῶς εἶσαι γλῆγορος καὶ νοικοκύρης.

— Θὰ τὸ βάρῃς οὐλο;

— Ὁχι, καλὲ, τὰ ντουβάρια, ἄσπρισμα μονάχα.

— Ἀ! Λαδομπονιές τίποτα; Τὰ μπαντζούρια; Τὰ μαρμαράκια; Τὰ κανάτια τῶν παροβριῶ;

— Μὰ τώρα εἶναι καιρὸς γιὰ τέτοια ἐξοδα;

— Ὅπως θές τσάτσαι!

— Μὰ νὰ σὲ δῶ. Νὰ μού ἀσπρίσης τὴν κάμαρες ποῦ νὰ φέξουνε. Νὰ μὴ μού κἀνῃς καράβια μὲ πανιά μὲ τὴ βροῦτσα.

Ὁ Γιαννάκος θεώρησε προσβολὴ τὰ λόγια της:

— Μὴ μᾶς προσβαίρνεις δὰ, Κόνα Προφυρία μου, χρόνια εἶμαστε σουδατζήδες!

— Καλὰ, θὰ σὲ δῶ. Κι' ἐγὼ ἐνοια οσυ, θὰ σὲ φκαριστήσω καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Αύριο πρωί-πρωί νάσαι εδώ.

— Καλά. Ώρα καλή.

— Ο άσπριτζής έφυγε.

— Η Προφύρια από τη χαρραγή ξύπνησε τόν κόσμο στο πόδι.

Μετακίνησε τὰ έπιπλα, ξεσήκωσε την κουζίνα, άδειασε τις κάμαρες και περιμένε τόν άσπριτζή. Τό σπίτι ήταν άνω κάτω.

Στις όχτώ παρά τέταρτο φάνηκε εκείνος με βούρτσες, άσβέστες κλπ. για ν' άρχισή.

— Καλέ τί ώρα είν' αυτή; ελτε ή Προφύρια.

— Όχτώ άρχίζομε, πέντε τελειώνομε. Έτο' είν' ό νόμος.

— Ηβό! Με τού νόμοι θα μου άσπρίσης τό σπίτι; Κατάλαβα.

Ο άνθρωπος δέν ελπε τίποτα, μά πήρε τη σκάλα, ανέβηκε κι' άρχισε τη δουλειά του. Η Προφύρια, όμως, μιά πήγαινε νά δη τό φαγητό της και δέκα φορές γύριζε μέσα για νά πη τό λογάνι της.

— Γιαννακό, τά πρεβάζια νά μου τά κάνης με ύψο γιατί πιάνουνε κοργιοί!

— Θα γίνουνε, ένοια σου.

Σέ λίγο πάλι:

— Γιαννακό, μή λυπάσαι καϋμένη τόν άσβέστη, βάλε μιά βουρτσίδα εκεί στη γωνιά νά φράξης εκείνη την τρύπα.

— Κάν' τη δουλειά σου κι' ούλα θα σιάξουνε.

Τούφερε ή Σουλτάνα καφέ και γλυκό για τὰ τόν καλοπάση.

— Βλέπεις; τούπε ή Προφύρια. Έμεις δέν σ' έχουμε για ξένο. Καί σὺ τό σπίτι μας νά τό κυτάξης σά δικό σου.

— Καλά κερά μου. Σ' εύχαριστώ. Μή γρονιάξεις μονάχα.

Όταν τέλειωσε τη μιά κάμαρα, την φώναξε νά δη τό άσπρισμά του.

— Έ; Πώς σου φαίνεται;

Εκείνη κύτταξε όλες τις γωνιές, είδε τὰ παράθυρα, τις τρύπες, τό ταβάνι, έκανε κάποιο μορφασμό και τού ελπε:

— Καλό είνε μά νά τίκανα εγώ, νά-βλεπε και τό δικό μου κεράκι. Εκεί άψηλά θέλει δυό βρουτσίδες ακόμα, εδώ στο νταμπάνι έχεις άφησμένα τὰ κάτω-κάτω και τολ τρύπες τών καρφιών τση κορυφίνης δέν τσ' ήφραξες.

— Νά τὰ κάνω κι' αυτά, ελπε ό άνθρωπος πού ή ύπομονή του άρχισε νά έ-ξαντλήται.

— Και μή μου γεμίζης τὰ τζάμια άσβέστες γιατί θέλει κόπο για νά βγοϋνε. Φάγανε τό μεσημέρι και στη μία ξανάρχισε πάλι την άλλη κάμαρα.

Η Σουλτάνα ελπε στη μητέρα της:

— Δέν πās νά ήσυχάσης, νά τόν αφήσης τόν άνθρωπο νά δουλέψη με την ή-συχία του;

— Μπαρό που θα τόν αφήσω μονάχο τόν τσαφατίνο; Καλέ άσπρισμα είν' αυτό που ήκανε; Άμ' σάν τέτοια παληολάγανα, τέτοια παληομάρονα, έχω κι' εγώ στον κήπο μου και τρώνε τὰ γουρούνια!

— Μή φρονάζεις και θα σ' άκούση.

— Άς μ' άκούση! Θα τού τὰ πώ έσπερέ. Έγώ ήγεννήθηκα σέ ξεσέπαστο τόπο και την κοιλιά μου μπακάλικό δέν πήνε κάνω!

Η κόρη άπελπίστηκε:

«Θά τόν κάνη νά τὰ παρατήση νά φύ-γη», σκέφτηκε.

Η Προφύρια, όμως, τόν χαβά της.

— Καλέ Γιαννακό! Την κουζίνα άρχι-σες κιόλας; Ηβό! βαφτίζω και μερώνω

κι' άρα ζήση κι' ά δέ ζήση! Κάνε καλέ κομμάτι νοικοκυρεμένη δουλειά!

Γύρισε και την άγριοκύτταξε και δέ μίλησε.

— Έμ' βέβαια, δέ μου άπαντās. Για γάιδaros σου μιλά, για εγώ, τό ίδιο τήχεις....

— Δέν είν' έτσι κερά μου. Μά χασο-μερνά.

— Κι' αύριο μέρα τού Θεού είναι.

— Ναι μά αύριο έχομε νά πάμε άλ-λου.

Τόν κύτταξε καθώς ήταν άνεθασμένος στη σκάλα κι' άσπριζε την κουζίνα.

— Κατάλαβα, διάβασαι. Μά ή σκάλα από τη διάση τση στραβά κουτάδια κά-νει.

Δέν της άπάντησε, μά άρχισε ν' άφρί-ζη από θυμό.

Σέ λίγο ξανάρθε πάλι:

— Άχου τὰ ράφια θα μου τά γεμίσης άσβέστες. Μά δέν έχεις μάτια, χριστιανέ μου!

— Πολλό με ζορλαντίζεις κόνα Προφύ-ρια, τό κατάλαβες;

— Μόν' αυτό δά πόμεινε, νά βουθαρώ κιόλας! Για νά σου πώ. Με τόν παρὰ μου είνε τ' άκούς; Νά λείπουνε οι τσα-φατινιές!

— Άφησέ με θρέ μάννα μου! Μου-πρηξες τὰ τζιγίρια μου, άφησέ με!

— Έγώ μιλώ τό δική μου. Όποιος δέ μιλά τότε θάδουνε. Νά μου βάλης πιότερη όχρα στη κουζίνα γιατί έχει κα-πνό.

— Θα βάλω.

— Θα βάλης μά δέ κατεβαίνεις από τη σκάλα, ήκαρφώθηκες εκεί σάν την στάτονα και με βλέπεις μονάχα.

— Καλά, πήγαινε, θα γίνουν όπως τὰ θίς.

— Νά παστρέψης και τό τζάκι λίγο. Δέ καπνιάς! Ηβό! μουτζαλιά!

— Μου λερώνεις τη μπoγιά, χριστιανή μου. Άφησέ με νά δουλέψω!

— Μωρέ άπ' τό σπίτι μου θα με διώ-ξης; Κατέβα νάρθω εγώ αύτού νά σου δείξω πώς άσπρίζουνε. Κατέβα!

Έβαλε κάτι φωνές πού τόν τρέλλανε. Ο άνθρωπος άναψε. Καθώς ήταν ψηλό με τόν τεκερέ, της τόν πέταξε κατακέφα-λα και την έκανε, καθώς την περιέχρυσι με όχρα, σάν ψάρι μαγιονέζα.

— Μ' έφασες μπαμπούρα! Άς τό διά-ολο και σὺ και τό σπίτι σου!

Και παίρνοντας τὰ εργαλεία του ξε-πόρτισε.

Οι φωνές της Προφύριας μάζωξαν τη γειτονιά. Όλοι κατάλαβαν περί τίνος πρόκειται.

— Τόν μασκαρά. Δέν τὰ κατάφερε ν' άσπρίση τό τζάκι και ξεθύμανε σ' έμέ-να! φώναξε ή Προφύρια όσο την λού-ξανε.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Τό σπουδαίο δέν είναι νά ζήση κανείς πολύ, αλλά νά χρησιμοποιήση καλά την ζωή του.

Μαμζέλ Όλγό

★ Τίποτα δέν έμποδίζει, τόσο τόν άνθρωπο νά είναι άνεπιτήδευτος, όσο ή έπιθυμία του νά φαίνεται άνεπιτή-δευτος.

Λά Ροσφοουώ

Σημειωματάριός μου

ΔΙΑΙΤΑ!

— ναι! ναι! μου Τακού! έμένα έλεε:

— Άμάν Καραμπέτ, χοντρό-χον-τρώ ένομαι! Ιστέ έλεφαντάκι μοιασμένο τὰ ικάνω...

— Άφερμ Τα-κού!... Ντέν πει-ράζει. Χοντρώ-μον-τρώ άνθρωπο, καλό άνταμ ένεται...

— Έγκώ ύναίκα ένομαι Καραμπέτ, Ιστέ μόντα γιόκ πάχος τέλει... Ι-σιλιούεττα τὰ ι-κάνω...

— Σιλιούεττα-μι-λιούεττα φιλάν φισ-τικ έγκώ ντέν ήσ-σέρω, άμά χοντρώ-μοντρώ ύναίκα ι-βλέπω, άμάν Ιλέω!... Πιράμμα Ιπιάνεις ψχαριστημένο νά ένεσαι...

— Γιόκ Καραμπέτ! Ιστέ Ισιλιούεττο τέλω νά Ικάνω, ντίαιτα — ρεζίμ άι φρανσαι — τὰ ένεται,

— Ντίαιτα-μιάτα φιλάν φιστικ έγκώ ντέν ήσέρω άμά, άμα τέλεις έσύ, έτσι νά ένεται!...

Τό άλλο μέρα, Ιμεσημέρι Ισπίτι ντικό μου παμμένο ένόμουν, άμά Ιταρπέτι γιόκ φαητό Ιβλέτω...

Φωνάζω Τακού!

— Γιαβρούμ μπονζούρ!..... Τί τὰ Ι τρώμε;

— Ραντίκια θρασμένο έκανα.

— Σαλάτα γιαβρούμ; Όραίο σαλάτα ένεται. Άμά φαητό;

— Ντέν έκει άλλο.

— Ραντίκια σέκτο;

— Άφερμ!

— Γιατί; Άποκλεισμο ένεται;

— Γιόκ!... Ντίαιτα Ικάνω, Ισιλιούετ-τα τὰ ένομαι...

— Έσύ γιαβρούμ... Άμά έγκώ;

— Άμα έλλου σου φαωμένο Ικάνεις Καραμπέτ, έγκώ Ιζηλώω Ιστέ Ιτρώω, γιόκ ντίαιτα περίπατο παμμένο ένεται...

— Νά πετάνω γιαβρούμ;

— Γιόκ Καραμπέτ... άμά ραντίκια φαωμένο Ικάνεις, αίμα Ιστέ κατρισμένο ένεται, ύα — σαντ έ άν φρανσαι!

— Καλύτερο ένεται, Ιστέ κρόνια πολλά τὰ Ιζήσωμε... Ραντίκια...

— Κασίκα ένομαι Τακού Ιστέ ραντί-κια φαωμένα τὰ Ικάνω;

— Τί τέλεις Καραμπέτ;

— Ιστέ παστουριαντάκι λίο νά ένετα Ιψημένο με άγκά!... φαωμένο νά Ικάνω...

— Ντέν έκει.

— Ντέν έκει!

— Γιόκ Καραμπέτ!

Σκοτεινιασμένο φως ντικό μου είντα. Άρπαγμένο κάνω Ισουκάκι με ραντίκια κεφάλι Τακού Ισπασμένο ένότανε...

— Άμάν!... Άμάν!... φωναγμένο έ-κανα. Ό σε κούρ!... Ό σε κούρ!... άν φρανσαι — λέω...

— Γιόκ τσεκούρ... γιόκ τσεκούρ Καραμπέτ... Τά Ιτρώμε όπΙ τέλει έσύ!... Άμάν!...

Πολεμική φιλολογία

Επιστρέφοντας από τό ΜΕΤΩΠΟ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ μπροστά σέ μιά σπασμένη μηχανή τού εργοστασίου του ό Ζάν Λωζιέ, έκλαψε πικρά.

Από την σκληρή προσ-πάθεια μιάς ολόκληρης ζωής δέν είχαν άπομείνει παρὰ μό-νο ρημάδια. Όλα είχαν κα-ταρρεύσει, όλα είχαν ταψη.

Έμεναν μονάχα οι τοίχοι. Οι βόμβες τού πολέμου δέν είχαν άφήσει τίποτα στη θέ-ση του. Και τώρα, μετά την ύπογραφή της άνακωχής, έπι-στρέφοντας στον τόπο του, δρισκόταν μπροστά σέ έρείπια.

Τώρα ό Ζάν άποζητούσε παρηγορία. Μά πού νά την βρή; Σέ ποιάν άγκαλιά ν' ά-κουπήση τό κουρασμένο του κεφάλι; Μιά μονάχα έλπίδα τού άπέμενε, ή Λυσέτ Λε-μπλόν, ή όμορφη γυναίκα με τό γλυκό χαμόγελο, πού τού είχε δώσει τόσες χαρές και πού μετάνιωπε πού δέν την είχε παντρευτή νωρίτερα.

Έτρεξε λοιπόν στην δυο-ρη ροζ βιλλίτσα της, όπου τόσες φορές είχε πάει άλλοτε έλπίζοντας νά παρηγορηθ ή και μόνον με τη θέα της. Την βρήκε άνοιχτή, ζωντανή. Τά στόρια ήταν κατεβασμένα πί-σω από τὰ μισάνοιχτα παρά-θυρα και οι γλυκοί τόνοι έ-νός πιάνου καθήσυχασαν τὰ ταραγμένα νεύρα τού Ζάν.

Καθώς δέν άπαντούσε κα-νείς στο χτύπημά του, άνοιξε και μπήκε στο σκοτεινό, άρω-ματισμένο σαλόνι. Μιά γυ-ναίκα σηκώθηκε με μιά κραυ-γή έκπληξης. Φορούσε φό-ρεμα από βουά έμπριμέ και τὰ πυκνά της μαλλιά έπεφταν στο λαιμό της με μπρούντζι-νες άνταύγειες. Χήρα εδώ και τέσσερα χρόνια, ή Λυσέτ Λε-μπλόν βρισκόταν πάνω σ' όλη την άνθιση της όμορφιάς της. Είχε έγκατασταθ ή από καιρό στην μικρή εκείνη πόλη και παρ' όλα τὰ κουτομπολιά γ'α την σχέση της με τόν διουή-χανο Ζάν Λωζιέ κατώρθεσε νά έπιβληθ ή.

— Έσύ! φώναξε.

— Μόλις ήρθα, έξήγησε ό Ζάν. Πέρασα από τό εργοστά-σιο. Τί καταστροφή!

— Πέρασες από τό έργο-στάσιό σου πριν έρθεις σέ μέ-να; παρετήρησε ψυχρή ή Λυ-σέτ.

Εκείνος κατάλαβε την γκά-φα του:

— Συγγνώμη... π'ό-πόση

Αισθηματικό διήγημα

του ΦΡΑΝ. ΝΤΕ ΒΙΛΝΕΣ

σε νά δικαιολογηθ ή.

— Δικαίωμα σου! ελπε έ-κείνη άπλώς.

Η ύποδοχή εκείνη, πού την περίμενε πολύ διαφορετική, τόν στενοχώρησε ακόμα πιό πολύ.

— Δέν με φίλησες καθόλου, της παραπονέθηκε σέ λίγο.

Έκείνη τόν φίλησε εύγενι-κά στα μάτια και ρώτησε:

— Οι καταστροφές σου φά-νηκαν σοβαρές;

— Φοβούμαι πώς έχω κατα-στραφή τελείως, άπάντησε αυ-τός σκύβοντας τό κεφάλι. Έ-πειτα πρόσθεσε ζωηρά:

— Κι' έσύ; Τί άπέγινες έ-σύ όλες αυτές τις φοβερές έβδομάδες; Ιήρες τὰ γραμ-ματά μου;

Τά γραμματά του, πού μ' αυτά της έπρότεινε τό γάμο πού εκείνη ποθούσε τόσο στο παρελθόν.

— Έφυγα την ήμέρα τού βομβαρδισμού. Άλλά δέν πή-γα μακριά. Μόλις πενήντα χι-λιόμετρα και έπέστρεψα σέ πέντε μέρες.

— Και τὰ γραμματά μου, τὰ πήρες;

— Τά γραμματά σου; Ά, ναι. Ούτε σὺ όμως, ούτε εγώ, φίλε μου, δέν ήμαστε πιά παι-διά. Άλλοτε είχα ποθήσει πολ-λό νά γίνω γυναίκα σου. Τά πράγματα τώρα έχουν αλλάξει για όλους μας. Τώρα πρέπει νά στρέψης όλη σου την προ-σοχή στη δουλειά σου...

— Λυσέτ! Όποτε δέν μ' ά-γαπās πιά; φώναξε πονεμένα.

— Άς μιλήσουμε καλύτερα για τίποτ' άλλο, άπάντησε έ-κείνη, άποστρέφοντας τό βλέμ-μα της.

Δέν πρόσθεσαν τίποτ' άλ-λο. Μιά παγερή σιωπή άπλώ-θηκε μεταξύ τους. Ο Ζάν κατάλαβαινε πολύ καλά τούς λόγους της άλλαγής της Λυ-σέτ. Τώρα δέν ήταν πιά ό πλούσιος διουήχανος όπως στο παρελθόν. Έπνιξε μέσα του τό όνειρό του, την λαγνά-ρα του νά βρή στοργή και ξε-κουρασιά στην άγκαλιά της γυναίκας πού άγαπούσε και τράβηξε νά φύγη.

— Άντίο! ελπε.

Και μέσα του πρόσθεσε:

«Άντίο για πάντα!»

Ξαναγύρισε στο εργοστάσιό με κουρασμένο όμμα. Μπήκε πάλι μέσα στην έρειπωμένη σιλή. Μιά μαυροφορεμένη γυ-ναίκα σιλουέττα δρέθηκε ξαφνικά μπροστά του:

— Σουζάνα! Έσύ;

Ήταν ή γραμματέας του. Αύτη πού είχε ζήσει δέκα χρό-νια κάτω από τόν Ισχυό του, άφήνοντας κάθε χρόνο στο δικό του τό έργο κάτι από τὰ νεύρα της και την δροσιά της.

— Καλημέρα σας κύριε!

Είπε ή νέα. Έμαθα πώς γυ-ρίσατε και πώς περάσατε από τό εργοστάσιο. Ήξερα πώς θα ξαναγυρίζατε από δώ σή-μερα.

— Σουζάνα, βλέπω πώς δέν άπόμειναν και μεγάλα πράγ-ματα από όσα έδημιουργήσαμε μαζί δέκα ολόκληρα χρόνια....

Η νέα ένοιωσε την άπελι-σία του. Τόν έπιασε από τό χέρι σάν νά ήταν παιδί.

— Μή μένετε εδώ. Δέν βρήκατε εδώ ούτε στέγη. Έ-λάτε στο σπίτι μας.

Καθώς πήγαιναν, ή Σουζά-να μιλούσε για τόν βομβαρδι-σμό.

— Έσύ έμεινες; ρώτησε ό Ζάν.

— Έπρεπε νά μείνω, άπήν-τησε ή νέα χαμογελώντας.

Στό μεταξύ έφθασαν σ' ένα χαμηλό καθαρό σπίτικι μ' ένα κηπάκι γεμάτο κρίνα και παν-σέδες.

Ποτέ του ό Ζάν δέν είχε πάει σ' εκείνο τό σπίτικι, ό-που ζούσε μονάχη ή Σουζάνα με τόν πατέρα της.

Με μιά ματιά άνεγνώρισε τούς φακέλους, τὰ κλασέ, τούς όγκους τών έγγραφών του πού βρισκόντουσαν τώρα τακτοποιημένοι πρo σκετικά στον τοίχο, από κάτω ως ά-πάνω, ψηλά.

— Τά λογιστικά σας διβλία, ελπε ή Σουζάνα, είναι κάτω καθώς και τό εύρετήριο και οι λογαριασμοί τών πελατών.

Τά πόδια τού Ζάν Λωζιέ κόπηκαν από την συγκίνηση. Γύρισε και κύτταξε την γραμ-ματέα του μ' εύγνωμοσύνη. Τά δλέφαρά της με τὰ μεγά-λα τσίνορα σκέπαζαν την θαυ-μάσια λάμψη τών ματιών της, άλλ' άκτινοβολούσε ολόκληρη

Εκείνη ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

από ευτυχία. Αυτά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της κι' άλλα δυο στα μάγουλα του διομνηάνου.

— Να σε φιλήσω! της είπε. Έκείνη ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Ανέντευσε το άρωμά της, το άπλο και γλυκό σαν την ίδια της τη ζωή. Η νέα ριγούσε κοντά του και ο Ζάν φοβήθηκε μήπως η Σουζάνα λιποθυμήσει στο φιλιά αυτό που τον περιμένε δέκα χρόνια τώρα.

Σε λίγο η Σουζάνα ξέφυγε από την άγκαλιά του. Έκλαιγε. Ο Ζάν κατέβαλε ζωηρή προσπάθεια να επιβληθί στον έαυτό του. Μέσα του τραγουδούσε η χαρά. Τα πολυτιμότερα από τα έγγραφα του, τους λογαριασμούς του, τα σχέδιά του, είχαν σωθί! Θα μπορούσε τώρα, στην κατάλληλη στιγμή να δάλλη πάλι μπροστά την επιχείρησή του, να ξαναφτιάξει την περιουσία του.

— Σουζάνα, είπε, καταλαβαίνεις αυτό που έχεις κάνει; Μου έσωσες τη ζωή... — Τό ξέρω, είπε εκείνη. Σας γνωρίζω καλά.

— Έλα, έλα, ως μην κλαίμε, ξανασίεπε ο Ζάν με χαρά. Πές μου πώς σκέφθηκες να φέρεις εδώ τα χαρτιά μου, τη στιγμή που οι μπόμπες μπορούσαν να τα καταστρέψουν όλα;

Η Σουζάνα δεν άποκριθηκε άμέσως. Της χρειάστηκαν λίγες στιγμές για να συνέλθ

από το δνείρο της, από το μοναδικό της φιλιά και τη μοναδική ευτυχία της ζωής της. Έκείνος την κύτταξε ενώ μιλούσε αλλαγή συνετελείτο μέσα του. Όσο της ξανάπε: — Πές μου τα όλα!

Η Σουζάνα εξήγησε τότε πώς μετέφερε μερικους φακέλους στο σπίτι της πριν από έξη μήνες, όταν ο Ζάν έφυγε στρατιώτης. Πώς είχε πάει ένα πρωί στο γραφείο και πώς δεν θύριε κλειδωμένη με δυο γύρους την πόρτα, και πώς είχε ανακαλύψει στην βεράντα ίχνη βημάτων που έμειναν εξ αιτίας της βροχής. Του είπε πώς άδειασε τότε το σιδερένιο κιβώτιο όπου ο Ζάν φύλαγε τα διομηχανικά του σχέδια, και τα μετέφερε λίγα-λίγα, για να μη κινήση τις ύποψιες στο σπίτι της. Πώς παρήγγειλε άμέσως το ίδιο θάβρο με κλειδωνιά άσφαλείας, τελευταίου μοντέλλου και την έβαλε στην έξωθυρα των γραφείων, πώς είχε ραντίσει την αυλή με άλευρι και θεβαιώθηκε πως κάποιος έπληγαινε εκεί την νύκτα.

Στο σημείο αυτό η Σουζάνα εκόμπισε. Μα ο Ζάν την έβιασε να προχωρήσει και να του τα πη όλα.

Η Σουζάνα εξήγησε τότε πώς δεκαπέντε μέρες έπειτα από την αναχώρησή του, πήγε στο σπίτι της η κυρία Λεπλόν και της ζήτησε τα κλει

διά του γραφείου και του διαμερίσματος του Ζάν, για να πάρη κάποια σουβενίρ, δεβαβοντάς την πώς είχε την έξουσιοδότησή του και πώς η Σουζάνα άρνήθηκε να της τα δώσει.

— Ποτέ δεν της έδωσα τέτοια έξουσιοδότηση, είπε σατισμένος ο Ζάν.

Τί έσήμαιναν όλα αυτά; Η Λυσέτ ήθελε να του κλέψη τα μυστικά του; Για ποιο λόγο; Μήπως τάχατε ήξερε το παρελθόν της ποιο ήταν;

— Άς μη ζητούμε τους λόγους, είπε γλυκά η Σουζάνα.

Του χαμογέλασε με χάρη και ο Ζάν συνέκρινε τη γλυκύτητά της με το μεθυστικό θέλητρο της Λυσέτ Λεμπλόν. Ήταν αλήθεια πώς δεν είχε κυττάξει ποτέ του, δέκα όλόκληρα χρόνια την Σουζάνα. Ήταν αλήθεια πώς δεν είχε προσέξει ποτέ την καθαρή γραμμή του ώραιου της προσώπου και την λεπτότητα του κρινένιου της λαιμού.

Την στιγμή εκείνη κατάλαβε γιατί η Σουζάνα δεν είχε φύγει μαζί με τον υπόλοιπο πληθυσμό από εκεί, γιατί προτίμησε να χαθή μαζί με τον θιμακρό που ανέλαβε να φυλάξ

— Άλλά γιατί δεν μου έγραψες τίποτα; ρώτησε.

— Γιατί σάς ξέρω άπάντησε η νέα. Δεν θα βρίσκατε ούτε στιγμή ήσυχία. Ένώ ήταν τόσο άπλοστερο αυτό που έ

κανα. Άγαπώ κι' εγώ τη δουλειά σας, ξέρετε.

Ναί, αγαπούσε τη δουλειά του, αγαπούσε κι' εκείνον τον ίδιο, κι' αυτός, αυτός ούτε είχε δώσει ποτέ σημασία στην άφωνη λατρεία με την οποία τον περιέβαλλε ούτε την ύπουλα ζωότανε κ'άν. Ο Ζάν χλωμιασε και είπε με ταραγμένη φωνή:

— Σουζάνα, μιά καινούργια ζωή άρχίζει τώρα για μ'ας. Μιά δύσκολη και γεμάτη β'ασανα ζωή. Για να την άντικρύση κανείς δεν πρέπει να είναι μονάχος... Σουζάνα, θέλεις να προχωρήσω με μαζί στη ζωή; Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— Όχι, άπάντησε αυτή. Η ύπηρεσία που σ'ας προσέφερα δεν αξίζει μια τέτοια θυσία.

— Δεν πρόκειται; για θυσία, είπε αυτός. Σουζάνα, δεν είμαι πιά πλούσιος και είμαι μονάχος. Το μέλλον είναι άβέβαιο. Άν όφειλη κάτι ένας από τους δυο σ'όν άλλο, αυτός δεν είσαι εσύ.

— Όχι, ξανάπε η νέα, άδύνατον. άδύνατον!

— Σουζάνα, μου έσωσες τη ζωή. Γιατί άρνείσαι να μου δώσεις την ευτυχία;

Δάκρυα χαράς άνέβλυσαν στα μάτια της και ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

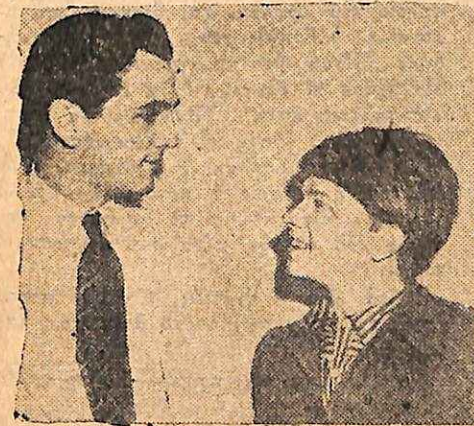
ΦΡΑΝ. ΝΤΕ ΒΙΑΝΕΣ

Νέα από τόν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟ ΤΟΥ ΜΙΚΥ ΡΟΥΝΕΥ

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ Νόρβελ, που παρμένει μονίμως στο Χόλλυγουντ, δημοσιεύει συχνά στα άμερικανικά κινήματογραφικά περιοδικά ενδιαφέρουσες προβλέψεις για την ζωή και την σταδιοδρομία των άστέρων. Σημειωτέον ότι όλες σχεδόν οι πληροφορίες του Νόρβελ για τους άστéρας έχουν βγή με χο: σήμερα αλήθινές.

«Τώρα τελευταία, γράφει ο Νόρβελ, με έπεσέφθηκε ο Μίκυ Ρούνεϋ για να έξασάω το ώροσκόπιό του. Γεννήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου, στο ζώδιο του Ζυγού. Συνεπώς ο Μίκυ γεννήθηκε κάτω από την κυριαρχία της Άφροδίτης, π'αυτού έρωτος και το ώροσκόπιό του

Ο άστρολόγος Νόρβελ με τόν Μίκυ Ρούνεϋ.

έμφανίζει κινδύνους πρώιμων άπογοητεύσεων σ'όν έρωτα.

— Άν παντρευτήτε πριν από τα είκοσι πέντε είπα σ'όν Μίκυ, υπάρχει πιθανότης να χωρίσετε μέσα σ'όν πρώτο μήνα. Σας κυβερνή η Άφροδίτη και με την συναισθηματική και αούθρημη φύση που σ'ας διακρίνει είναι φυσικό να σ'ας φαίριτε πώς είσθε έρωτευμένοι με κάθε κορίτσι που συναντάτε. Καλύτερα, όμως, να μείνετε όσο περισσότερο μπορείτε έλεύθεροι. Έπειτα από πολλά άτυχα είδύλλια, το ώροσκόπιό σας δείχνει και μιά μεγάλη άγάπη που θα σ'ας κάνει να γίνετε οικογενειάρχους».

Έκείνη την ώρα με έπεσέφθηκε και ένα άλλο καινούργιο άστέρι του Χόλλυγουντ, η Μπρέντα Μαρσάλ. Η Μπρέντα γεννήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου. Άρχισα να της μιλώ για το ώροσκόπιό της, όταν αυτή με διέκοψε:

— Θα είμαι ευτυχής μ' έναν άνδρα που γεννήθηκε τόν Άπρίλιο;

Δεν χρειάζαταν, φυσικά, να είναι άστρολόγος — έφ' όσον κατοικεί στο Χόλλυγουντ — για να καταλάβη ότι η Μπρέντα Μαρσάλ μιλούσε για τόν περίφημο Μπίλ Χόλντεν. Ο Μπίλ γεννήθηκε π'αγματι τόν Άπρίλιο, στο ζώ

διο του Κριού και από όσα έχω άκούσει τα αισθήματα του Μπίλ για την Μπρέντα είναι άμοιβαία. Τί πιο θαυμάσιο να βρουν οι δυο νέοι την ευτυχία σ'όν έρωτα αυτόν; «Στα ώροσκόπιά σας, είπα στην Μπρέντα, υπάρχουν μερικά έμποδια, αλλά μπορούν να ύπερνηθηθόν άν προσέξετε».

Η Μπρέντα γέλασε κοροϊδευτικά.

— Δεν θέλω να κλονίσω την ιδέα που έχετε για τόν Μπίλ Χόλντεν, είπα. Είνε λαμπρός άνθρωπος. Άλλά παραμένει το γεγονός ότι μεταξύ των ανθρώπων που γεννήθηκαν στο ζώδιο του Ζυγού και του Κριού υπάρχουν προβλήματα που μπορούν να τους φέρουν δυστυχία. Και οι δυο έχουν μεγάλο έγωισμό και όταν έρχονται κοντά δυο παρόμοιοι χαρακτήρες, πολλά πράγματα είναι δυνατόν να συμβούν. Όστόσο, υπάρχουν τρόποι να ύπερνηθη ο κίνδυνος. Πρέπει να αποφασίσετε και οι δυο έκ των προτέρων να επιτρέπη ο ένας σ'όν άλλο κάποια έλευθερία και να του έχη άπόλυτη έμπιστοσύνη. Να είσθε πάντα συμβιβαστικοί. Να άποφεύγετε τις συγκρούσεις με τα πεθερικά και να εξακολουθήσετε την ξεχωριστή σας σταδιοδρομία. Άν ακολουθήσετε αυτούς τους κανόνες θα ύπερνησετε τις δυσμενείς πλανητικές σας επιδράσεις και θα ευτυχίσετε στο γάμο σας με τόν Μπίλ Χόλντεν».

ΕΝΑΣ ΣΤΑΡ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΣ

ΣΤΗΝ έπαρχία του Ούντινε, στην Ιταλία, υπάρχει ένα γραφικότατο χωριούδάκι, το Σεκάλ. Μεταξύ των κατοίκων του περιλαμβάνει και μιά οικογένεια πραγματικών γιγάντων, που ύπερφηανεύονταν όλοι τους ότι δεν είχανε πατήσει ποτέ το πόδι τους έξω απ' το χωριό.

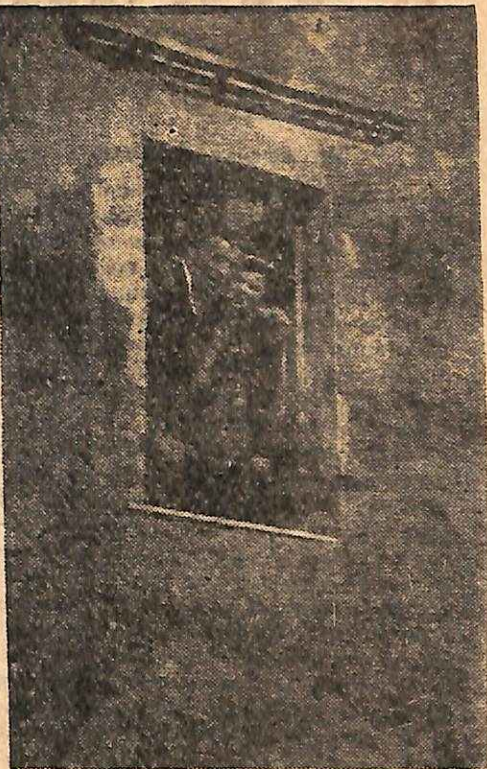
Η μοίρα όμως άρέσκειται στις αντίθεσεις. Έτσι ένα από τα μέλη της παράξενης αυτής οικογένειας επέρωτο όχι μόνον να ταξιδέψη έπ'ανειλημμένως ως την άλλη άκρη του κόσμου, αλλά να γίνη φημισμένο και ένδοξο.

Ο άνθρακας για τόν όποιον πρόκειται ήταν κατά τόν πόλεμο του 1914 ένας πιστωμένος δέκα — δώδεκα χρονών, έξαιρετικά άνεπτυγμένος για την ηλικία του, που όταν τόν σπύτη τόν έστειλε δίπλα στο φούρναρη να πάρη δυο οκάδες ψωμί, γύριζε με είκοσιπέντε δράμια μόνο, γιατί τόν ύπόλοιπο τόν είχε φάει στο δρόμο!

Ο Πέριο Καρνέρα λοιπόν—έτσι ώνομαζόταν ο νέος — έφυγε απ' το Σεκάλ σε ηλικία 12 ετών κυνηγώντας την τύχη.

Κατά πρώτον, πηρέ σ' ένα τσίρκο, όπου η μόνη του σ'εδόν άπασχόλησις ήταν να επιδεικνύη την άθλητική του κορμωσιά. Εκεί ξέπεσε μιά μέρα κατά τύχην ο Άλεν Σέεν, ο όποιος, βλέποντας τόν νεαρό έκείνο γίγαντα, σκέφθηκε πως θα μπορούσε να κάνει καλή έπιχείρησι και τού πρότεινε να τόν μάθη πυγμαχία. Ο Καρνέρα δέχτηκε και έτσι ο Σέεν έγινε ο πρώτος έκπαιδευτής του και μάνατζερ.

Έπληκολούθησε περίοδος προπαιδύσεως και σε λίγο άρχισαν τα πρώτα μάτς.

Ο Πέριο Καρνέρα με την γυναίκα του στο έξοχικό τους σπίτι.

Ο γίγας τών Άλπεων κατετρόπωσε όλους τους άντιπάλους του, έτσι που σε λίγο τόν όνομά του είχε καταστή πραγματικά θρυλικό. Βέβαια τα χρόνια ήταν δύσκολα, αλλά η φήμη μεγάλωνε. Άπό την Γαλλία ο Καρνέρα πέρασε στην Ισπανία, όπου κατήγαγε μιά από τις περιφανέστερες νίκες του. Μετά την Ισπανία πήγε στην Άγγλία και έπειτα στην Αμερική. Τα λεπτά έφταναν βροχή.

Ο Καρνέρα όμως δεν έμενε ικανοποιημένος. Συγχρόνως με την πυγμαχία δοκίμαζε τις ικανότητές του και σ'όν κινήματογράφο και ντεμπούταρσε με πικρηναιρ την χαριτωμένη Μόνα Άδου σε φίλμ της Παραμούντ και της Γκόλντουϊν Μάγερ, σε ρόλους πρωταγωνιστών πυγμάχων.

Για τόν Καρνέρα διηγούνται πολλά χαριτωμένα ανέκδοτα.

Τριγυρισμένος κάποια μέρα από ένα έξαλλο πλήθος που τόν ζητούσε ατόφωρα, ήταν έτοιμος να ύπογράψη ένα χαρτί που τού έστεινε μιά χαριτωμένη δεσποινίς. Έκείνη την στιγμή άκουώς κάποιος τόν έσπερξε. Τό χαρτί ξέφυγε απ' τα χέρια του και με μεγάλη του έκπληξη ο Καρνέρα είδε ότι τó χαρτί όπου άκουμπόσε δεν ήταν τίποτ' άλλο από ένα... τσέκ! Λίγο ακόμα και ο πυγμάχος θα είχε ύπογράψει ένα τσέκ 100.000 δολλαρίων χωρίς να τόν ύποπτευθί καν!

Τώρα ο Καρνέρα δεικνύεται στην Ιταλία όπου γυρίζει ένα νέο φίλμ «Η γέννησις της Σαλώνης».

Δεν έγκαταλείπει ωστόσο και την πυγμαχία: μετά τόν σημερινό πόλεμο έλπίζει πάλι να έξασφαλίση τόν τίτλο τού πρωτοπυγμάχου τού κόσμου και να γυρίση και δυο τρείς ταινίες της Μέτρο — Γκόλντουϊν.

Άπ' τη ζωή

Ο κατακτητής

Η ΜΟΥΝ είκοσιπέντε χρονών. Μικρόσωμος, λεπτός, ξανθός, με γαλάζια μυωπικά μάτια, ούτε όμορφος, ούτε άσχημος και φοβερά δειλός.

Εκείνη η ήταν μόλις είκοσι, έτών ώραία, χαριτωμένη, έξυπνη και καλή. Την έλεγαν Μαρία. Θα γινόταν— έλεγα — η Μούσα των έμπνεύσεών μου. Κάτω από τη δική της γοητεία θα συνέθετα τα ώραία μου ποιήματα, που—άλλοίμονο—μόνο να γράφω μπορούσα μ' όρι και να άπαγγείλω! Γιατί η άνοπόφορη δειλία μου μ' έκανε να τραυλίζω όταν μιλούσα μπροστά της.

Έκείνη άκούως την έποχή είχα γράψει τó ποιήμά μου «Όμολογία» που έτυχε της έπιδοκιμασίας τού κοινού και ξεγείλιζε από τρυφερότητα, σαν άληθινό έρωτικό τραγούδι.

Σκέφτηκα λοιπόν, να τόν διαβάσω σε κείνην που μού τό είχε έμπνεύσει. Άλλά πώς; Η δειλία δεν με άφηνε

Άπεφάσισα να ζητήσω την βοήθεια κάποιου συναδέλφου. Ο ένας απ' αυτούς ήταν πολύ όμορφος, και από την πρώτη στιγμή τόν άπέκλεισα. Μπορούσε με την όμορφιά του να κατακτήση αυτός τόν Ινδαλά μου. Ο άλλος ήταν πολύ άσχημος, και δεν θα τόλμοις ποτέ να σηκώση τα μάτια σε μιά κοπέλλα τόσο ώραία σαν την Μαρία.

Προτίμησα λοιπόν αυτόν και τόν παρεκάλεσα να άπαγγείλη τó ποιήμά μου. Έτσι δεν κινδύνευσα να ενισχύσω κανέναν πιθανό αντίπαλο.

Όφείλω να όμολογήσω ότι ο συνάδελφός μου δέχθηκε εύχαρίστως. Μου έκαμε μάλιστα την γάρη να τόν άπαγγείλη πρώτα μπροστά μου, και με μεγάλη ικανοποίηση διεπίστωσα ότι είχε μπη τελείως στο νόημά μου. Να είχε τάχα νοιώσει βαθιά τόν ελκρινές αίσθημα που τόν πλημμυρίζε;

Σε λίγες μέρες έπωφελήθηκε της ευκαιρίας σε κάποια φιλική συγκέντρωση, και παρεκάλεσα τόν φίλο μου να άπαγγείλη τó έργο μου μπροστά στην άγαπημένη μου.

Και τότε συνέθη κάτι άπίστευτο: Συνεπαμύενος απ' τα λόγια τ'α δικά μου, από τ'α αισθήματα τ'α δικά μου, τολμήμα ν' άντικρύσθ άφοδω την ώραία νέα, που κι' εκείνη, τώρα έπινε κυριολεκτικά από τα γείλη του τού

στίχους που είχα γράψει εγώ, λές και ο ξένος εκείνος τούς είχε όρψει: μέσα από τ'α κατάβρυα της καρδιάς μου για να τούς της προσφέρει ο ίδιος, σαν ένα έρωτικό μπουκέττο.

Κι' εγώ παρευρισκόμενος άνίσχυρος μπροστά σε έκείνο τόν άνθημα της παιδικής ψυχής της άγαπημένης μου. Δεν άκουγα καν τó έργο μου. Μιά σκέψη μόνο με είχε κυριεύσει: πότε να τελειώση γρηγορότερα η καταραμένη εκείνη άπαγγελία.

Όταν η φωνή τού φίλου μου τώπασε, ένας λυγμός διέκοψε την σιωπή: Η συγκίνηση της Μαρίας ξέσπασε.

— Σας συγκίνησε λοιπόν τόσο πολύ τó έργο μου, δεσποινίς; ρώτησα για να διασκεδάσω λίγο την έντύπωση.

— Πράγματι, κύριε. Είναι, πολύ ώραίο! Άλλά πόσο ώραία τόν διαβάσα ο φίλος σας Ζιζυαπέρ, με πόση ψυχική φωνή, τί τόνους!

Άπό την στιγμή εκείνη κατάλαβα ότι είχα γάσει τόν παιγνίδι: με τ'α δικά μου τ'α έπ'α είχα βοηθήσει τόν άσχημόνισμο εκείνον να κατακτήσθ τόν Ινδαλά μου. Έβουνα σαν τσελλάς Σε λίγες μέρες έμεινα τούς άρραβώνες των.

Άπ' τότε έμίσσησα την ποίηση. Κι' άν ξανάμεινα ζήλη ποιά

Η ΤΥΝΑΙΚΑ ΜΕΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

Τά προηγούμενα

(Παράξενα πράγματα συμβαίνουν στο μέγαρο του διασήμου Ρώσσου γιατρού Ναδίλωφ, στο Παρίσι, εκείνο το βροχερό απόγευμα. Η κόρη του, η νεαρά και όμορφη Βέρα, πηγαίνοντας να κλείσει το παράθυρο του δωματίου της, βλέπει πίσω από τα τζάμια του εργαστηρίου του πατέρα της, που ήταν απέναντι στο δωμάτιό της, την σιλουέτα μιας νέας γυναίκας που πηγαίνονταν εκεί μέσα. Η έκπληξή της Βέρας είναι μεγάλη. Λίγη ώρα πριν, ο γιατρός Ναδίλωφ δεχόταν την επίσκεψη ενός άγνωστου. Η Βέρα υπέθεσε πως ήταν κάποιος δικηγόρος ο οποίος είχε τηλεφωνήσει στον πατέρα της, παρακαλώντας τον να τον βοηθήσει για να σώσει την ζωή κάποιου κακούργου, του Ζάν Ριττέ, που είχε καταδικασθεί σε θάνατο. Προαισθανόμενη κάποιο κίνδυνο η Βέρα αποφασίζει να πάει να ιδεί τι συμβαίνει. Καθώς όμως διέσχισε τον προθάλαμο για τους άρρώστους, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα του γραφείου του πατέρα της και βγήκε από μέσα μια νέα και ψηλή γυναίκα με μεγάλα πράσινα μάτια και πυρόξανθα μαλλιά, τυλιγμένη σ' ένα μαντό γαρνιρισμένο με ρενάρ άρζαντέ. Η γυναίκα αυτή διέσχισε διασπαστικά τον προθάλαμο και βγήκε αφήνοντας αποδοκωμένη την Βέρα. Η νεαρά κόρη είχε αναγνωρίσει την σιλουέτα που είχε δη πίσω από τα τζάμια του εργαστηρίου του πατέρα της. Γεμάτη αγωνία μπαίνει, στο εργαστήριο. Φρικτό θέαμα την περιμένει εκεί: Ένας άνδρας ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα, νεκρός, ενώ ο πατέρας της τον κύτταζε σαν χαμένος και ένα μεγάλο σκυλί δανιής χάσας σφάλιζε εκεί κοντά. Η Βέρα ρωτά τον πατέρα της και αυτός της λέγει ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ο γνωστός χημικός και βιομήχανος φαρμάκων Σαρλάκ κι' ότι πέθανε ξαφνικά, εκεί που κοιβόεντιζαν. Η Βέρα όμως από κάποιο προαισθητικό των ματιών του νεκρού κατάλαβε ότι ο χημικός είχε δηλητηριασθεί από το τρομερό δηλητήριο «Ζ», του οποίου την ύπαρξη ήξευραν μονάχα αυτή και ο πατέρας της. Έκνευρισμένος ο πατέρας της από το σφάλισμα του σκυλιού το πιάνει από το περιλαίμιο και το θγάζει έξω. Η Βέρα κλείνει κατά την ολιγόστιγμη απουσία του πατέρα της τα μάτια του νεκρού και κατόπιν ρίχνεται αποκαμωμένη σ' ένα φωτεΐγ. Καθώς κύτταζε σαν χαμένη μπροστά της, το βλέμμα της έπεσε σ' ένα πορτραίτο της μητέρας της που ήταν απέναντί της και που την παρίστανε νέα και σ' όλη την λάμψη της ομορφιάς της. Η μητέρα της φορούσε κάτι περίεργα σκουλαρίκια με ρουμπίνια, τα ίδια αυτά σκουλαρίκια που φορούσε τώρα η Βέρα. Σε λίγο επιστρέφει ο πατέρας της. Η Βέρα τον ρωτά για την άγνωστη γυναίκα και εκείνος την βεβαιώνει ότι είχε βγει από το εργαστήριο. Σε λίγο όμως της εξομολογείται ότι ο

Σαρλάκ είχε πεθάνει δηλητηριασμένος και ότι κάποιο φοβερό μυστικό που υπήρχε στη ζωή του, τους υποχρέωνε να χωρίσουν για κάποιο χρονικό διάστημα. Πείθει την κόρη του να φύγει και αυτός τηλεφωνεί στην αστυνομία. Μόλις έφυγε η Βέρα ο Ναδίλωφ δέχεται την επίσκεψη του νεαρού δικηγόρου Βαλλέ που του είχε τηλεφωνήσει. Αμέσως έπειτα ήλθε και ένας χοντρός κύριος που ορίστηκε κλείνοντας πάνω στο πτώμα του χημικού).

3ον

ΣΗΚΩΘΗΚΕ κλαυθμηρίζοντας και συστήθηκε μόνος του: Φλοράν Κοσέ. Ήταν βοηθός του Σαρλάκ, που ήταν γι' αυτόν ο ιδεωδότερος προϊστάμενος, ο ποιο καλός άνθρωπος του κόσμου. Γι' αυτό κι' εκείνος του ήταν άφοσιωμένος σαν σκυλάκι. Τι θα κάμει όμως από τώρα χωρίς αυτόν; Κάποιος του είχε τηλεφωνήσει στο εργοστάσιο ότι ο χημικός είχε πεθάνει ξαφνικά στο γιορταστικό Ναδίλωφ και έτρεξε άμέσως.

— 'Ο θάνατος όμως του δυστυχισμένου προϊστάμενου μου, συνέχισε, δεν με εκπλήττει. Καιρό τώρα ο άτυχής παραπονιόταν πως η καρδιά του δεν πήγαινε καλά. Είχε συχνά πονοκεφάλους και ζαλάδες. Πάλι όμως δεν πίστευα πως είχε πεθάνει, ή μάλλον, δεν είχα καταλάβει καλά, γιατί εκείνος που μου τηλεφωνούσε έδειχνε πολύ γρήγορα το τηλέφωνο.

Και εξακολούθησε να κλαίει σαν παιδί. 'Ο Μάρκ Βαλλέ, νευρικός και ευέξαπτος όπως ήταν, δεν μπόρεσε να υποφέρει για πολλή ώρα αυτή τη διακοπή της συνομιλίας του με τον γιατρό. Στράφηκε λοιπόν προς τον Ναδίλωφ που εξακολουθούσε να σιωπώ κατά τρόπον περίεργον και ανεξήγητο, και τον ρώτησε σε τόνο σχεδόν επιθετικό, γιατί είχε ειδοποιήσει τον άνθρωπο αυτόν πριν από την αστυνομία.

— 'Ο γιατρός ύψωσε τους ώμους:

— Δεν ξέρω τί σημαίνουν όλα αυτά, μουρμούρισε. Δεν γνωρίζω τον κύριο, ούτε του έχω τηλεφωνήσει, καμιά φορά.

— 'Ο δικηγόρος εύρισκε την κατάσταση επί μάλλον και μάλλον παράδοξη. 'Αν δεν έτηλεφωνήσει ο γιατρός ποιος άλλος

λοιπόν είχε ειδοποιήσει τον Κοσέ για τον θάνατο του χημικού;

Να γνώριζε άραγε ο Ναδίλωφ κανέναν που είχε συμφέρον να κινή τον βοηθό του χημικού ναρθή εδώ;

Τις απορίες του αυτές τις ανεκοίνωσε στον γιατρό ο οποίος ταράχθηκε. Ίδιως στην τελευταία ερώτηση. Έδειξε τα μάτια, φάνηκε να σκέφθηκε για μια στιγμή με προσπάθεια ή οποία παραμόρφωσε τα χαρακτηριστικά του προσώπου του και κατόπιν άρχισε να μιλή με νευρικήτητα, έχοντας τα μάτια καρφωμένα σε κάποιον, απέναντί του, σημείο, άπλανη χωρίς έκφραση.

...Μα βέβαια, αυτός είχε τηλεφωνήσει το συνεργάτη του στο πεθαμένο ναρθή... Είχε τηλεφωνήσει στην τύχη, στο εργαστήριο του Σαρλάκ, και βρέθηκε στο ακουστικό ο βοηθός του... Τώρα το θυμήθηκε... Ήταν τόσο ταραγμένος πριν, ώστε δεν ήξερε τί έλεγε... Είχε ξεχάσει την λεπτομέρεια αυτή... Ήταν βέβαια ανόητο αυτό που έκανε να τηλεφωνήσει δηλαδή στο Σαρλάκ, ενώ θάπρεπε να ειδοποιηθεί άμέσως η αστυνομία— αλλά τον είχε αναστατώσει το πρόσωπο γεγονός που συνέβη μέσα στο εργαστήριό του...

Αυτό είπε ο γιατρός. Κατόπιν στράφηκε προς τον παχύσαρκο άνθρωπο και του είπε:

— Περάστε, σάς παρακαλώ, στο σαλόνι κ. Ροσέ...

— Κοσέ, Φλοράν Κοσέ, διώρωσε ο χοντρός.

'Ο Βαλλέ σούφρωσε τα φρύδια. 'Ετσι, λοιπόν; 'Ο γιατρός Ναδίλωφ ξεχνούσε πρώτα πρώτα ότι είχε τηλεφωνήσει και έπειτα πως έλεγαν τον βοηθό του Σαρλάκ! Τι εσήμαιναν όλα αυτά τα ψέμματα; Π— έστω—άλη αυτή η σύγχυση; 'Ο Μάρκ Βαλλέ δεν βρήκε τον καιρό να λύσει αυτό το ζήτημα, γιατί την ίδια ώρα, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο γέρο-Λούι λέγοντας:

— 'Η αστυνομία.

Παραμέρισε και δυο πρόσωπα με άψογο πολιτική περιβολή πέρασαν στο εργαστήριο: ο αστυνόμος της περιφέρειας, ένας μεσόκοπος άνδρας, ροδονόκκινος και επιμελέςτατα ξυρισμένος και ο ιατροδικαστής, ένας νεαρός κύριος, κομψότατος και πολύ συμπαθητικός.

'Ο Ναδίλωφ προχώρησε προς τον αστυνόμο με τον οποίο, όπως είπαμε, συννεύετο φιλικώς, και του έδειξε το χέρι, ενώ ο νεαρός ιατροδικαστής υπεκκίνητο με σεβασμό μπρος στον διάσημο συνάδελφό του.

— Ποιοι είναι αυτοί οι κύριοι; ρώτησε ο αστυνόμος ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Κοσέ που δεν είχε βγή ακόμη και στον Βαλλέ.

— 'Ο ένας είναι βοηθός του νεκρού και ο άλλος δικηγόρος, ο οποίος ήλθε να με βοηθήσει για την υπόθεση εντελώς άσχετη με αυτήν για την οποία ήλθατε εσείς εδώ.

Και ο Ναδίλωφ έδωσε συμπληρωματι-

κές πληροφορίες στον αστυνόμο για τα δυο αυτά πρόσωπα.

— 'Όποτε δεν είναι ανάγκη να τους ξετάσω;... ρώτησε ο αστυνόμος.

— 'Όπως θέλετε. Ούτε ο ένας, όμως, ούτε και ο άλλος ήταν παρόντες την ώρα που ο άτυχής χημικός έπεφτε κάτω κεραυνόπληκτος.

Ενώ οι δυο άνδρες αντήλλασαν τα λόγια αυτά, ο νεαρός ιατροδικαστής έσκυβε επάνω από τον νεκρό και τον εξέταζε μάλλον τυπικώς.

— 'Η αποπληξία, είπε σε λίγο, είναι εκδηλος. 'Ο άνθρωπος αυτός αθροιστικός του τελευταίου βαθμού και πολύ αιματώδης, ήταν καταδικασμένος στον κεραυνόβολο αυτό θάνατο. 'Υπό το πνεύμα αυτό θα συντάξω την έκθεσή μου.

'Η υπόθεσις είχε κανονισθή.

Κατά διαταγήν του αστυνόμου, που ήθελε να φανή ευχάριστος στον διάσημο φίλο του, απαλλάσσοντας τον το ταχύτερο από την παρουσία ενός πτώματος, ο νεκρός του χημικού μεταφέρθη από τους αστυφύλακες που περιέμεναν στην αλλη, ένα νεκροφόρο αυτοκίνητο τον παραλάμβανε σε λίγο, ενώ ο Κοσέ ακολουθούσε κλαυθμηρίζοντας.

'Ο Ναδίλωφ αισθανόταν πιά τον έπαινό του πιο ξελαφρωμένο, όταν άνοιξη η πόρτα και μπαίνει μέσα ένας αστυνόμος επιθεωρητής. 'Αφού ζήτησε γνώμη για την ένοχληση, ο αστυνόμος ρώτησε πως βρέθηκαν κάτι σταγόνες αίματος που είδε μέσα στον προθάλαμο.

'Ο Ναδίλωφ φάνηκε στην αρχή να ζαφνιασθηκε από την ερώτηση άμέσως όμως κατόπιν απήντησε ήρεμώτατα:

— Μα είναι άπλουστατον. Μια από τας αρρώστους μου που είδα σήμερα, ήταν αιμορραγική... απ' αυτήν θα είναι.

'Ο αστυνόμος δεν επέμεινε. 'Υποκλίθηκε και βγήκε. 'Αν όμως, ρωτούσε καλύτερα τον γιατρό, ή τον υπηρέτη του, θα μάθαινε ότι ο χημικός είχε έλθει στο Ναδίλωφ συνοδευόμενος από ένα μεγάλο δονέζικο σκυλί—το οποίο άλλωστε, είχε εξαφανισθεί άπτομα— και θα κατέληγε ίσως στο να ανακαλύψει ότι η έρωμένη του Σαρλάκ, μια πολύ όμορφη γυναίκα με κόκκινα μαλλιά, κατακινούνταν αυτή τη στιγμή με την επίδεση του ποδιού της που της είχε δαγκώσει το σκυλί.

Κεφάλαιον 4ον

'Η γυναίκα με τα ρουμπίνια

'Ο δωρ Ναδίλωφ, ήταν τώρα μόνος με τον νεαρό δικηγόρο. Θάλεγε, όμως, κανείς, ότι δεν άντελαμβάνε την παρουσία του.

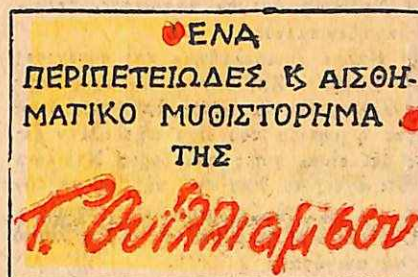
Απορροφημένος από κάποια μυστική σκέψη, φαινόταν σαν να άφουγκραζόταν, σαν να περίμενε κάποιο θόρυβο μέσα στο σπίτι.

Ξαφνικά, διευθύνθηκε προς το παράθυρο και το άνοιξε διάπλατα, σαν άνθρωπος που πνιγόταν.

'Η θύελλα είχε κοπάσει, ο αέρας όμως που μπήκε μέσα στο εργαστήριο ήταν άκαχη βαρύς από την υγρασία.

'Ο Βαλλέ εν τώ μεταξύ έμενε ακίνητος στην θέση του. Οι παράδοχοι τρόποι του μεγάλου σοφού τον είχαν γεμίσει περιέργεια.

'Ο γιατρός έσκυψε τώρα έξω από το παράθυρο, και κύτταζε με μια παράδοξη επιμονή προς την αλλη, την οποία είχε

περάσει προηγούμενος, μπαίνοντας στο μέγαρο, ο νεαρός δικηγόρος. 'Ο γιατρός έμεινε έτσι σκυμμένος ως δύο λεπτά. Κατόπιν έκανε με το χέρι ένα ελαστικό κίνημα προς κάποιον που ασφαλώς θα ήταν στην αλλη.

Μήν μπορώντας πιά να συγκρατηθή περισσότερο ο Βαλλέ σηκώθηκε και πατώντας στις μύτες των ποδιών πλησίασε στο παράθυρο και κύτταζε έξω, πίσω από τον ώμο του γιατρού. Είδε τότε μια λεπτή γυναικεία σιλουέτα να περνά διασπαστικά το καθύφαι της εξώθυρας και να βγαίνει στο δρόμο. 'Ισως' απ' αυτό, ο δικηγόρος έκανε δυο άλματα σιωπηλά κι' αυτά προς τα πίσω και ξαναβρέθηκε στην θέση του.

Ήταν πολύ συγκινημένος.

Ποιά νάταν η γυναίκα αυτή που είχε βγή υπό τόνον μυστηριώδεις συνθήκες από το μέγαρο; Καμιά γαρματεύς; Καμιά έρωμένη; Καμιά άπλως φίλη; Μπορεί να ήταν και γυναίκα του γιατρού, αν και ο Ριττέ τον είχε βεβαιώσει πως ο Ναδίλωφ ήταν χήρος. Πάντως, έπρεπε να μάθω!

'Ο Ριττέ, ο οποίος ισχυριζόταν ότι ήταν καλά πληροφορημένος, τον είχε βεβαιώσει ότι ο γιατρός ζούσε μόνος και έτσι ο Βαλλέ δεν μπόρεσε να καταλάβει ότι η γυναίκα που είδε να βγαίνει τόσο

— 'Αρνούνται να ασχοληθώ με τον πελάτη σας, είπε ο γιατρός.

περίεργα από το σπίτι δεν ήταν άλλη από την κόρη του Ναδίλωφ, την Βέρα. Έμεινε λοιπόν, ο νεαρός δικηγόρος γέμτος σύγχυσης και απορίας.

'Ο Ναδίλωφ άφηκε σε λίγο το παράθυρο και επέστρεψε στο γραφείο του. 'Ο Βαλλέ κάθισε κι' αυτός παίρνοντας θέση απέναντί του.

Δεν τον άφησε να μιλήσει πρώτος. Τα λόγια του βελόνιζαν την γλώσσα. Έπρεπε να προκαταλάβει τον γιατρό. Είπε λοιπόν:

— 'Εχω παραχθή τόσο πολύ, δόκτωρ, από όλα είδα εδώ μέσα, ώστε έχω ξεχάσει σχεδόν τελείως τον σκοπό της επίσκεψής μου. Θα επιθυμούσα πολύ να σας απαλλάξω από την παρουσία μου, ή οποία άσφαλώς δεν θα σας είναι ευχάριστη αυτή την στιγμή, αλλά η αποστολή μου είναι τρομερά επείγουσα...

— 'Η αποστολή σας; έκανε ο γιατρός με απορία, σηκώνοντας προς τον νεαρό επισκέπτη του το ώραίο του πρόσωπο. 'Α, ναί... Μου έχετε, νομίζω, μιλήσει για κάποιο πελάτη σας, που έχει καταδικασθεί σε θάνατο...

— 'Ακριβώς. Θα έχετε ίσως διαβάσει για την δίκη τριών ληστών που άντηκαν στην συμμορία κάποιου 'Αμερικανού γκάγκστερ, του μιγάδος Λάγκ. 'Ο Ζάν Ριττέ, ο πελάτης μου, είναι ένας από αυτούς.

'Ο Ναδίλωφ σκέφθηκε λίγο και ύστερα μουρμούρισε:

— Ναι, θυμάμαι... —'Ενδιαφέρομαι πολύ γι' αυτό το παιδί, συνέχισε ο Βαλλέ. Γιατί πραγματικά ποδοκείται για ένα παιδί... Είναι νέος ο πελάτης μου. Μόλις έχει κλείσει τα είκοσι. Δεν θάθελα να πέσει το κεφάλι του κάτω από το μαχαίρι της γκιλοτινας. 'Ο νέος αυτός έχει βέβαια καταδικασθεί, αλλά δεν έχει γαλήνη το πν άκομη! 'Η ζωή του εξαρτάται από την σημερινή μας συνομιλία... Δεν μπορείτε, γιατρέ μου, να ενδιαφερήτε για τον νεαρό αυτό κακούργο!...

— Εξηγηθήτε μου, σάς παρακαλώ. Περί τίνος πρόκειται; Αυτός ο Ριττέ, που λέτε, μου είναι τελείως άγνωστος και δεν καταλαβαίνω γιατί να ενδιαφερθώ εγώ για την τύχη ενός κακού παιδιού, που στο κάτω-κάτω είναι αξιο για το τέλος που το περιμένει...

—Το παιδί αυτό, δεν σας είναι τελείως άγνωστο, αγαπητέ δόκτωρ. 'Η αλλη τον θα σας είναι σε λίγο. Θα ενδιαφερθήτε γι' αυτό τόσο όσο είσαι υποχρεωμένος να ενδιαφερθή ένας πατέρας για το ίδιο του παιδί.

— Πώς είπατε; έκανε έκπληκτος ο γιατρός μισσηκωνόμενος πάνω στο καθισμά του.

— Είπα απλυστατα, γιατρέ μου, ότι ο Ζάν Ριττέ, είναι γιος σας!

'Ο Ναδίλωφ πετάχθηκε δια μιας δευτεροσ και κύτταζοντας από πάνω ως κάτω τον νεαρό δικηγόρο που αυτόματως είχε σηκωθεί και αυτός, είπε με παγερό ύφος:

— Σας πληροφορώ κύριε, ότι δεν μου άρεσουν διόλου οι άπαισιότητες!...

— Ούτε κι' εμένα, απήντησε ήσυχα ο Βαλλέ. Σας επαναλαμβάνω πως ο Ζάν Ριττέ, είναι γιος σας, μολονότι δεν τον έχετε άναγνωρίσει ποτέ. Μολονότι τον εγκαταλείψατε και εσείς και η μητέρα του... Αποδομαι πολύ, σεβάστες μου

κτωρ που αναγκάζομαι να σ'α, τ'α π'ω αυτό... 'Ω! 'Αφ'ηστε με να τελειώσω, σ'ας παρακαλώ, γιατί μ'έλο το σεβασμό που σ'ας έχω εκείνο που μ'ένδιαφέρει πρό παντός αυτή την στιγμή, είναι να γλυτώσω τον πελάτη μου από την λαιμητόμο!...

Τα μάτια του Ναδίλωφ πετούσαν αστραπές:

— 'Ο πελάτης σας κύριε, φώναζε, σ'ας είπα φέματα! Είπατε ακόμη ένας αρχάριος στο επάγγελμά σας, και μόνον αυτό εξηγεί το πώς έχετε εξαπατηθεί τόσο εύκολα από τον πρώτο τυχόντα κακοποιό. Σ'ας παρακαλώ να παύσετε πιά να με απασχολείτε μ'αυτό το ζήτημα και αν ο μοναδικός σκοπός της επισκέψεώς σας είναι αυτός...

'Ο τόνος και το ύφος του γιατρού όταν τ'α έλεγε αυτά ήταν τέτοια που ο Βαλλέ άρχισε να διερωτάται μήπως πράγματι ο πελάτης του τον είχε γελάσει. Έν, τούτοις δεν άφηκε και έλωρ δόλου το σχοινί. Ρώτησε λοιπόν, αν και με ολιγώτερο τώρα θάρρος:

— Με συγχωρείτε, δόκτωρ, δεν έχετε όμως δόλου γνωρίσει πρό του γάμου σας μια γυναίκα που την έλεγαν Λίνα Μπαρέλλι;

'Ο Ναδίλωφ κλονίσθηκε, σαν να είχε δεχθεί ένα χτύπημα κατακέφαλα.

'Ο Βαλλέ θριάμβευε:

— Βλέπετε! είπα, 'Α, γιατρέ μου γιατί να μου κρύψετε την αλήθεια; Ξέρετε πολύ καλά πως εγώ και να μου π'ητε δεν πρόκειται να γνωσθ'ω έξω από εδώ. Τό επανειλημμένο απόρητο με δεσμεύει. Κανείς εκτός από εμάς τους τρεις δεν θα μάθ'η το παρελθόν αυτό που δικαιώς, φαντάζομαι, θελήσατε να ξεχάσετε... Πρέπει ώστε να με ακούσετε!

Λοιπόν! 'Από τα δύο παιδιά που αποκτήσατε εδώ και είκοσι χρόνια από την γυναίκα αυτή, το αγόρι, ο Ζάν Ριττέ, (ένας άλλος όνομα) ο Ζάν Ριττέ, λοιπόν, ήταν μέλος της συμμορίας του διαβοήτου γκάγκστερ Λάγκ. 'Η αδελφή του, Σιμόνη, είναι έρωμένη του μιγάδος αυτού κακοποιού, ο οποίος αφού π'ωτα έτρομοκράτησε την 'Αμερική ήλθε να δ'αση και στην Εύρώπη και μένει μέχρι της στιγμής ασύλληπτος. Τόσο όμως ο Ζάν όσο και η αδελφή του, έχουν υπέρ αυτών το ελαφρυντικό της ηλικίας των, είναι και οι δύο άηλικοι...

— Έν'ω η μητέρα των;.. ψιθύρισε ο Ναδίλωφ.

— 'Η μητέρα των! 'Ηταν ο ένας δέκα και η άλλη έννα έτών όταν μια μέρα ξαφνικά άφηκε το μικρό διαμέρισμα όπου κατοικούσε σ'ένα προάστειο της Νέας Υόρκης, και έφυγε αφήνοντας ένα σημείωμα στον Τζίμ τον μαύρο γέρω-υπηρέτη τους, στο όποιο του έλεγε ότι δεν είχε πιά χρήματα να θρέψ'η τα παιδιά της και τον συμβούλευε να τ'α παραδώσ'η στην αστυνομία ή όποια θα φρόντιζε να τ'α κλείσ'η σε κανένα ορφανοστάσιο...

'Ο Τζίμ όμως, μ'έλη του την φτώχεια, δεν θέλησε να πετάξ'η τρόπον τινά τα δύο παιδιά στο έλεος της κοινωνίας. Τ'α άγαρ'ωσε και απεφάσισε να φροντίξ'η ο ίδιος γι'αυτά. Έξ'ησαν έτσι και οι τρεις μαζί μέρες δύσκολες, γνώρισαν την στέρηση... την πείνα... Τ'α παρακάτω τ'α έβρετε...

'Ο Ναδίλωφ άκουσε κατώχρος, τελείως έκμηδενισμένος.

— 'Ο Βαλλέ επωφελήθηκε και συνέχισε: — Τώρα, ο Ζάν Ριττέ, δεν έχει καμιάν άλλην ελπίδα εκτός από σ'ας. Φεύγοντας η μητέρα του είχε π'η: «Μήν ξεχνάς ότι είσαι γιός του δορός Ναδίλωφ και ότι έχεις το δικαίωμα να π'ας να τον βρ'ης και να του ζητήσης λογαριασμό».

'Ο Ναδίλωφ έφερε το χέρι στο λαιμό σαν να πνιγότανε.

— Αυτό πάει πολύ! είπα με υπόκωστη φωνή. Π'ητε στον προστατευμένο σας, ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτε και ότι δεν θ'α κάνω τίποτε!

— 'Αλλοίμονο, γιατρέ, έκανε μ'ένα περίλυπο ύφος γεμάτο υποκρισία ο νεαρός δικηγόρος, αν δεν ασχοληθ'ητε εσείς μ'αυτόν, θ'α ασχοληθ'ω εκείνος με σ'ας... Δηλαδή, θ'α ασχοληθ'ω για λογαριασμό του εγώ, δίδοντας στην δημοσιότητα όλα όσα μου έχει εμπιστευθ'η...

'Ο Ναδίλωφ, που πηγαινοερχόταν εν τ'ω μεταξύ νευρικά μέσα στο εργαστήριο στομάττης απότομα και κυττάζοντας εντελώς πιά κύριος του εαυτού του με ένα ειρωνικό χαμόγελο τον δικηγόρο απήντησε:

— 'Αγαπητέ μου μαίτρο, ο ζήλος σας σ'ας παρασύρει. Δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα όσο το φαντάζεσθε, να δυσφημ'ησετε έναν άνθρωπο σαν κι'εμένα διά του τύπου. Δεν έχετε καμιά απόδειξη ούτε της δ'θεν πατρότητός μου, ως προς τον Ζάν Ριττέ, ούτε της διαμονής μου στην 'Αμερική κατά την εποχή την όποια μου είπατε. Έξ' άλλου, οι αποκαλύψεις του πελάτου σας έρχονται κάπως άργά. Θ'α διερωτηθούν όλοι, γιατί περίμενε την τελευταία στιγμή να σ'ας κάμ'η μια αποκάλυψη τόσο σπουδαία, που θ'α μπορούσε να τον σώσ'η. Τέλος, ο τρόπος με τον όποιο με απειλείτε δύο χαρακτηρισμοί παύουν: δυσφήμιση ή έκδιασμός, και δεν ξέρω π'ως ο Δικηγόρος Σύλλογος στον όποιο ανήκατε θέσ'η και ο όποιος τόσο είναι αυστηρός στα ζητήματα της επαγγελματικής ήθικης, θ'α εκρινη την πράξη σας. Πιστέψτε με, αγαπητέ μαίτρο, σε κακό δ'ομο θ'α β'ρεσθε και αυτό χωρίς κανένα λόγο, σ'ας δεσ'ω, για σ'ας, δηλ. χωρίς κανένα όφελος!

'Ο Βαλλέ ήταν πολύ εξυπνος ώστε να μ'η αντιληφθ'η ότι το παιγνίδι στρεφόταν προς έναντιό του.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

— Τί κυν'ίζει, έτσι; Μήπως το νέο μας μαγειρείο;

— 'Οχι! 'Αλλά η νέα μας μαγειρίσα!

Ριψοκινδύνευσε ώστόσο μια ακόμη ερώτηση:

— 'Ωστε, η όριστική απόφασίς σας είναι...

— Άρν'ομαι να ασχοληθ'ω με τον πελάτη σας. Χτυπήστε με αν θέλετε. Θ'α άμυνθ'ω και αυτό δεν θ'αναι προς το καλό σας νεαρό μου φίλε!...

'Ο Βαλλέ άρχισε να παραδέχεται ότι είχε αντίκρου του αντίπαλο περισσότερο από ότι υπελόγιζε ισχυρό. Και για δεύτερη φορά διερωτήθηκε μήπως ο Ριττέ τον είχε γελάσει.

Έν τούτοις, ήταν βέβαιος ότι το όνομα της Λίνας Μπαρέλλι είχε κάνει μεγάλη εντύπωση στον Ναδίλωφ. Προσπαθούσε, λοιπόν, να βρ'η τρόπο να συνεχίσ'η την κουβέντα με τον γιατρό, όταν αυτός τον ρώτησε:

— 'Ωστε το παιδί αυτό, δεν ξαναδε την μητέρα του;

— Ούτε αυτήν, ούτε την αδελφή του. Δεν ακούσθηκε τίποτε για την Λίνα Μπαρέλλι εδώ και δέκα χρόνια, είπα μηχανικά ο Βαλλέ.

— 'Αν είναι έτσι... είπα άργά ο Ναδίλωφ.

Διεκόπη και σταματώντας αντίκρου στο πορτραίτο του πατέρα του το κύτταζε με επιμονή, σαν ν'αθ'ελε να του ζητήσ'η συμβουλή. Τέλος ξαναγύρισε στον Βαλλέ:

— 'Αν είναι έτσι, εσυνέχισε σοδ'αρά, θ'α ενδιαφερθ'ω για τον νεαρό πελάτη σας. Μου λ'ετε σ'ας παρακαλώ πόσος καιρός μου μένει για να ζητήσω την προσδοκ'η χάρη;

Τό πόσοπο του Βαλλέ έλαμψε ολόκληρο. Έκείριζε το παιγνίδι εκεί που νόμιζε ότι το είχε χαμένο.

Και τότε, για πρώτη φορά, ο νεαρός δικηγόρος, είδε πίσω από τον γιατρό το πορτραίτο μιας θελκτικωτάτης ξανθής γυναίκας που φορούσε στ'αυτή της σκουλαρίκια με ρουμπ'ινια, τόσο παράξενα που ήταν αδύνατο να τ'α ξεχάσ'η κανείς.

Κεφάλαιον 5ον

'Ο έρως του μιγάδος

'Οταν η δυστυχισμένη Βέρα β'ηκε από τον υπόγειο σιδηρόδρομο στην πλατεία Βαστίλλης, κισθάνθηκε απότομα μια ζ'άλη που την ανάγκασε να καθ'ησ'η σ'ένα παγκάκι της λεωφόρου.

Έκανε ζέστη. Τό φαινόμενο δεν είχε σπάνιο ύστερα από μια καλοκαιρινή καταιγίδα. Οι δρόμοι είχαν σ'εξιδν στεγνώσει και μια ομίχλη που την χούσωναν οι αχτίδες του ήλιου που έδ'ε, ήταν άπλωμένη πάνω από όλα τ'α πράγματα.

'Η Βέρα ένιωθε τώρα τ'α νεύρα της π'η ήσυχα, αλλά μια γλυκειά έκλυση παρέλυε εις αντιστάθμισμα όλα της τ'α μέλη. Αισθ'ανόταν την ανάγκη να π'εση κάπου, να ξεπλώσ'η. Και όμως δεν μπορούσε ακόμη να τό κάμ'η. Έπρεπε πρώτα να βο'η σ'η. Είχε π'η φεύγοντας στον πατέρα της ότι θ'α π'ηναι εκείνο τό βράδυ να μείν'η σ'ένα από τ'α μικρά εκείνα ξενοκατοικημένα αυτή συνοικία, κατόπιν όμως τό μετάνιωσε. Ένας άδ'οριστος φόβος, πολύ φοβικός για ένα κορίτσι τ'ης ηλικίας της την είχε κυριεύσει για τ'α ξενοδοχεία αυτά στα όποια οι άνθρωποι έμεναν στιβαγμένοι σ'εδ'ον ο ένας επάνω στον άλλο.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Στο περιθώριο τ'ης ιστορίας

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ

που διεριεύει μέσα στις δολοπλοκίες τ'ης Αύλης, στα μαρτύρια και στις άγχ'ονες

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στα 1611. Στο σκοτεινό άντρο μιας μάγισσας διαγράφεται μια σβέλτα γυναίκα σ'ιλουέττα τυλιγμένη μ'ένα μακρύ μανδύα.

Αφ'ού έκλεισε καλά η πόρτα, κάτω από τό θαμπό φ'ως των κεριών, ξεχώρισαν δυο κατάλευκα μπράτσα και ένα κανονικό δ'δάλ προσώπ'ακι, μ'ανταύγειες κ'ρίνων. Δυο μεγάλα ύπεροχα μάτια στηλώθηκαν πάνω σε μια χύτρα, που βρισκόταν πάνω από τις φλόγες του τζακιού. Μιά άποκρουστική μυρωδιά ήταν περιχυμένη τριγύρω. 'Η όμορφη νέα έκανε μ'αν ένστικτώδη κίνηση υποχωρ'ησεως, την ίδια όμως στιγμή πρόβαλε μέσα από τό σκοτάδι μια άπαιστα μορφή.

— Μ'ην τρομάζεις όμορφο'α μου! 'Η γρηά Μάριον θ'α σου δώσ'η την ε'ντυχία που ποθείς...

'Η φωνή έτσι όπως άντήχησε δραχνή, μονότονη, σαρκαστική, έκανε την νέα να ριγ'ησ'η και ταυτοχρόνως την καθυσ'ηχασε: δεν ήταν μόνη. Μιά ανθρωπ'ινη ύπαρξ'ης δριμυόταν κοντά της.

Όστόσο, καθώς αντίκρουσε τό ρυτιδωμένο πρόσωπο τ'ης γρηάς με τ'α μαύρα μάτια που πετούσαν μέσα από τις κόγχες τους άστραυτές πονηρίας, ανατρίχιασε και πάλι. Π'ου είχε πάει; Π'ου βρισκόταν; Τό ήξερε βέβαια πολύ καλά, αλλά την είχε π'αχ'η άμφιβολία αν όλα όσα έβλεπε ήταν ζωντανά, αληθ'να, πραγματικά. Μήπως όνειρειόταν η Φράνς Χόουαρντ, η όραία και νέα, πολύ νέα μάλιστα γυναίκα του κόμητος 'Εσεξ; Μήπως έβλεπε κανέναν άπαισιο εφ'ιάτη; Μέσα στο μισοσκόταδο, τα τρομαγμένα της μάτια είδαν σ'ιγά-σ'ιγά ν'α σ'επ'ίζουν σ'ις γωνίες των τοίχων ανθρωπ'ινά κόκαλα, άραδιασμένα πάνω σε καπνισμένα ράφια. Μπουκάλια, μπουκαλάκια, βάζα, βαζάκια, τσιμπιόλια άφ'ηναν μια θαμπή άνταύγεια. Και οι φλόγες του τζακιού, έτσι καθώς έλειχαν την χύτρα που έβραζε, έμοιαζαν με ύπερφυσικές γλώσσες φευγάτες από την κόλπηση...

'Η Φράνς δεν μ'όρεσε να βγάλ'η μιλά. Ένας κόμπος τ'ης σ'οφ'ιγγε τό λαιμό. Τί είχε πάει, λοιπόν, να κάμ'η εκεί; 'Η φωνή τ'ης μάγισσας άντήχησε και πάλι:

— Προχώρησε, κάθ'ησε, όμορφο'α μου!

— 'Α, ναί. Δεν ήταν όνειρο! Σκέφθηκε η Φράνς. Βρισκότανε πράγματι στο άντρο τ'ης μάγισσας Μάριον, τ'ης περιβόητης α'ντ'ης γρηάς, που κανέναν δεν μ'ορούσε ν'αντισταθ'η στα μάγια που εφ'τιαχνε, που τ'α φίλτρα της δεν είχαν ταίρι, που κρατούσε σ'επρωμένα και ε'ντυχίες στο χέρι της, φ'άνει να τό ήθελε. 'Η Φράνς ήθελε να καταφύγ'η στην βοήθειά της για να έξασφαλίσ'η τον έρωτα του Ρόμπερτ Κάρ, ύποκόμητος του Ρότσεστερ, τ'ου ε'νοουμένου του Βασιλέως τ'ης 'Αγγλίας.

Με τρομαγμένα πόδια η Φράνς Χόουαρντ, κόμησησα του 'Εσεξ, προχώρησε

δυο βήματα και κάθ'ησε στο χαμηλό σκαμνί που τ'ης προσέφερε η γρηά. 'Υστερα άκουσε πάλι την άπαιστα Μάριον που έλεγε:

— Συμβουλευτήκα τ'α άστρα, όμορφο'α μου, έχ'τες τό βράδυ, με την πανσέληνο, για τό χατήρι σου. 'Ο έρωτάς σου θ'α λάμψ'η σαν τό φ'ως μέσα στο σκοτάδι. Τόν άγαπημένο σου θ'α τ'ον πάρ'ης με χίλιους κόμπους και δάσανα. Φ'άνει να μη ξεχάσ'ης ούτε μ'ια φορά ν'αλείφ'ης την καρδιά σου με τούτη τ'η μαγική άλοιφή που σου δίνω. Τ'ην έχω συνάξει από τ'α λουλούδια του έρωτα, την έχω ραντίσει με τό μαγεμένο άθάνατο νερό και χ'τες τ'α μεσάνυχτα, χορ'έψανε τριγύρω της οι νεοαίδες την ώρα που φ'άνηκε τό άστρο σου. 'Ο άντρας που αγαπ'ας δεν μ'ορεί ν'αντισταθ'η σ'τη δύναμή της... Και κύτταξε έδ'ω! Οι φουσκάλες που κάνουν τ'α μάγια μου έδ'ω πέρα — πρόσθεσε σ'ιδόντας πάνω από τ'η χύτρα — δείχνουνε π'ως... τό εμπόδιό σου θ'α χαθ'η, όπως τό λαχταρ'ά η καρδιά σου...

'Η Φράνς π'ηρε από τό χέρι τ'ης γρηάς την άλοιφή και την έσφ'ηξε πάνω στο στήθος της, ένώ με τό έλεύθερο χέρι της άπλωσε κι'εδώσε στην μάγισσα τρεις χρυσές λίρες. 'Η γρηά έσκυψε τό κεφάλι σε χαιρετισμό. 'Η Φράνς δεν μ'ορούσε έτσι να ιδ'η μέσα στα δυο πονηρά μικρά μάτια την θ'αιμειευτική λάμψη τ'ης έκαυοποιημένης άπληστίας.

Σε λίγο ένα άμάξι κάλυψε μέσα στην νυκτερινή σιγαλιά στους δρόμους του Λονδίνου. 'Η Φράνς, τυλιγμένη με τό βαρύ της μανδύα, δεν μ'όρεσε να διακ'η μέσα από τό βάθος του άμαξιού μερικ'ες ύποπτες σ'ιλουέττες που πρόβαλαν με προφύλαξη τό κεφάλι έξω από τις γωνίες και τις στοές όπου ήταν κρυμμένες, ούτε τό πονηρό, σαρόναιο χαμόγελο που ζωγραφίστηκε στο στόμα τους. Μονάχα, καθώς έστρίβε μια γωνιά, τ'ης φ'άνηκε π'ως άκουσε μαζί με τον καλπασμό των αλόγων και κάποιο παγερό γέλιο:

— Θ'α είναι η φαντασία μου! Σκέφθηκε και σε λίγο βρέθηκε ξεπλωμένη στο μαλακό, ψηλό της κρεβάτι, σφίγγοντας άκόμη πάνω στην καρδιά της την άλοιφή τ'ης μάγισσας.

Τ'η νύχτα όνειρεύθηκε π'ως ταξίδευε μαζί με τον Ρότσεστερ σ'ένα πολυτέλειστο άμάξι για τ'ον μήνα του μέλιτος...

Τό πάθος τ'ης κόμησησας για τ'ον Ρότσεστερ έχρονολογ'ητο π'ην από ένα χρόνο. Είχαν γνωρισθ'η σε μ'ιαν έορτή τ'ης Αύλης. 'Ο Ρόμπερτ Κάρ, ύποκόμης του Ρότσεστερ, ήταν ο ε'νοουόμενος και ο πολιτικός σύμβουλος του Βασιλέως τ'ης 'Αγγλίας. Παρευρισκότανε — φυσικά — στην τελετή που είχε δ'εγανώσει ο ίδιος, μαζί με τ'ον στενό του φίλο, τ'ον πολιτικό 'Οβερμα'ιου. Μιά στενή φίλ'ια είχε ένώσει τους δύο α'λικούς και θ'α μ'ορούσε να π'η κανείς ότι και ο 'Οβερμα'ιου ήταν σύμβουλος του Βασιλέως τ'ης

'Αγγλίας, άφ'ού ήταν σύμβουλος του συμβούλου... 'Απόφοιτος τ'ης 'Οξφόρδης, ποιητής, μυθιστοριογράφος, πολιτικός, σ'άθ'ηκε για χρόνια και χρόνια ο έγκ'εφαλος του Ρότσεστερ. Δεν ήταν λοιπόν διόλου παράξ'ενο αν έπέδ'εφε μυστικά τ'η θέση του φίλου του και αν έξέβρεψε μέσα του τ'η φιλοδοξία να τ'ον άντικαταστήσ'η ο ίδιος.

'Η θέα τ'ης Φράνς Χόουαρντ συνεκλόινε ως τ'α κατάβαθα τ'ον Ρόμπερτ Κάρ, αλλά δεν άφησε ασυνήλητο και τ'ον φίλο του. Καί όταν τό πάθος των δύο νέων έκδηλώθηκε σ'όλη του την ένταση, ο 'Οβερμα'ιου ένιωσε ισχυρότατο τό δάγκωμα τ'ης ζήλειας. 'Οχι, δεν θ'α άνεχότανε ποτέ αυτό! Μ'ορούσε να διαθ'η τό μυαλό του για να στερεών'η τ'ον Ρότσεστερ σ'τη θέση του, γιατί αυτό ήταν και ένα μέσον για να στερεώνεται και η

'Η θέα τ'ης Φράνς Χόουαρντ συνεκλόινε ως τ'α κατάβαθα τ'ον Ρόμπερτ Κάρ.

δική του θέση. Δεν θ'α μ'ορούσε όμως ούτε για μ'ια στιγμή ν'ανεχθ'η να δ'έλ'η τ'ον Ρότσεστερ ε'ντυχισμένο, με την γυναίκα που ο ίδιος αγαπούσε μυστικά, άπέραντα, άπ'ελπισμένα.

Και τότε άρχισε η θανάσιμη μονομαχία των δύο αντίξ'ηλων που ήταν έλλοτε άχώριστοι φίλοι.

Βρισκόμαστε τώρα στο 1612. Τ'ου κάμου η Φράνς καταφεύγει σ'ις μάγισσες και στους μάγους και σ'ις μεσ'ιτρες παρακαλώντας να χαθ'η από τ'ον κόσμο ο άντρας της για να μ'ορέσ'η να παντρευθ'η τ'ον κύριο τ'ης καρδιάς της. Τέλος, όταν άπεφάσισε να ζητήσ'η διαζύγιο από τ'ον 'Εσεξ, έξ'επασε τό σκάνδαλο.

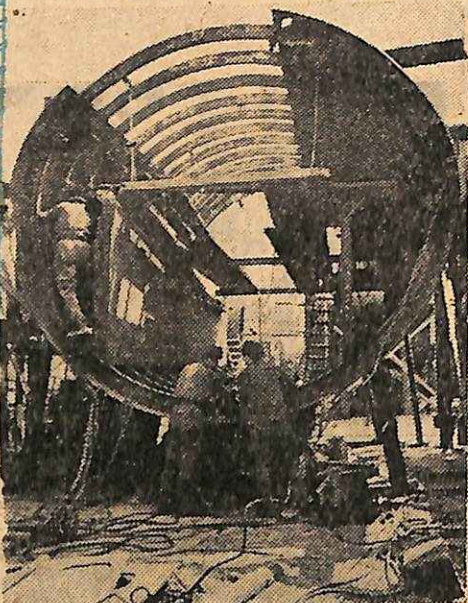
'Ο 'Οβερμα'ιου δεν μ'ορούσε να άνεχθ'η την άκ'ωση του γάμου του 'Εσεξ, γιατί καταλάβαινε π'ως έπειτα από αυτό, η Φράνς θ'α παντρευόταν τ'ον Ρότσεστερ. Κατηγόρησε λοιπόν την Φράνς επί μ'οχ'εία.

Οι δυο παληοί φίλοι ανταλλάσσουν β'ρισιές, άπειλές. 'Ο Βασιλέας, για να β'ρει (Συνέχεια σ'τη σελίδα 37)

Ο φακός τής επικαιρότητας

Πώς κατασκευάζεται ΕΝΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

ΜΟΛΟΝΟΤΙ ή έντασις του έναε-
ρίου πολέμου προσέδωκε την παγ-
κόσμιο προσοχή στο αεροπλάνο, το
υποβρύχιο εξακολουθεί πάντα να
αποτελεί ένα ισχυρότατο όπλο, που δια-
δραματίζει και αυτό σημαντικό ρόλο στον
σημερινό πόλεμο. Αυτό μάλιστα φέρει το
μεγαλύτερο βάρος του κατά τής 'Αγγλί-
ας διενεργουμένου από τους Γερμανούς

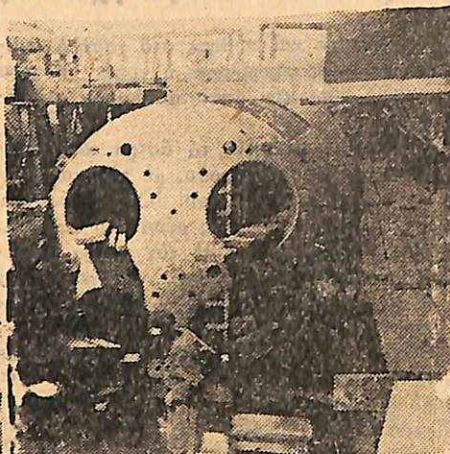

Ο σκελετός ενός υποβρυχίου.

αποκλεισμού και εξακολουθεί να είναι το
κύριον μέσον τής παρεμποδίσεως του έ-
φοδιασμού της.

Ός εκ τούτου οι έμπόλεμοι έστρεψαν
πάλιν την προσοχήν των προς το υπο-
βρυχιακόν όπλον και έπεδόθησαν εις την
ναυπήγησιν νέων υποβρυχίων με κατα-
πληκτική ταχύτητα.

Τά μεγάλα ναυπηγεία του γερμανικού
κράτους άπασχολούν ήμερησίως εκατον-
τάδας χιλιάδων άνδρών, προσπαθούντων
να αύξήσουν τον αριθμόν των παραγο-
μένων υποβρυχίων και να βελτιώσουν
την άντοχην και άπόδοσιν αυτών. Μόνον
έμπειροι και έξειδικευμένοι εργάται και
κάλλιστα κατηχημένοι μηχανικοί εργά-
ζονται εις τά έν λόγω ναυπηγεία, τά ό-
ποια έμερίμνησαν έγκαίρως όπως είναι
έφοδιασμένα με τά καλύτερα τεχνικά μέ-
σα και πρώτης τάξεως πρώτας ύλας. Αί
φωτογραφίαι που δημοσιεύομεν έλήφθη-
σαν κατά την ώραν τής εργασίας εις έν
γερμανικόν ναυπηγείον υποβρυχίων, φαί-
νεται δέ έξ αυτών πόσοι άνδρες δύναται
νά εργάζωνται συγχρόνως εις έν υποβρύ-
χιον, ούτως ώστε να είναι ταχυντή ή
άποπεράτωσίς του και μέγας ό αριθμός
των παραγομένων υποβρυχίων. Οί Γερ-
μανοί ναυπηγοί πιστεύουν ότι το μέλλον

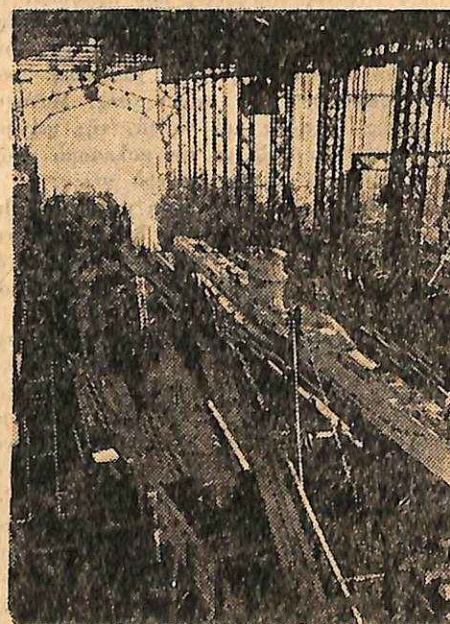

Οι όπες των τορπιλλοβλητικών σω-
λήνων.

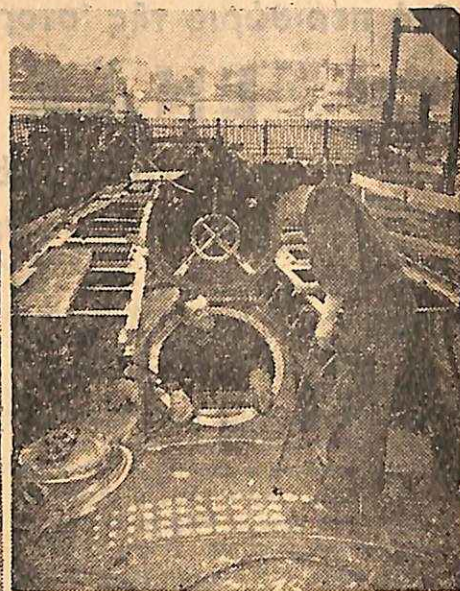
θα άποδείξη πλήρως την σπουδαιότητα
του όπλου τούτου.

Μόλις περατωθή ή κατασκευή του υπο-
βρυχίου και ύποστη τούτο τās νενομι-
σμένας δοκιμασίας δια να εξακριβωθή
ότι είναι ικανόν να άντιμετωπίση την πο-
λεμικήν δράσιν, έπανδρύνεται, έφο-
διάζεται με τά αναγκαία τρόφιμα, τά πυ-
ρομαχικά, την άπαιτουμένην καύσιμον ύ-
λην και άναχωρεί δια την επικίνδυνον
άποστολήν του.

Επί μακρόν χρονικόν διάστημα, που
υπερβαίνει κάποτε και τόν ένα ή δύο μή-
νας, το υποβρύχιον μένει χωρίς καμμίαν
έπαφήν με τόν άλλον κόσμον. Άποφεύ-
γει ακόμη και την χρήσιν του άσυρμάτου
του, δια να μη γίνη άντιληπτόν υπό των

Τό υποβρύχιο πήρε σχήμα.

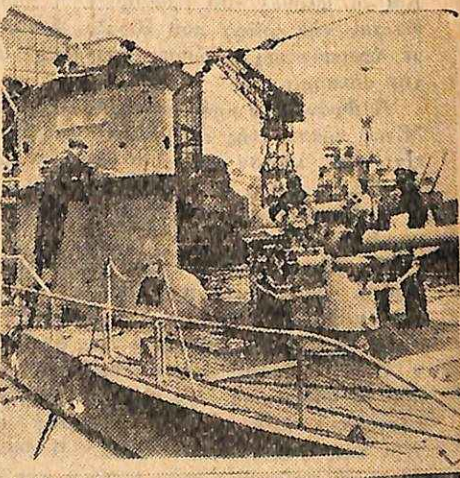

Η κατασκευή των ύδατοστεγών θυρίδων.

είδικών μηχανημάτων του έγχροϋ. Την
μην ήμέραν πλείν έν καταδύσει, την δε
νύκτα συνήθως άναδύεται.

Κατά τό διάστημα αυτό, ή ζωή του
πληρώματος είναι ρυθμισμένη μέχρι δευ-
τερολέπτου. Τό πλήρωμα είναι διηρημέ-
νο εις τρεις «βάριδες» οι όποιες διαδο-
χικά και επί 8ωρον εκτελούν όλας τās ύ-
πηρεσίας. Είναι περιττόν να προσθέσω-
μεν ότι κατά τό 8ωρον αυτό ή ύπηρεσία
πρέπει να εκτελείται μετά τής άυστηρο-
τέρας προσοχής και έπιμελείας, διότι ή
έλαχίστη παράλειψις ή άδελεία και του
τελευταίου των ναυτών ενός υποβρυχίου
δύνανται να έξη τρομεράς συνεπειάς, την
καταστροφή δηλαδή του υποβρυχίου και
τόν θάνατον του πληρώματος.

Κάθε ναυτικός λοιπόν που εύρίσκεται
έπί του υποβρυχίου, άφού συμπληρώση
τό 8ωρον τής ύπηρεσίας του, είναι ύπο-
χρεωμένος να διαθέση τό άλλο 8ωρον δι'
ύπνον. Τό τρίτον 8ωρον άφιερώνται εις
τό φαγητόν, την καθαριότητα και την ά-
νάγνωσιν, ή όποια άποτελεί την μόνην
δυνατήν άναψυχήν, δεδομένου ότι τό κά-
πνισμα άπαγορεύεται άπόστηρως.

Τά πυροβόλα τοποθετούνται στο κα-
τάστρωμα.

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗ ΤΥΨΙΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΤΗΣ
ΟΝΤΕΤ ΠΑΝΕΤΙΕ

ΤΟΝ ΠΙΟ μεγάλο κλονισμό τής
ζωής μου τόν έπαθα στα δεκάξη
μου χρόνια, την ήμέρα ακριώς
των γενεθλίων μου.

Άπό τό πρωί έκανα προετοιμασίες για
την γιορτή που θα έδινα στις φίλες μου.
"Όλα προηνύονταν έξοχα και ένοιωθα
άπέραντη χαρά, μ' όλο που ή μητέρα
μου ήταν κατάκοιτη από χρόνια με φρι-
χτούς νευραλγικούς πόνους. "Όστόσο, ή
αγρώστειά της δέν έμπόδιζε να περνούμε
μια γλυκειά και ήρεμη οικογενειακή
ζωή, και σ' αυτό συντελούσε έξαιρετικά
ό αγαθός, μελίχιος και μάλλον εύθυμος
χαρκτηήρας του πατέρα μου, τόν όποιο
έλάτρευα.

Έκείνο τό πρωί ή μητέρα μου άνέθε-
σε να του πω να μου αγοράση δεκάξη
κεριά για να τά βάλουμε πάνω στην
τουρτα, σύμφωνα με την άγγλική συνη-
θεια. "Ενθουσιασμένη έτρεξα στην κάμα-
ρα του μπαμπά, που άποτελείωνε όπως
υπέθετα τό ντύσιμό του για να πάη στο
γραφείο. Τόν βρήκα όρθιο μπροστά στο
παράθυρο, με μια φωτογραφία στα χερί-
α. Μόλις με άντελήφθη, έβαλε γρήγορα τη
φωτογραφία στην τσέπη του και παρ-
τήρησε:

— Έπρεπε να χτυπήσης, πριν μπής,
Μαντλέν!

— Συγγνώμην μπαμπά... Βιαζόμουν
δυσως τόσο... Η μαμά ειπε να πάρης δε-
κάξη κεράκια για να τά βάλουμε τό
βράδυ πάνω στην τουρτα...

— Ο μπαμπάς χαμογέλασε.

— Αλήθεια, δέν πρέπει να σε μαλ-
λώνη κανείς τη μέρα που έχεις γενε-
θλιά!

Πάνω σε μια καρέκλα είδα την θα-
λίτσα που χρησιμοποιούσε στα σύντομα
ταξίδια ύποθέσεων που έκανε πολύ συ-
χνά.

— "Ω, μπαμπά! Έλπίζω πως δέν θα
φύγης σήμερα, έ; Μοϋ ειπες πως θα
μείνεις στη γιορτή μου όλο τό βράδυ.

Με φίλησε για να επιβεβαιώση την ύ-
πόθεσή του και ξεκίνησε.

— Έτοξα στη μητέρα μου:

— Ξέρεις, μπαμπά, φοβήθηκα μήν ξα-
ναούγη σήμερα ό μπαμπάς για ταξίδι ύ-
ποθέσεων.

Μια πικρή έκφραση ζωγραφίστηκε
στο πρόσωπο τής μητέρας μου και ειπε
με φωνή που μοϋ φάνηκε πως έτρεμε:

— Σε ταξίδι ύποθέσεων ν...

"Οχι, Μαντλέν, ό μπαμπάς δέν θα πάη
σήμερα σε ταξίδι ύποθέσεων. Έχεις τά
γενεθλιά σου, σ' αγαπά και δέν θα σε
εγκαταλείψη...

Ξανάπεσε στα μαξιλάρια της και έ-
κλεισε τά μάτια. "Εγώ όγνηκα πατώντας
στις μύτες. Μέσα σε μια στιγμή, ό κό-
σμος είχε αλλάξει για μένα.

Δέν ξέρω κι' εγώ πως μοϋ κατέβηκε
εκείνη ή ιδέα. Να ήταν ό πικρός τόνος
τής μαμάς καθώς μιλούσε για τό «ταξίδι
ύποθέσεων»; Να ήταν ή φωτογραφία που
είχα δει να κρύβη ό μπαμπάς; Μέσα σε
μια στιγμή τά είχα καταλάβει όλα! "Ο
μπαμπάς έφευγε λοιπόν, όχι για ταξίδι
ύποθέσεων, δυν μέρες σχεδόν κάθε έδο-
μάδα, αλλά άσφαλως για να πάη να δει
κάποιο πρόσωπο! Κάποια γυναίκα βέ-
βαια! "Ο πόνος που άντίκρισα στα μάτια
τής μαμάς δέν μπορούσε να φανερώση
τίποτε άλλο. Τώρα πιά ήμουν άρκετα
μεγάλη για να τό καταλάβω.

"Αν είχα άδελφό ή άδελφή, θα τοξε έ-
λεγα ίσως τό μυστικό μου και θα έχαζ-
φωνα. Μά ή μοναδική μου άδελφή, ή
Βαστίκη, πέντε χρόνια μεγαλύτερη ή
πό μένα, είχε πεθάνει όταν εγώ ήμουν

— Δέν πρέπει να σε
μαλλώνη κανείς την ήμέ-
ρα των γενεθλίων σου.

άκομη μωρό. Ούτε και την θυμόμουνα.
"Όλος ό θαυμασμός που ένοιωθα για
τόν πατέρα μου έσβυσε μονομιγώς και μια
άγρια ζήλεια μοϋ δάγκωνε την καρδιά.

"Ο πατέρας μου γύρισε αργότερα και
μοϋ έφερε τά δεκάξη κεριά. "Αναγκά-
σθηκα να τόν ευχαριστήσω. Η φωνή μου
ούτόσο είχε αλλοιωθή και μοϋ έφαινε μια
ξερηνισμένη ματιά. Και μ' όλες τις προ-
σπάθειες που έκανε τό βράδυ να μ' ευχα-
ριστήση, ή καρδιά μου έαινε ολιμμένη,
πνευμένη, ανήσυχη. Κατεδίκαξα τόν πα-
τέρα μου μ' όλη την άυστηρότητα των
δεκάξη μου χρόνων. Έβλεπα τη μαμά
που ύπεφερε, σκεπτόμουνα την αλλη-
τη και ή καρδιά μου σφιγγόταν. Να την ή-
ξερε τάχα ή μαμά; Έπαιρνε συχνά
γράμματα από ένα άγνωστο μέρος, την
Βερβίλ. Η μαμά θα άνοιγε και άπαντού-
σε. Σε ποιόν; Σε ποιάν; Μήπως στην
«άλλη»;

Μια μέρα ό μπαμπάς έπρόκειτο να
πάη σε «ταξίδι ύποθέσεων». Πήγα να
του είπω τάς τάς του και καθώς
έκείνος έπαιρνε εκείνη τη στιγμή τό

μπάνιο του έδωλμσα να κάω μίαν ά-
τημητη πράξη: να ψάξω δηλαδή τις τσέ-
πες του. "Ηθελα, με κάθε τρόπο να ξε-
διαλύνω το μυστήριο που έκανε τη ζωή
μου μαρτύριο. Και τί νομίζετε πως βρή-
κα; Μία φωτογραφία παιδιού, γυμνού
και παχουλού, που με κύτταζε με μάτια
χωρίς έκφραση. Κάρφωσα τα μάτια μου
στη φωτογραφία αυτή μ' άπεραντη συγ-
κίνηση: άσφαλώς ένα παιδί του πατέρα
μου! "Ενα νόθο παιδί! "Η ζήλεια μου
δάγκωνε πάλι την καρδιά και το έγκλη-
μα του πατέρα μου μου φάνηκε άκόμα
πιο μεγάλο.

Από εκείνη τη στιγμή έγινα άκδημη
πιο επιφυλακτική, πιο ψυχρή άπέναντι
του πατέρα μου, που εξακολουθούσε τα
ταξίδια του δυο περίπου φορές τόν μήνα.

"Η μαμά έδειχνε άξιοθαύμαστο θάρρος.
Μία μέρα, με πήρε ιδιαιτέρως και με
ρώτησε γιατί φερνόμενουν έτσι.

— "Ο πατέρας σου έχει μεγάλες έ-
γνοιες, Μαντλέν! Πρέπει να προσπαθής
να του δίνης λίγη χαρά! Δέν νομίζεις
πως πρέπει να είσαι κάπως πιο περιποι-
ητική μαζί του; Κάνε, τόσα για σένα!

Μά εγώ δέν μπορούσα ν' άλλαζω. "Η
ψυχρότης μου άπέναντι του πατέρα όλοέ-
να μεγάλωνε.

Μία μέρα ό μπαμπάς άρρώστησε από
γρίπη. "Εγώ έτοιμάσα το πρωινό του με
την ίδια φροντίδα που έτοιμάζα το πρωί-
νό της μαμάς και άνέβηκα με τόν δίσκο
στην κάμαρά του. "Ηταν ξαπλωμένος και
χλωμός. Γόρισε και με κύτταζε με τα
μάτια του που είχαν γίνει τόν τελευταίο
καιρό άκόμα πιο μελαγχολικά. "Ενα χα-
μόγελο φώτισε το πρόσωπό του.

— "Εσύ είσαι κορούλα μου; "Ελεγα
πώς θάρη ή Ζυστίν. Τί καλή που είσαι!

Δέν ήξερα αν τα μάτια του τα θγρα-
ναν δάκρυα ή αν ήταν από καταρροή.
Μ' έπιασε μία άνεξήγητη στενοχώρια.
Γιά να τήν κρύψω είπα λιγάκι ξερά:

— "Ελπίζω πως σου τα έφερα όλα!
Προτοκαλάδα, λίγα μπισκότα και ένα
ζεστό. Θέλεις τίποτε άλλο;

"Ο μπαμπάς με κύτταζε κι' εγώ σκέ-
φθηκα:

— Τί ώραίος που είναι! Καθόλου πα-
ράξενο που τόν αγαπά εκείνη ή γυναίκα!

— "Οχι, είπε σιγανά και το πρόσω-
πό του σκοτεινιάσε. "Οχι, δέν θέλω τί-
ποτε άλλο.

"Ηξερα καλά τί ήθελε ό μπαμπάς. Μά
έταν συλλογιζόμενα το άλλο παιδί που
σίγουρα το γέμιζε φιλία, ή καρδιά μου
ράγιζε.

Δυο μέρες τόν περιποιήθηκα όσο μπο-
ρούσα. Και σάν μου έλεγε με τη γλυ-
κειά, κουρασμένη φωνή του «εύχαριστώ
κορούλα μου» μου έρχόταν ν' αναλυθώ
σε δάκρυα, να πιάνω τα χέρια του και
να τού φωνάζω: «Γιατί μπαμπά; Γιατί;»

"Όταν σηκώθηκε από τήν γρίπη φαι-
νότανε τόσο καταβεβλημένος που ή μα-
μά τόν παρακάλεσε να μ' ή βγῇ. Μά εκεί-
νος κούνησε το κεφάλι.

— "Οχι, γυναικούλα μου. (Τήν είπε
αγωναϊκούλα μου!) "Αδύνατο. "Εχω το
άπόγευμα κάποιου σπουδαίου ραντεβού.

— Μήν πῆς τουλάχιστον ταξίδι αυτή
τη βδομάδα επέμεινε ή μαμά.

Μά ό πατέρας της άπάντησε σιγά-
σιγά:

— Πρέπει να πάω. Μήν άνησυχής σέ
παρακαλώ.

"Ηταν τερατώδες! "Ο πατέρας δέν ή-
ξερε τάχα πως ή μαμά τα καταλάβαινε
όλα;

Καθώς έφραγα για το λύκειο, ό μπα-
μπάς που θά πρόσεξε τήν άναστατωμένη
μου φυσιογνωμία, θέλησε να φύγωμε
μαζί.

Κάθησε στο βολάν του αυτοκινήτου
και ξεκινήσαμε σιωπηλοί. Ξαφνικά, κα-
θώς περνούσαμε από έναν άπόμερο δρό-
μο, έλάττωσε τήν ταχύτητα και μου
είπε:

— Μαντλέν, πρέπει να σου μιλήσω.
Τώρα τελευταία...

Σώπασε λίγες στιγμές και ύστερα συνέ-
χισε:

— Είναι καιρός τώρα που θέλω να
σου μιλήσω για κάτι... Για κάτι που έ-
χεις το δικαίωμα να μάθης. "Ως τώρα
ήσουν πολύ μικρή. "Αλλά τώρα...

"Ενοιωσα έναν δυνατό πόνο στην καρ-
διά. Δέν ήθελα να τ' άκούσω από το στό-
μα του:

— Μπαμπά! Μπαμπά! Σέ παρακαλώ!
Μή λές τίποτα!

Με κύτταζε με μίαν έκφραση που έ-
κλεινε ταυτοχρόνως τήν έκπληξη, τόν
όρβο, τήν συγκίνηση, τήν εύτυχία... "Η
άπελπισμένη τρυφερότητα της φωνής μου
τόν είχε συγκινήσει. Είχε τόν καιρο ν'
άκούση τέτοιο στοργικό τόνο!

— Κοριτσάκι μου, ήσυχασε. Πρέπει
να σου εξηγήσω...

"Ηθελε να μου πῇ πως θά έπαυρε δια-
ζύγιο; Πώς θά μᾶς άφηνε; Αυτό δέν θά
τό υπέφερα. Τόν αγαπούσα, τόν έλά-
ττωσα πιο πολύ κι' από πρίν. Το ένοιωθα
εκείνη τη στιγμή!

— "Οχι, όχι, μή λές τίποτα, φώναξα
με άγρια άπελπισία. Δέν θέλω να το ά-
κούσω... Δέν μπορώ... "Οχι, αυτή τη
στιγμή... "Αλλη φορά... "Αργότερα... Σέ
παρακαλώ μπαμπά!

"Εκείνος με κύτταζε σιωπηλός, άνή-
συχος.

— "Αφησέ με στο λύκειο. Γρήγορα,
γρήγορα!... Θά έρχώ!

"Επειτα από λίγο το αυτοκίνητο στα-
ματούσε μπροστά στο σχολείο. Πρίν να
κατεβώ, πόσο καλό μου κάνει που το
σκέπτομαι τώρα! — Έσκυφα και τόν φί-
λησα. "Ο μπαμπάς μ' έφίξε δυνατά στην
άγκαλιά του λές και φοβότανε μή με
χάση.

"Όταν έφυγε, γόρισε το κεφάλι να
ξανακινιτάξῃ. "Εγώ τού έκανα νόημα με
το χέρι.

"Ηταν ή τελευταία φορά που τόν είδα
ζωντανό...

"Επειτα από μίαν ώρα ή διευθύντρια
με κάλεσε στο γραφείο. Πρίν να φύξῃ
στο γραφείο του, ό πατέρας μου είχε
σκοτωθῇ σε μία σύγκρουση του αυτοκι-
νήτου του μ' ένα φορτηγό. "Η άστυνομία
τηλεφώνησε στο σπίτι, αλλά το τηλέφω-
νο ήταν πλάι στο κρεβάτι της μαμάς,
που μόλις έμαθε τήν είδηση, έπαθε μία

σοβαρή νευρική κρίση. Στο μεταξύ είχε
πάει κοντά της ή θεία μου.

"Η θεία Λουίζα, ή άδελφή της μητέ-
ρας μου, και ό θείος "Εδουάρδος, ό άνδρας
της, φρόντισαν για όλα και μου φάνηκαν
σωστοί σωτήρες. Ούτε ή μαμά, ούτε εγώ
ήμασταν σε θέση να κάνουμε τίποτα.
Στηρίχθηκε πάνω μου και πήγε στο δω-
μάτιό όπου βρισκόταν ό νεκρός για να
τού δώση τόν ύστατο άποχαιρετισμό. "Ο-
ταν τόν έπαυσαν φώναξε σπαρταχτικά:
«Ζώρζ! Ζώρζ! Μή φεύγεις!» "Εγώ, άνα-
ζήτησα μέσα στο πλήθος τήν «άλλη!»
"Αλλά δέν μπόρεσα να τήν βρω. "Η μα-
μά, έπειτα από τόν τρομερό κλονισμό που
είχε υποστή, έπεσε βαρειά άρρωστη και
σε έπτά βδομάδες τη χάσαμε. "Εμεινα
έτσι πεντάρφανη και πήγα να ζήσω
κοντά στη θεία Λουίζα και τόν θείο "Ε-
δουάρδο...

Μία μέρα ό θείος "Εδουάρδος, με πήρε
κατά μέρος και μου είπε.

— Μαντλέν, δέν είσαι πιά μικρή. "Υ-
πάρχει ένα ζήτημα που πρέπει να το
μάθης. "Η μαμά σου φοβότανε να σου το
πῇ. Και ή θεία σου επίσης. "Ωστόσο,
κατά τη γνώμη μου πρέπει να μάθης τήν
αλήθεια...

"Όταν ό θείος "Εδουάρδος τελείωσε
τήν έκμυστήρευσή του, έρριξε το κεφα-
λι στο τραπέζι, κι' αναλύθηκα σε σπαρ-
ταχικούς λυγμούς. "Ο θείος μου και ή θεία
μου προσπάθησαν να με παρηγορήσουν.
"Αλλά τί μπορούσαν να ξέρουν για το
πόνο μου;

Τήν άλλη μέρα πήγα με το θείο "Ε-
δουάρδο στη Βερβίλ, σ' ένα μεγάλο, λευ-
κό σπίτι, τριγυρισμένο από ένα ώραίο
πάρκο, σ' ένα νοσοκομείο. "Ο θείος είπε
δυο λόγια σ' έναν γιατρό, που έκανε νό-
ημα σε μία νοσοκόμα και σε λίγο ή τε-
λευταία μᾶς παρουσίασε μία ώραία, πα-
χουλή νέα πάνω από είκοσι χρονών. "Η
έκφραση τών ματιών της ήταν ή ίδια
με τήν έκφραση του μορού που είχα δῇ
στη φωτογραφία...

— Δεσποινίς, είπε ό γιατρός, να ή ά-
δελφή σας Βεατρίκη.

"Η καϊμένη ή άδελφή μου! Είχε μεί-
νει μωρό σ' όλη της τη ζωή. Είχε τα έ-
δια μάτια με το μπαμπά, αλλά χωρίς
καμμιάν έκφραση λές και φορούσε μία
μάσκα.

"Η φωνή του γιατρού άντήχησε και
πάλι:

— "Η συντήρησή της είναι εξασφα-
σμένη για όλη της τη ζωή. "Ο πατέρας
σας είχε φροντίσει για όλα από χρόνια.
"Εχει ένα ώραίο δωμάτιο, κάνει όλη τη
μέρα περίπατο στον κήπο, παίζει κου-
κλες... "Αλλοίμονο, δέν υπάρχει καμμιή
έλπίδα να σωθῇ... Είναι μία άδολαφής
τρελλή...

"Η επίσκεψή της άποτελούσε τα συ-
χνά αταξίδια ύποθεσεων του πατέρα
μου! Κι' εγώ τόν είχα τόσο παρεξηγή-
σει!

Παρ' όλο μου τόν πόνο, έζησα, παν-
τρεύτηκα, απέκτησα οίκογένεια. "Αλλά
ποτέ θά μπόρεση ποτέ να σβύση μέσα από
τά βάθη της ψυχής μου τήν τύψη γιατί
άδίκησα τόσο τόν πατέρα μου και τού
στέρησα τόσο άσπλαχνα τήν στοργή μου
έναν όλοκληρο χρόνο, τόν τελευταίο
χρόνο της ζωής του;

ONTET ΠΑΝΕΤΙΕ

Λιτιμιότυπα

Ο μελαγχολικός ΚΥΡΙΟΣ

Ο μελαγχολικός κύριος μπήκε με
ελαφιστημένα βήματα στο έστια-
τόριο. Συνωφρυνόθηκε άκόμη πιο
πολύ όταν δέν μπόρεσε ν' ανακαλύψῃ
ένα έλεύθερο τραπέζι: σε μία μοναχική
γωνιά. Κι' έτοιμάθηκε να φύγῃ ό-
ταν έτρεξε προς συνάντησίν του το
γκαρσόνι, με το πιο ύποχρεωτικό χα-
μόγελο του κόσμου.

— Θα βρω άμέσως μία θέση κατάλ-
ληλη για τόν κύριο. Τί επιθυμείτε;
Σούπα, ψητό, σουβλάκια, νεφραμιά,
ψάρι μαγιονέζα, κοττόπουλο;

— Φέρτε μου ό,τι θέλετε κι' αφήστε
με ήσυχο.

"Η θέσις που του βρήκε το γκαρ-
σόνι ήτανε στο τραπέζι του κυρίου
Θεμιστοκλή, ένός μεσοκόπου κυρίου,
που τόν συμπαθούσαν όλοι: έξαιρετι-
κά για τόν εύθυμο και διαχυτικό χα-
ρακτήρα του.

"Ο κ. Θεμιστοκλής κατάλαβε άμέσως
πως ό όμοτράπεζός του είχε πάρα πο-
λύ μεγάλη ανάγκη από κουράγιο και
διασκέδαση. Γι' αυτό, ύστερα από με-
ρικές στιγμές σιωπής, άρχισε να συ-
ζητῇ για τα πιο ένδιαφέροντα ζητή-
ματα και να λέη τα πιο μεγάλα ά-
στεία δέν κατάρθωσε ωστόσο ν' άπο-
σπάσῃ από το στόμα του μελαγχολι-
κού κυρίου τίποτ' άλλο έκτός από ε-
να θλιμμένο χαμόγελο που έμοιαζε
μάλλον με μορφασμό.

Τότε ό κ. Θεμιστοκλής είπε έπι-
στευτικά στον όμοτράπεζό του:

— Βλέπω πως είσθε στενοχωρημέ-
νος. Γιατί δέν προσπαθείτε να δια-
σκεδάσετε λίγο; Σας προσφέρω τη
συντροφιά μου. Είσθε άπόψε έλεύθε-
ρος;

"Ο μελαγχολικός κύριος κύτταζε
τόν κ. Θεμιστοκλή και χαμήλωσε ά-
μέσως το κεφάλι.

"Ο κ. Θεμιστοκλής συνέχισε:

— Μά, ναι σᾶς λέγω! Πρέπει να
βγῇτε λίγο μαζί μου και να μ' ή με λέ-
νε Θεμιστοκλή αν δέν σᾶς κάνω να
περάσετε μίαν υπέροχη βραδυά. Ξέρε-
τε που θά σᾶς πάω;

— Και που θέλετε να με πάτε; Εί-
ναι τα νεύρα μου σε τέτοια χάλια...

"Ο κ. Θεμιστοκλής πλησίασε έπι-
στευτικά:

— "Απόψε στο «Έντεν» δίνεται ή
μεγαλύτερη παράσταση ποικιλιών τοῦ
Ρούλη, τού περιφήμου κωμικού, τού
άνθρώπου με το πιο συναρπαστικό κέ-
φι. Κανείς δέν μπορεί να τού άντι-
σταθῇ.

— Και νομίζετε πως θά κατορθώ-
σῃ να μ' ή κᾶν να γελάσω;

— Είμαι άπολύτως βέβαιος γι'
αυτό!

— "Αδύνατο, αγαπητέ μου κύριε,
τόν διέκοψε ή μελαγχολικός άνθρω-
πος με το άπελπισμένο ύφος. Γιατί ό
κωμικός Ρούλης είμαι εγώ!

Πώς απέκτησα ΜΠΟΥΛΝΤΩΚ

"Ενα ώραίο εύδυμο διήγημα

ΕΙΝΑΙ ώραίο, είναι πολύ ώραίο, είναι
υπέροχο πράγμα να είσαι έ-
ρωτευμένος. "Ακόμα πιο ώραίο, ά-
κόμα πιο πολύ ώραίο, άκόμα πιο
υπέροχο, είναι να σ' αγαπά ή κοπέλλα
τόν όνειρων σου. Μά το πιο ώραίο και
πιο υπέροχο άπ' όλα είναι να σ' αγαπάνε
και τα μέλλοντα πεθερικά σου και να σε
προσκαλούνε σε γεύμα, για να σε γνωρί-
σουν, να σε θαυμάσουν και να σου δώ-
σουν τήν εύχή τους μαζί με τήν κόρη
τους.

"Εκείνο που δέν είναι καθόλου ώραίο

Είδα το μπουλντώκ να γλῶφῃ το ξύγκι
από τα λουστρίνια μου.

και καθόλου υπέροχο, είναι να βρίσκε-
σαι σε κάτι τέτοιες στιγμές χωρίς πεν-
τάρα στην τσέπη σου. Είναι πάντοτε δυ-
σάρεστη ή άπενταγία. Μά ποτε δέν είναι
τόσο δυσάρεστη όσο όταν έρχεται άκρι-
βώς σε κάτι τέτοιες στιγμές που μπορεί
να εξαρτηθούν τα πάντα από μερικές ψω-
ροκορώνες.

Σε μία τέτοια κατάσταση βρέθηκα κι'
εγώ εκείνη τήν ήμέρα, τήν ήμέρα δηλαδή
που με είχανε καλέσει τα μέλλοντα πεθε-
ρικά μου για να μου κάνουν το πρώτο
τραπέζι και να μου δώσουν τήν εύχή
τους και τήν κόρη τους. "Ισως μάλιστα
να μου έδιναν έκτός από το κορίτσι κι'
έκτός από τήν εύχή τους, και τήν προίκα
του κοριτσιού. Αυτό, όμως, είναι μία έν-
τελώς ιδιωτική υπόθεση για τήν οποία
θα προτιμούσα να μ' ή γίνῃ έδώ λόγος.
Διαφορετικά θά μπορούσε να άποτεθῇ
πως ή προίκα του κοριτσιού μ' ένδιέφερε
περισσότερο κι' από το ίδιο το κορίτσι.

Σ' αυτήν λοιπόν τήν κατάσταση βρι-
σκόμουν εκείνο το άπόγευμα. "Από τήν
μια μεριά είχα κάθε λόγο να είμαι χα-
ρούμενος κι' εύχαριστημένος που έδλεπα
να εκπληρώνονται οι πόθοι μου και τα
όνειρά μου. "Από τήν άλλη όμως είχα ό-
λους τούς λόγους να είμαι περίλυπος και
κατηφής έπειδή ήμουν άναγκασμένος να

διανύσω με τα πόδια τουλάχιστον τρία
χιλιόμετρα — από το σπίτι μου ως το
σπίτι της — και μάλιστα φορώντας τα
λουστρίνια μου, γιατί μου φαινόταν ά-
δύναον να κάνω τήν πρώτη μου επίσκε-
ψη στα πεθερικά μου χωρίς να φοράω
λουστρίνια. "Η αλήθεια είναι πως τα
λουστρίνια αυτά δέν ήταν και τόσο πα-
ρουσιάσιμα. "Αν λάβετε, μάλιστα, υπ'
όψιν σας ότι δέν διέθετα ούτε καν τα οί-
κονομικά μέσα να έπισκεφθῷ ένα στίλ-
λωτήριο και να τούς δώσω μία προσωρι-
νή φρεσκάδα, θά άπορήσετε με τήν έμ-
μονη ιδέα που μου είχα καθίσει, να κά-
νω τήν πρώτη μου επίσκεψη με λουστρί-
νια. Είχα κάνει έν τούτοις όλους μου
τούς ύπολογισμούς και είχα άπόλυτη πε-
ποίθηση ότι θά πήγαιναν όλα κατ' εύχην.
Είχα ανακαλύψει σε κάποιο ντυοκάπι
του σπιτιού μου ένα βαζάκι με ξύγκι.
Βρισκόταν εκεί από τόν καιρό που είχς
πεθάνει ή μακαρίτισσα ή γιαγιά μου. "Ε-
δώ και τρία χρόνια δηλαδή. Θέλετε από
εύλάβεια προς τήν μακαρίτισσα, θέλετε
από τεμπελιά, είχα αφήσει το βαζάκι αυ-
τό άθικτο, όπως το είχα εύρει. Και να
που μου δινόταν τώρα ή ευκαιρία να πι-
στοποιήσω πως ή εύλάβεια προς τούς νε-
κρούς — ή ή τεμπελιά — είναι άρετές που
άμείβονται σ' αυτόν τόν κόσμο. Πήρα
λοιπόν τα λουστρίνια μου, πήρα το βα-
ζάκι με το ξύγκι και μία από τις κάλτσες
που είχα βγάλει — έπειδή, πρέπει να ό-
μολογήσω πως είχα πάρει τήν άπόφαση
να συνοδεύσω τα λουστρίνια μου με κα-
θαρές κάλτσες — και άρχισα να τα γυα-
λίζω. "Υστερα τα έτριψα και με μία
δουρτα και το άποτέλεσμα ήταν κατα-
πληκτικό. Τα λουστρίνια μου ξεκινού-
ντο σαν να τα είχα άνοράσει λίγην
ώρα πρίν. Βγήκα στον δρόμο έξαιρετικά
ικανοποιημένος από το έργο μου και ξε-
κίνησα για τήν πορεία των τριών χιλι-
μέτρων που θά ήταν πολύ πιο σύντομη
αν είχα τις λίγες δεκάρες που ήταν ά-
παραίτητες για το ταξί.

Δέν είχα προαρχήσει περισσοτέρως από
έκατο βήματα όταν είδα ένα συμπαθητι-
κότατο μπουλντώκ που με άκολουθούσε
τόσο πιστά ώστε κινδύνευε κάθε τόσο
και λιγάκι να μπλεχῇ μέσα στα πόδια
μου. Στην άρχή βρήκα το πράγμα έξαιρε-
τικά διασκεδαστικό και σ' άκούσαν πως
δέν θά ήταν καθόλου άγριο αν κατά-
φερνα να κάνω δικό μου αυτό το σκυλί
που φαινόταν να είναι από καλή ράτσα.
Γρήγορα, όμως, μετάνοιωσα γι' αυτήν
τήν καινούργια μου σκέψη. Το μπουλ-
ντώκ δέν με άκολουθούσε από άγνά φι-
λικά αίσθηματα. Οι σκοποί του ήταν ό-
πουλοι και θά μπορούσε να είχαν για μέ-
να καταστρεπτικές συνέπειες. Σε μία στι-
γμή που σταμάτησα στην άκρη του πεζο-
δρομίου, περιμένοντας ν' αφήσῃ ό άστυ-
φύλακας έλεύθερη τήν δίοδο στοῦς πε-
ζούς, είδα το μπουλντώκ να πλησιάζῃ, να
βγάξῃ έξω μία τεράστια, φαρδιά γλώσ-
σα και να γλῶφῃ άσπλαχνα το ξύγκι από

δμως, και εξυπνος. Πέντε χρόνια τώρα που τον έχω στην ύπηρεσία μου, είμαι πολύ ευχαριστημένος. Κατάγεται από πολύ καλή οικογένεια, είναι όμως απέναντος. Ίσως με το χρήμα...

— 'Ο άνθρωπος αυτός μου προξενεί φόβο.

— Δεν έχετε άδικο. 'Η ζωή σας θρίσκει στα χέρια του και είναι ικανός για όλα, έπειτα απ' αυτό που έκανε.

'Η Κλοτίλδη έτρεμε.

— 'Ησυχάστε! 'Ας σκεφθούμε τι πρέπει να γίνει. Δεν θ' αργήση να επιστρέψω. Θα τον δώ... θα του μιλήσω. Μου επιτρέψετε να έλθω μαζί του σε διαπραγματεύσεις, που θα κρίνω ότι είναι συμφέρουσες για μένα;

— Είσαθε απόλυτως ελεύθερος! 'Αν παραστή ανάγκη, είσαθε ελεύθερος να θυσιάσετε όλη μου την περιουσία... Σώστε με από το αλσος, σώστε τον Δανιήλ... σώστε την Γιολάνδα!

— Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν.

Τη στιγμή εκείνη άκουστηκε κάποιος μικρός θόρυβος στο διπλανό γραφείο. 'Ο Σαβαρό άφρονγκράστηκε.

— Σούτ! ελπε. 'Ο Λαφιστόλ επέστρεψε.

'Ανοιξε την πόρτα που συγκοινωνούσε με τα διαμερίσματα του σπιτιού του και κάλεσε την Κλοτίλδη μ' ένα νεύμα.

— Πηγαίνετε στην γυναίκα μου και περιμένετε με. Θα του μιλήσω και θα σας πω άμεσα το αποτέλεσμα.

'Η Κλοτίλδη μπήκε μέσα σιωπηλή, άφρου έφερε μια τελευταία λικευτική ματιά στον συμβολαιογράφο, που ήταν η μόνη της έλπίδα.

'Η πόρτα έκλεισε και πάλι.

'Ο Σαβαρό έμεινε μόνος. Σχεδόν την ίδια στιγμή και μόλις πρόσθεσε να κλείσει την πόρτα του χρηματοκιβωτίου του, άκουστηκε ένας χτύπος στην πόρτα του.

— Έμπρός! είπε ο συμβολαιογράφος με φωνή σταθερή.

'Ο Λαφιστόλ μπήκε. 'Ήταν κομψά ντυμένος και η εμφάνισή του πολύ περποιημένη.

— Ανέφερε με λίγα λόγια τις ενέργειές του στα διάφορα μέρη που πήγε και έκανε να φύγει, όταν μια λέξη του συμβολαιογράφου τον σταμάτησε:

— Καθήστε!...

'Ο Λαφιστόλ τόν κύτταξε εκπληκτικός και ο Σαβαρό πρόσθεσε:

— Έχουμε να πούμε πολλά... Ίσως.

'Ο Λαφιστόλ κάθισε περιεργός και περίμενε.

'Ο συμβολαιογράφος έμεινε σκεπτικός. Το χρέος που εξετάζει τη στιγμή εκείνη ήταν πολύ βαρύ... Δεν έπρόκειτο μονάχα για την τιμή της οικογενείας των ντ' Ωτφόρ που κινδύνευε... αλλά και για τη δική του τιμή.

— Κύριε Λαφιστόλ, άρχισε, είσαθε νέος, έξυπνος και αρκετά φιλόδοξος. Είσαθε νέος με πολλά προσόντα ώστε να επιτύχετε στην κοινωνία...

— Μήπως δεν είσαθε ευχαριστημένος, κύριε Σαβαρό; οόησε ο ταμίας μισοκλείνοντας το μάτι του.

'Ο Σαβαρό απέφυγε ν' απαντήσει.

— Και για να επιτύχετε, συνέχισε, σας λείπει ένα μόνον πράγμα: το χρήμα, το χρυσό νόημα.

— Μάλιστα! παραδέχθηκε ο Λαφιστόλ.

— Σας το προσφέρω! επιτότεινε άμ-

σως ο συμβολαιογράφος.

— Υστερα από μια στιγμή σιωπής:

— Κερδίζω στο γραφείο σας τρεις χιλιάδες πεντακάσια φράγκα το χρόνο, είπα ο ταμίας με ευγενικό χαμόγελο. Μήπως πρόκειται να μου κάνετε καμιά αξίωση;

— Κάτι καλύτερο. Δεν πρόκειται για αξίωση του μισθού σας.

— Τότε, αγαπητέ μου, δεν καταλαβαίνω....

— Ακούστε: σας χρειάζονται χρήματα για να κάνετε μια δική σας εργασία, να σταδιοδρομήσετε όπως τόσοι άλλοι;

— Έξαρτάται... Για ένα καταστηματάκι χρειάζονται μερικές χιλιάδες φράγκα... Μήπως έχετε την πρόθεση να μου αγοράσετε κανένα μικροεπιχειρηματικό ή κανένα μπακαλικάκι στη γωνιά του δρόμου, κύριε προϊστάμενε;

'Ο Σαβαρό με δυσκολία συγκρατούσε την όργη του.

— Μπορώ να διαθέσω προς χάριν σας... εκατό χιλιάδες φράγκα. Με το ποσό αυτό μπορεί να κάνει κανένας πολλά. Υπάρχουν σήμερα εκατομμυριούχοι που άρχισαν με λιγότερα....

Κυτώντας τον Σαβαρό κατάματα ο Λαφιστόλ, με βλέμμα βλοσυρό, είπε:

— 'Η προσφορά σας είναι άνιδιοτελής;

— 'Όχι.

— 'Α! ώστε υπάρχει αντίσταθμισμα; Δεν άμφέβαλλα γι' αυτό... Και θα ήμουν πολύ περιεργός να μάθω ποιά είναι αυτό το αντίσταθμισμα;

— Κύριε Λαφιστόλ, είσαι ένας κλέφτης και ένας παληάνθρωπος!

'Ο Λαφιστόλ χλώμισε λιγάκι. Τα χείλη του ζάωσαν, αλλά κατόρθωσε να επιβληθί στον έαυτό του.... Τό ευνενικό του χαμόγελο εμφανίστηκε ξανά.

— Τα βιβλία μου είναι εν τάξει, κύριε... μπορείτε να τα έλέγξετε! είπε ξερά.

— Είσαι ένας παληάνθρωπος, τη στιγμή που έτόλμησες να εκμεταλλευθής την αδυναμία μιας γυναίκας! φώναξε ο συμβολαιογράφος.

— Γυναίκας;

— 'Α! α! 'Αρχίζω να καταλαβαίνω, μουμούρισε ο νεαρός τυχοδιώκτης.

— Είπα ακόμα ότι είσαι και κλέφτης! Και ανοίγοντας το χρηματοκιβώτιο του έδειξε το άδειο συρτάρι:

— Άφου έκλειψες από δω μέσα έγγραφα που άφορούν την τιμή μιας οικογενείας.

'Ο Λαφιστόλ σόπασε για λίγα δευτερόλεπτα και κατόπιν είπε:

— 'Αγαπητέ μου προϊστάμενε, η τιμή της οικογενείας αυτής ενδιαφέρει και μένα ίσως περισσότερο από σας... και τα έγγραφα που θίγουν την τιμή αυτή και μπορούν να την εθίσουν, είναι περισσότερο εν άσφαλεία σε μένα παρά σε σας. Αυτό πρέπει να το όμολογήσετε! Και άφου είσαθε τόνσον καλά πληροφορημένος άσφαλώς πρέπει να ξέρετε ότι έχω πολύ μεγάλες έλπίδες να γίνει εύτυχης σύζυγος της δεσποινίδος Γιολάνδας.

— Σόπα άθλιε!

— Γιατί να σιωπήσω; Επιθυμώ να εννοήσετε ότι το συμφέρον μου είναι να μη μάθω κανείς το μυστικό αυτό... και χωρίς να θέλω να σας προσβάλω, αγαπητέ μου προϊστάμενε, το μυστικό αυτό θα το

φυλάξω καλύτερα από σας.

'Ο Σαβαρό ώρησε πάνω του με το χέρι σικωμένο. 'Αλλά σταμάτησε. 'Ο Λαφιστόλ δεν έκανε καμιά κίνηση για να άμυνθί.

'Ο καυμένος ο καμπούρης καταλάβαινε πως με την βία δεν θα κέρδιζε τίποτα. Κατέστειλε τον θυμό του και ανέκτησε την ψυχραιμία του.

— Είμαι έξουσιοδοτημένος να σου προσφέρω το ποσό των εκατό χιλιάδων φράγκων... Δεν μου έλπε άν δέχεσαι ή όχι...

— Άρνούμαι.

— Γιατί;

— Γιατί δεν σκοπεύω να γίνει η άπόδοσις του φακέλλου αυτού ζήτημα χρηματικών...

— Άν δεχόμουν, αγαπητέ μου προϊστάμενε, όλόκληρη ή περιουσία των ντ' Ωτφόρ μόλις θα έπαρκοι να τον εξαγοράση. Συνεπώς ούτε ένα... ούτε διακόσιες... ούτε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα θα έφθαναν.

— 'Η συζήτησις αυτή μου είναι πολύ άνισή. Πές μου τούς όρους σου....

— Ένόμιζα ότι τούς ξέρετε... είπε ο Λαφιστόλ προσποιούμενος ζωνητή έμπληξη...

— 'Η Γιολάνδα, δεν είν' έτσι;

Και ο συμβολαιογράφος έσφιγγε τούς γρόνθους του με φοβερό θυμό.

— 'Ακριβώς... ή δις Γιολάνδα.

— Και όμως ξέρετε ότι αυτό είναι άδύνατον.

— 'Εγώ νομίζω πως όχι.

— 'Η κ. ντ' Ωτφόρ δεν θα συγκατατεθή ποτέ.

— Τόσο το χειρότερο... Θα καταστραφή άδίκως...

— 'Αλλά ή Γιολάνδα δεν σ' αγαπά...

Δεν σέ γνωρίζει... Δεν σέ είδε ποτέ...

— Αυτό δεν έχει σημασία, είπεν ο άχρεϊος με ύφος άδιάφορο, φτάνει ότι εγώ την αγαπώ...

— Άν θελήσης να πραγματοποιήσης τις άπειλές σου το σκάνδαλο που θα έκαυγί θα είναι τεράστιο.

— Τό φαντάζομαι... έλπίζω, όμως, να μη φθάσωμε ως αυτό.

— Αυτό σημαίνει ότι δεν την ξέρετε καλά την κ. ντ' Ωτφόρ, ούτε τη λατρεία που έχει προς την κόρη της, για να νομίζης ότι θα την θυσιάση προς χάριν σου.

'Ο Λαφιστόλ σήκωσε το κεφάλι και είπε με θρσος:

— Θα γίνει ό,τι θέλω εγώ... γιατί διαφορετικά....

— Ναί, σέ έννοώ, είπε ο συμβολαιογράφος σκεπτικός... είσαι άποφασισμένος να φθάσης στα άκρα, πάση θυσία....

— 'Επ'έντε χρόνια κρύφθηκες πολύ καλά, κύριε... γιατί είχα έμπιστοσύνη σε σένα....

— 'Υπερηφανεύομαι που αξιόθιμα επί τόσα χρόνια αυτής σας της έμπιστοσύνης αγαπητέ μου προϊστάμενε, είπεν ο ταμίας με ύφος χλευαστικό

— Θεωρώ περιττό να σου πώ ότι σε άπολύω!...

— Έρχόμουν ακριβώς να σας ύποβάλω την παραίτησή μου... με μεγάλη μου λύπη. Οι προστοιμασίες του γάμου μου, θα με άπασχολήσουν και φυσικά δεν θα μπορούσα να σας έξυπηρετώ με τον ίδιο ζήλο, όπως και κατά το παρελθόν.

— 'Εχαίρετσε με ευγένεια και όταν έ-

φθασε στο κατώφλι είπε:

— Πάντως, είμαι πρόθυμος να έννημερώσω τον άντικαταστάτη μου εις τα της ύπηρεσίας του γραφείου του....

— Εύχαριστώ... πήγαινε... 'Η παρουσία σου άποτελεί αλσος για το γραφείο μου.

'Ο Λαφιστόλ ύπεκλίθη και πάλι και έφυγε.

'Ο συμβολαιογράφος τρομερά ταραγμένος, με το κεφάλι σκυφτό, στεκόταν στη μέση του γραφείου και συλλογιζόταν.

— Τό τέρας αυτό μάς κρατά καλά και δεν θα μάς αφήσει.

Με βήμα άργό έπήγε να συναντήσει την κ. ντ' Ωτφόρ.

'Εκείνη με την πρώτη ματιά κατάλαβε την άποτυχία του.

'Ο συμβολαιογράφος σόπασε μπροστά στη γυναίκα του, αλλά όταν έμειναν μόνοι, ή Κλοτίλδη γώησε με άγωνία:

— Λοιπόν;

'Ο Σαβαρό κούνησε το κεφάλι.

— Άρνήθηκε την προσφορά σας;

— Μάλιστα.

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό του φάνηκε μικρό;

— Μήπως το ποσό

ΒΕΡΘΑ: ή ξανθή πριγκήπισσα από τον Βορρά

ΛΟΚΛΗΡΗ ή αλλιώς, από τις άπλες θεσπετισμένες ως την σεβαστοκρατορίας Ειρήνη, την σύζυγο του διαδόχου, και από τις γυναίκες των πολιτικών, τις υπάτισσες, ως τις επιδημικές πατρικές ζωστές, είχαν κατέβει στο έλκος που τριγύριζε το άγιασμα της Πηγής με την ομώνυμο εκκλησία, λίγο έξω από την πόλη της Σηλυβρίας. Όλες φορούσαν τις μεγάλες τους στολές, ανάλογα με το αξίωμα της ή καθεμιά, και κάτω από τα σκούρα φυλλώματα των κυπαρίσσιων του άλσους έβλεπε κανείς δελματίκια κόκκινα, ή θυσανόχρωμα, χρυσοκέντητα ή μενεζελιά, και κοσμήματα που έμπροσθεν στην λάμψη τους ή ήλιος ώριουσε.

Μαζί με όλες τις γυναίκες της αυλής, είχε έλθει εκεί πάνω σε λευκό θυμωμένο άλογο και ο τρίτος γιός του αυτοκράτορος Ιωάννου, ο δεσπότης Μανουήλ, πώς χάριν του οποίου γινόταν ή πομπή αυτή συνάντησης. Από ώρα σε ώρα επρόκειτο να φθάση ή επίδοξος μνηστήρ του, ή Βέρθα Χοχενστάουφεν, γυναικαδέλφη του ρήγα της Γερμανίας Κορράδου. Και σύμφωνα με παλιό έθιμο της αυλής, στο άγιασμα εκείνο της Πηγής έπρεπε να γίνη ή υποδοχή της ξένης και ή πρώτη συνάντησις των μνηστήρων.

Πράγματι σε λίγο φάνηκε ή συνοδεία της βορεινής πριγκήπισσας και πρίν περπάτησε πολλή ώρα, έβγαине από τ' άμπελ της ή Βέρθα και αντίκριζε για πρώτη φορά τα βλέμματα των αυλικών κυριών καρφωμένα με περιέργεια επάνω της.

Πρώτη φορά έβλεπε τέτοια πολυτέλεια και ή νεαρά ξένη τάχα χάσει κάπως. Ακολούθησε ωστόσο την πρωτοεστιαρία, που μαζί με τις βοηθούς της, θά την έντυνε σύμφωνα με το αξίωμα της. Στο μεταξύ, οι άρχόντισσες του Βυζαντίου μπόρεσαν ν' ανταλλάξουν χαμηλίσματα τις έντυπώσεις των.

Αδεν ήταν άσχημη ή γυναικαδέλφη του Κορράδου. Το δέρμα της είχε την δρασηότητα ανοιξιάτικου λουλουδιού και τα μάτια της είχαν το χρώμα της θαλάσσης. Αδεν ήταν άσχημη... όχι. Αλλά ήταν άγαστη! Και κάτι χειρότερο ακόμα: ήταν άδεια στους τρόπους και στο φέριμό της.

Και σαν να ήθελε να επικυρώση άθελά της την κρίση αυτή, που εξέφραζαν για λογαριασμό της οι κομψές πατρικές, ή νεοφερμένη πριγκήπισσα έκοψε μια καινούργια γκάφα που έπληρσε δυσμενώς τους πολλητικούς Βυζαντινούς.

Παράμερα από όλες τις άρχόντισσες που τριγύριζαν την μνηστήρ του Μανουήλ, άπόρριπτη και άκατάδεκτη, στεκόταν ή γυναίκα του μεγαλειότερου αδελφού του, ή σεβαστοκρατορίσα Είρηνη, που ο θάνατος του πεθερού της ή ανέβηκε μια μέρα στον θρόνο.

Ψηλή, επιδημική, με παράστημα αληθινά βασιλικό, φορούσε βαθύχρωμη μενεζελιά πορφύρα στολισμένη με χρυσές παρυφές και φαινόταν αδιάφορη σε όλα.

Η Βέρθα βλέποντάς την να μένη παράμερα, άπόρησε. Κι' έπειδή ή φορεσιά της Είρηνης ήταν βαθύχρωμη, φαντάσθηκε ότι κάποιο πένθος ίσως θά δικαιολογούσε την στάση της.

— Ποιόν πενθού ή Δέσποινα; ρώτησε με άφέλεια ή Βέρθα.

Οι πατρικές θυροθήτησαν: Οι πρώτες

Επεισόδιον από την 2αν σταυροφορίαν.
(Είχον της εποχής)

λέξεις της ξένης ήταν δυσόινες!...

Μα και οι έντυπώσεις του Μανουήλ δέν ήταν καλύτερες. Η νύφη, που οι συνδυασμοί των πολιτικών, του είχαν προμηθεύσει, δέν τον ένεθούσε. Γι' αυτό, με την πρόφαση τάχα πως ή παρουσία του ήταν άπαραίτητη επί κεφαλής των στρατευμάτων που πολεμούσαν, ανέβαλλε διαρκώς τον γάμο.

Η Βέρθα, άμίλητη στα διαμερίσματα που της παραχωρήθηκαν, πικρινόταν κατάβαθα. Η έγκλειστη αυτή την ταπεινότητα και παραπονιόταν μυστικά στον Κορράδο. Πέρασαν έτσι τέσσερα χρόνια. Οι δυσχέρειες με τους Φράγκους της Ανατολής είχαν αυξηθεί, και ο Μανουήλ που έκρινε τώρα άπαραίτητη την συμμετοχή του ρήγα της Γερμανίας, άπεφάσισε τέλος να παντρευτή την Βέρθα.

Μεγάλες τελετές συνόδευσαν την προσέλευσή της στην Ορθοδοξία—πράγμα άπαραίτητο για κάθε Έλληνίδα πριγκήπισσα—και εύθως κατόπιν έγινε ο γάμος.

Η Βέρθα έπλεε τώρα σε ώκεανούς ευτυχίας. Διότι ο Μανουήλ, μετά τον αϊφνίδιο θάνατο του αδελφού του είχε γίνει διάδοχος του θρόνου και δέν ή άρχουσε ή ημέρα που το αυτοκρατορικό διαδύμα θά έστρεφε τα ξανθά μαλλιά της Βέρθας. Με ζήλο νεοφώτιστης είχενε τώρα ή ξένη στα γράμματα. Άφου δέν ήταν άμορη, λαττούσε τουλάχιστον να λάμψη ως προστάτης των σοφών και των λογίων.

Μα ούτε στον ρόλο αυτόν κατώρθωσε να πετύχη. Η φυσική της άδελιότητα την έσπρωξε σε καινούργιες, γκάφες, κι' έ-

πειτα από την σύντομο ευτυχία των πρώτων έτών του γάμου της, καινούργιες θλίψεις ήρθαν να την πικράνουν.

Μέσα σε δέκα χρόνια γάμου δέν είχε κατορθώσει ν' άποκτήση ένα άγόρι, και ο Μανουήλ την άπατούσε φανερά μπροστά στα μάτια της με κάποια συγγενή του.

Ήταν Αύγουστα βέβαια! Είχε το μεγαλειότερο αξίωμα που μια γυναίκα μπορούσε την εποχή εκείνη να όνειρευθή στην οικουμένη... Κι' όμως δέν ήταν εύχισμένη! Μέσα στην καρδιά του Μανουήλ βασίλευε μια άλλη. Κι' ένφ ή Βέρθα κρατούσε το σκήπτρο, άλλη έπλάμβανε τα θυμιάματα των αυλικών και την ευνοία του αυτοκράτορος.

Πικραμένη, άνικανη να παλαίψη και να έπιδληθή στην αντίζηλό της, κλεινόταν στα διαμερίσματά της, τότε θαρβύμη και τότε πότε μεμψιμοιρώντας και άπέφυγε να εμφανίζεται δημόσια.

Η δεύτερη σταυροφορία που διεθυνόταν από τον Κορράδο, της έδωσε για μια στιγμή την έλπίδα πως ή άνακτούσε κάποιο κύρος... χάρις στην επέμβαση του γαμπρού της όταν εκείνος θά επέστρεφε νικηφόρος. Μα ή σταυροφορία παρ' όλες τις διευκολύνσεις του Μανουήλ άπέτυχε. Ο Κορράδος ένφ δοκίμαζε ν' άνεβή στα τείχη μιας πόλεως της Κιλικίας, πληγώθηκε και θά έχανε ίσως και τους τελευταίους άνδρας του αν δέν έσπευδε να τον βοηθήση πάλι ο σύγγαμβρός του ο Μανουήλ.

Η Βέρθα έτρεξε μαζί με τον άντρα της να περιποιηθή τον τραυματία και έλο, μαζί επέστρεψαν στη βασιλεύουσα. Τότε μια σκέψις αληθινά παράδοξη γεννήθηκε στο μυαλό της περιφρονημένης Αύγουστας. Έβλεπε όλους τους συμπατριώτες της να θαμπώνονται από την αίγλη του Βυζαντίου και να έπιζητούν συνεισέτα με την δυναστεία των Κομνηνών και σκέφθηκε πως ο καλύτερος τρόπος να άπαλλαγή από την μισητή αντίζηλο θάταν νά... την παντρεύη με κάποιον απ' τους έπισήμους σταυροφόρους!

Αμέσως έδωσε σ' έφαρμογή το σχέδιό της. Και το έκπληκτο Βυζάντιο είδε μια αυτοκρατορίσα που άγωνιόταν να παντρεύη την φίλη του άνδρός της. Οι προσπάθειες της ώστόσο έπέτυχαν, και σε λίγο ή Βέρθα είδε τέλος ν' άναχωρήσει με τον Δούκα της Αδσνρίας τη γυναίκα που της άφαιρούσε τη συζυγική της ευτυχία!...

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Γιά να γελάτε

ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ

Δυό γυναίκες φιλονεικούν. Η μια, πολύ θυμωμένη, λέγει στην άλλη:

— Πρόσεξε! Φυλάξου, σου λέω, γιατί έγώ σε ξέρω καλά...

Και ή άλλη με άπόλυτη άταραξία:

— Τί άκαλίσιες γνωριμίες που έχεις, καυμένη!

ΟΡΙΣΜΟΣ

— Τί θά πη ξανθή, μπαμπά;

— Μια γυναίκα που θαρέθηκε νάναι μελαχροινή.

Γά προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στην Γαλλία της εποχής Λουδοβίκου 14ου. Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος άρρωστος βαρειά και γέρος, πεθαίνει. Ο Λουδοβίκος για πρώτη φορά νοιώθει ότι είναι πραγματικά βασιλεύς. Δηλώνει στους ύπουργούς του ότι αναλαμβάνει στο έθνος μόνος του όλες τις έξουσίες. Στο έργο του αυτό βοήθει πρόθυμοι βοηθοί τον Κολμπέρ, έναν έξυπνότατο άνθρωπο, έμπιστο του καρδινάλιου, και τον ντ' Αρτανιάν, τον όποιον έβαναι έρει στα άνάκτορα.

Ο Κολμπέρ του άποκαλύπτει την ύπαρξη διαφόρων καταχραστών του δημόσιου και του έγγα την άυστηρή τιμωρία των. Ο Λουδοβίκος ύπογράφει τα σχετικά διατάγματα. Οι διωκόμενοι είναι όλοι φίλοι του πανισχύρου ύπουργού των Οικονομικών Φονκέ, που έχει θησαυρίσει και αυτός. Ο Φονκέ άποφασίζει να άπαγάγη τους δυό φίλους του από την φυλακή. Καταστράνεται όλόκληρο σχέδιο και την ημέρα του άπαγχονισμού οι άνθεωποι: του Φονκέ άπάγουν τους δυό μελλοθανάτους και τους οδηγούν σε μια γειτονική ταβέρνα, δθεν για να τους κάψουν. Έπεμβαίνει, όμως, ο ντ' Αρτανιάν και ματαιώνει το σχέδιο. Οι δυό καταχραστές άπαγχονίζονται. Ο ντ' Αρτανιάν, κατόπιν από τα γεγονότα αυτά, έφυγε για την Βρετάννη για να έκτελέση την άποστολή που του είχε άναθέσει ο βασιλεύς. Εκεί άνταμώνεται με τον παλιό του φίλο Πρόθο με τον όποιον πηγαίνουν να συναντήσουν τον φίλο τους Αραμινά που έγινε έπίσκοπος στο Βάν...).

20ον

ΡΑΙΑ πόλις, φώναζε ο ντ' Αρτανιάν.

— Ναι. Την ίδια γνώμη έχει και ο Αραμινά, είπε ο Πρόθος.

Έγώ όμως την βρίσκω πολύ σκοτεινή. Οι καλλιτέχνες λένε πως τα σκούρα

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

χρώματα είναι πιο ώραία και αυτό με θυμώνει.

— Γιατί;

— Επειδή χρωμάτισα τώρα τελευταία τον πύργο μου άσπρο. Μα άφου λένε όλοι πως το σκούρο είναι πιο άρχοντικό ή ακολουθήσω κι' έγω την γνώμη τους. Εύτυχως υπάρχουν πάντοτε σκούρα χρώματα. Πρώτη φορά έρχεσαι στην Βάν;

— Μάλιστα.

— Όστε δέν θά γνωρίζης την πόλη. Βλέπεις αυτήν εκεί την ψηλή οικόδομη; Είναι ο καθεδρικός ναός του Αγίου Πέτρου. Βλέπεις και την άλλη εκκλησία, εκεί στο πρόστασιο; Εκεί είναι ή έδρα του έπισκόπου και φίλου μας Αραμινά. Κατοικεί δίπλα στην εκκλησία, σ' εκείνο το μεγάλο σπίτι γοθικού ρυθμού, όπως το λέει ο άρχιτέκτων κ. Ζιστάρ.

— Όστε δέν μένει στην έπισκοπή;

— Όχι. Η έπισκοπή είναι έρσιπιο και βρίσκεται μέσα στην πόλη. Ο Αραμινάς όμως προτιμά, να κατοική στο πρόστασιο. Καθώς βλέπεις, το πρόστασιο αυτό το μοιάζει σαν μια έντελως ξεχωριστή πόλη, έχει τα δικά του τείχη, τους πύργους του, τις τάφρους του, το λιμάνι του. Νά, φθάνουμε!...

«Και ήταν καιρός να φθάσουμε», συλλογίσθηκε ο ντ' Αρτανιάν, έπειδή το άλογο του Πρόθου είχε άρχισει να άγκομιάη κάτω από το βάρος του καθάλλαση του που είχε παχύνει υπερβολικά τον τελευταίο καιρό.

Το πρώτο πράγμα που τους έκανε έντύπωση μόλις φθάσανε στην Βάν, ήταν πως ή πόλις είχε διακοσμηθή έορταστικά ένφ έλπιαν οι άνδρες της άδειας. Οι κάτοικοι θά βρίσκονταν άσφαλώς συγκεντρωμένοι όλοι σε ένα σημείο όπου θά γινόταν κάποια τελετή. Εαφικά, καθώς έστρίβαν σ' ένα δρόμο, άκουσαν έκκλησιαστικές μελωδίες και σε λίγο είδαν να πλησιάζη μια λιτανεία. Ένα πλήθος άποληθώντων από παρρησία ή νιοσινά τους άκολουθούσε την πομπή στο μέσο της οποίας προχωρούσε με επιδημικό ύφος ο έπίσκοπος. Ο ντ' Αρτανιάν δέν μπόρεσε να συγκρατήση τον θαυμασμό του, βλέποντας την μεγαλόπρεπη έντύπωση του φίλου του που έμοιαζε σαν άληθινός άγιος.

— Αραμινά, φώναζε χωρίς να θέλη την στιγμή άκριβώς που περνούσε ο έπίσκοπος από μπροστά του.

Ο Αραμινά γύρισε τα μεγάλα μαύρα μάτια του και κύτταξε προς το μέρος των δυό φίλων του και ο ντ' Αρτανιάν τον είδε να κοκκινίζει ζωρά. Ήταν όλοφάνερο πως ο Αραμινά διερωτάτο εκείνη την στιγμή: «Τί διάβολο να θέλουν εδώ ο ντ' Αρτανιάν με τον Πρόθο;» Και χωρίς να χάση την ψυχραιμία του, άπλωσε το χουσοστόλιστο νάι του και, ελόγγησε τους δυό ήπεις. Ο ντ' Αρτανιάν τα έλασε. Ήταν τόσο μεγαλόπρεπη αυτή ή χειρονομία του έπισκόπου, ώ-

στε ο ντ' Αρτανιάν λίγο έλειψε να περπάτη από το άλογο και να γονατίση κατά γης.

— Μεγάλη ή καλωσύνη του να μάς εύλογήση έμάς ιδιαιτέρως, είπε ο Πρόθος. Είναι ένας πραγματικά άγιος άνθρωπος.

Την ίδια στιγμή ή πομπή άρχισε να προχωρή με γοργότερο ρυθμό.

— Κύτταξε, συνέχισε ο Πρόθος. Ο

Τό άθάνατο ιπποτικό
άριστούργημα
του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

έπίσκοπος διάζεται, να μάς ιδή από κοντά, και έπιταχύνει την λιτανεία.

Οι δυό φίλοι συνέχισαν τον δρόμο τους προς το έπισκοπικό μέγαρο μπροστά στο όποιο ήταν συγκεντρωμένο ένα πλήθος άπο πιστούς που περίμεναν την έπιστροφή του έπισκόπου. Εκείνο που έκανε έντύπωση στον ντ' Αρτανιάν ήταν ότι από το πλήθος αυτό οι περισσότεροι ήσαν στρατιωτικοί ή μεγαλοαστοί. Έλειπε όλο αυτό το πλήθος από γαίες, παιδιά, γέροντες που άποτελούν συνήθως την ακολουθία των κληρικών. Όταν σε λίγο έφθασε ή έπισκοπική πομπή, είδε ο ντ' Αρτανιάν τους στρατιωτικούς να παρουσιάζουν όπλα, σαν να περνούσε κάποιος άνώτερος στρατιωτικός και τους άστους να χαίρειτον σε φιλικό ύφος, σαν να περνούσε ο πολιτικός τους άρχηγός. Τίποτα δέν θύμιζε το πάρασμα ενός άνωτερου κληρικού. Στην είσοδο του μεγάρου ο Αραμινά αντίλαξε μερικές σύντομες λέξεις με έναν από τους βοηθούς του και προχώρησε μέσα. Το πλήθος άρχισε να διαλύεται και σε λίγο άπόλυτη ήσυχία βασίλευε πάντα.

— Ο Πρόθος παχύνει πολύ, συλλογίσθηκε ο ντ' Αρτανιάν. Αλλά ο Αραμινά χόντρησε ακόμη περισσότερο.

Τρείς παλαιοί φίλοι

Ο Πρόθος και ο ντ' Αρτανιάν μπήκαν στο μέγαρο του Αραμινά από μίαν ιδιαίτερη είσοδο που κατά τα φαινόμενα ήταν προωρισμένη μόνον για τους άνθρώπους του άμίσου περιβάλλοντος του έπισκόπου.

Περιμέναν λίγο μέσα σε μια μικρή αίθουσα, ως την στιγμή που εμφανίσθηκε ο έπίσκοπος. Είχε βγάλει την έπιστημη περιβολή της τελετής και φορούσε τώρα ένα άπλο έπισκοπικό ένδυμα.

Ο ντ' Αρτανιάν περίμενε με άνυπομονησία να ιδή με ποιο τρόπο θά τον ύποδεχόταν ο παλιός του φίλος και χάθηκε έκπρεπτα όταν είδε ν' άπλωνη τα χέρια του και να τον άγκαλιάζη. Άστερα κάθισαν και οι τρεί στα καθίσματα που ποσέφερε ο Αραμινά.

Ο ντ' Αρτανιάν παρατήρησε ή έπίσκοπος τον είχε βάλει να καθήση...

τά στο παράθυρο ενώ ο ίδιος είχε δια-
λέξει μια σκοτεινή γωνία του δωματίου.
Είχε ακούσει να γίνεται λόγος γι' αυτό
το «διπλωματικό κόλπο» που λεπτο-
μερῶς ἐκείνον που κάθεται στο δάσος, να
παρακολουθῇ όλες τις ἐκφράσεις του προ-
σώπου του άλλου χωρίς να προδίδῃ καί
τις δικές του. Κατάλαβε λοιπόν ἀμέσως
ὅτι ὁ Ἀραμὶς θὰ τὸν υπέβαλε σὲ λεπτο-
μερῶς ἀνάκριση καὶ ἔλαθε ὅλα του τὰ μέ-
τρα γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ.

— Τί ἐξαιρετική σύμπτωσης, ἄρχισε νὰ
λέγῃ ὁ Ἀραμὶς.

— Δὲν εἶναι ἀπλήρ σύμπτωσης, τὸν δι-
έκοψε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Γύρευε νὰ σὰς
συναντήσω ὅπως τὸ ἔκανα κάθε φορά πού
εἶχα νὰ σὰς προτείνω μιὰ σημαντική ἐ-
νέργεια γιὰ κάθε φορά που εἶχα διαθέσιμο
καιρὸ γιὰ τοὺς καλούς μου φίλους.

— Ἀλήθεια. Θέλετε νὰ μὲ συναντή-
σετε;

— Βεβαίως, εἶπε ὁ Πόρθος. Δια-
φορετικὰ δὲν θὰ ἔφθανε ὡς τὴν Μπέλ-
"Ιλ, ὅπου μὲ συνάντησες ἑμένα.

— Αἱ, ἔκανε ὁ Ἀραμὶς μὲ κατὰπλη-
ξη. Πήγατε στὴν Μπέλ-"Ιλ;

— Ναί. Πήγα σ' αὐτὴν τὴν ἔρημο καὶ
ἔμεινα ἀπὸ τὸν Πόρθο πῶς βρισκεῖτε ἐ-
δῶ, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν μὲ τὸ πῶς ἀδιά-
φορο ὕψος τοῦ κόσμου καὶ προσποιούμε-
νος ὅτι δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ἐκπλη-
ξη τοῦ Ἀραμὶς. Χαίρω πολὺ, πρόσθε-
σε, πού καθὼς μπόρεσα νὰ διαπιστώσω
ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν πού μου χάνεται, ἡ πα-
ληά μας φιλία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀ-
νυκταλῶς. Καὶ χαίρω ἐπίσης πού σὰς
θλάπω ἐπίσκοπο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ση-
μαντικές καὶ πιὸ πλούσιες ἐπισκοπές.
Ἔτσι λένε τουλάχιστον στὴ Παρίσι.

— Δὲν ἔχουν καὶ πολλὸ ἄδικο, ἀποκρί-
θηκε ὁ Ἀραμὶς. Τὸ εἰσόδημα εἶναι πο-
λὺ καλὸ καὶ γενικὰ εἶμαι εὐχαριστημέ-
νος ἐδῶ.

— Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἔχετε σκοπὸ
νὰ μείνετε θαμμένοι ἐδῶ σὲ ὅλη σας τὴν
ζωή.

— Θαμμένοι; Πρέπει νὰ γνωρίζετε ἡ-
γεμῆς μου ντ' Ἀρτανιάν ὅτι ἄρχισα νὰ
γενῶ. Ὁ ὀρόφος τοῦ Παρισιῦ θὰ μὲ
κούραζε. Κάθε μέρα πού περνᾷ ἐδῶ, μὲ
ἀπομακρύνει περισσότερο ἀπὸ τὰ ἐγκό-
σμια καὶ μὲ φέρνει πῶς κοντὰ πρὸς τὸν
Θεό. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀφήσετε
νὰ μιᾶν διαρκῶς γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.
Μιλήστε μου καὶ γιὰ σὰς. Πῶς ἤρθατε
ὡς ἐδῶ; Μήπως θὰ μπορούσα νὰ σὰς
προσφέρω κάποια ἐκδρομὴ; Μήπως
χρειάζεσθε τίποτα;

— Ὅχι. Δόξα τῷ Θεῷ. Δὲν ἔχω ἀ-
νάγκη ἀπὸ τίποτα. Εἶμαι ἐλεύθερος καὶ
πλούσιος.

— Πλούσιος;

— Ναί. Ἔχω εἰσόδημα ὡς 15 χιλιά-
δες λίβρες.

Ὁ Ἀραμὶς τὸν κόιταξε μὲ ὑπόψιν.
Ἦ περιβολή του κάθε ἄλλο παρὰ ἄνθρω-
πο μὲ τέτοιο εἰσόδημα ἔδειχνε. Ὁ ντ'
Ἀρτανιάν κατάλαβε τίς σκέψεις αὐτῆς
καὶ ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὅτι ἔκανε ἕνα
ταξίδι ἀναψυχῆς καὶ προτιμοῦσε νὰ μὴ
ἐμφανισθῇ ὡς εὐγενὴς ἢ ἱππότης. Ὑστε-
ρα διηγῆθηκε στοὺς δυὸ φίλους του τὰ
κατορθώματά του τῆς Ἀγγλίας. Τὰ μά-
τια τοῦ Ἀραμὶς ἔλαμπαν καθὼς ἀκούγε
εἰς λεπτομέρειες αὐτῆς, ἐνῶ ὁ Πόρθος
ἔφηνε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιροὺ ἐπιφωνή-
ματα χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

— Καθὼς βλέπετε, εἶπε στὸ τέλος ὁ
ντ' Ἀρτανιάν, ἔχω κτήματα καὶ φίλους
στὴν Ἀγγλία καὶ περιουσία στὴ Παρίσι.
Εἶναι ὅλα στὴν διάθεσή σας.

— Καὶ πήγατε στὴν Μπέλ-"Ιλ εἰπα-
τε; ρώτησε ὁ Ἀραμὶς, ξαναγυρίζοντας
στὸ παλιὸ του θέμα.

— Ναί, πήγα ψάχνοντας νὰ δοῶ τὸν
Πόρθο καὶ εἶ.

— Ἐμένα; Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ στὴν
Μπέλ-"Ιλ; εἶπε ὁ Ἀραμὶς. Ἔνα ὀλό-
κληρο χρόνο πού βρίσκομαι ἐδῶ, δὲν πέ-
ρασα οὔτε μιὰ φορά τὴν θάλασσα. Μοῦ
ἀρέσει νὰ μένω ἐδῶ.

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε μὲ τὴν
σειρά του ὁ ντ' Ἀρτανιάν, γιατί πρόκει-
ται νὰ γίνουμε γείτονες.

— Γείτονες; ρώτησε ὁ Ἀραμὶς, χω-
ρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπλη-
ξη του. Τί ἐννοεῖτε;

— Πρόκειται ν' ἀγοράσω κάτι ἀλυ-
κὲς μεταξὺ τοῦ Πιριάκ καὶ τοῦ Κρουα-
ζίκ. Εἶναι μιὰ θαυμάσια ἐπιχείρησης. Ἡ
θάλασσα φέρνει κάθε πρωτὶ, χωρὶς τὸ πα-
ραμικρὸ ἔξοδο, τὰ κέρδη.

Ὁ Ἀραμὶς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν
Πόρθο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν
γνώριζε τὰ σχέδια τοῦ φίλου του. Εἶχε
κίχλας τὴν ὑπόψιν ὅτι ὁ ντ' Ἀρτανιάν
τοὺς ἔστηνε κάποια παγίδα. Ὑστερα ὅ-
μως προτίμησε νὰ μὴ δώσῃ συνέχεια σ'
αὐτὴν τὴν συζήτηση καὶ γι' αὐτὸ ρώ-
τησε:

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶχατε κάποιο
καυγάδακι μὲ τὴν βασιλικὴ αὐλή;

— Ἐγὼ, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν; πού
δὲν περίμενε τὴν ξαφνικὴ ἐρωτήρησιν.

Τὸ ἔκανε ἐντύπωση τὸ ὅτι ἤξερε ὁ
Ἀραμὶς αὐτὴν τὴν ἱστορία καὶ φοβόταν
μήπως εἶχαν φθάσει ὡς τ' αὐτὰ τοῦ ἐ-
πισκόπου καὶ οἱ σημερινές του σχέσεις
μὲ τὸν Λουδοβίκο.

— Ναί, σεις, συνέχισε ὁ ἐπίσκοπος.
Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ βασιλεὺς σὰς εἶχε κά-
νει ἐμπιστό του στὶς ἐρωτοδουλειές του
μὲ τὴν δεσποινίδα Μαντσίνοι; καὶ ὅτι κά-
ποιο πρωτὶ τὸν εἶχατε συνοδεύσει ὡς τὴν
γέφυρα τοῦ Μπλουά, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ
συναντηθῇ μαζί της.

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν ἀποροῦσε ὅλο καὶ
περισσότερο μὲ τίς λεπτομέρειες πού
γνώριζε ὁ Ἀραμὶς. Ἀποκρίθηκε ἐν του-
τοῖς μὲ ὕψος ἐντελῶς ἀδιάφορο:

— Ναί. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Εἶναι ὅ-
μως ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι υπέβαλα τὴν ἱ-
δια ἡμέρα τὴν παραίτησή μου στὸν Λου-
δοβίκο. Τότε ἀναζήτησα τὸν κόμητα ντὲ
Λά Φιέρ, τὸν Πόρθο καὶ σὰς, γιὰ νὰ ἀ-
ναλάβωμαι μαζί τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Ἀγ-
γλίας. Καθὼς ὅμως δὲν βρήκα κανέναν,
ἀποφάσισα νὰ ἐνεργήσω μόνος μου.

— Εἰσαυτοῦ ἀξιοθαύμαστος, εἶπε ὁ Ἀ-
ραμὶς. Ὅταν μοῦ διηγῆθηκαν ὅτι σὰς
εἶδαν νὰ μιλάτε φιλικὰ μὲ τὸν Κάρλο
τῆς Ἀγγλίας τὴν ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς
του, συλλογίσθηκα ἀμέσως ὅτι κάποια ἡ-
ρωϊκὴ πράξη εἶχατε κάνει. Μοῦ εἶπαν
ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιροὺ ὅτι τὸν ὅποιον σὰς
μιλοῦσε, φανεῖται πῶς σὰς χρωστούσε

μεγάλην εὐγνωμοσύνη.

— Μὰ πῶς τὰ μάθαιτε δι' αὐτὰ, εἶπε
κατὰπληκτος ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

— Δὲν θὰ ἤμουν ἄξιος νὰ θυμάζομαι
φίλος σας, ἂν δὲν ἐνδιαφερόμουν νὰ μά-
θω νέα σας.

— Γνωρίζετε καὶ ἄλλα πράγματα σχε-
τικὰ μὲ τὸ ἄτομό μου;

— Ὅχι. Δὲν γνωρίζω τίποτα πιά γιὰ
σὰς ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γυρίσατε ἀπὸ τὴν
Ἀγγλία. Τί γίνεται ἀλήθεια ὁ Ἀδωας;
Τὸν συναντήσατε;

— Εἶναι πολὺ καλά.

— Καὶ ὁ νεαρὸς μας φίλος.

— Ὁ Ραούλ; Ἐγὼ νῦν εἶναι ἕνας θαυ-
μάσιος νέος. Μὴν ἀκριβῶς ἡμέρα πο-
τοῦ φύγω ἀπὸ τὴν Παρίσι, μοῦ δόθηκε ἡ
εὐκαιρία νὰ ἐκτιμῶ ὅλη του τὴν ἀξία
καὶ ἱκανότητα. Γινόταν μιὰ θανατικὴ ἐ-
κτέλεσις στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης καὶ
βρεθήκαμε, μαζί μὲ τὸν Ραούλ, μέσα σὲ
μιὰ λαϊκὴ ἐξέγερση. Τὸν εἶδα νὰ παίζῃ
τὸ σπαθὶ ὅπως τὸ παίζαμε κι' ἐμεῖς τὸν
καιρὸ πού ἤμασταν νέοι.

— Καὶ γιατί ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐξέγερσις;
ρώτησε ὁ Πόρθος.

— Ἐπρόκειτο νὰ ἀπαγχονισθοῦν δύο
καταχρασταί, φίλοι τοῦ κ. Φουκέ.

— Ποιοί;

— Οἱ ἑξῆς καὶ ὁ Λυοντό. Τοὺς
γνωρίζετε μήπως; ρώτησε ὁ ντ' Ἀρτα-
νιάν τὸν Ἀραμὶς.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ ἐπίσκοπος. Νο-
μίζω πῶς ἦταν οἰκονομικοὶ υπάλληλοι.

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ἀφῆσε ὁ κ. Φουκέ νὰ κρεμά-
σουν τοὺς φίλους του; ρώτησε πάλι ὁ
Πόρθος.

— Γιατὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ; τὸν διέκοψε
ὁ Ἀραμὶς. Ὁ ἀπαγχονισμὸς θὰ ἔγινε
κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

— Δὲν ἔχει σημασία, εἶπε ὁ Πόρθος.
Ἐγὼ νομίζω πῶς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐ-
πιτρέψῃ ὁ κ. Φουκέ νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο
πράγμα.

Ὁ Ἀραμὶς φοβήθηκε μήπως πῇ ὁ
Πόρθος τίποτα ἀνοήσιες καὶ γύρισε ἀμέ-
σως τὴν συζήτηση σὲ ἄλλο θέμα.

— Ἀς μιλήσουμε λίγο γιὰ μᾶς, εἶπε
καὶ ἄς ἀφήσουμε τοὺς ἄλλους νὰ κάνουν
ὅ,τι θέλουν.

— Καλύτερα νὰ μιλήσουμε γιὰ σῆς,
εἶπε τότε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

— Αἱ! Τί νὰ πῶμε γιὰ μένα; Ἐγὼ
εἶμαι τώρα ἕνας ἄνθρωπος ἀποτραβηγμέ-
νος ἀπὸ τὴν ζωὴ. Ὁ Θεὸς μὲ ἔβαλε σὲ
μιὰ θέση πού δὲν εἶχα φαντασθῇ ποτε
γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

— Ὁ Θεός; Περύργο. Ἐμένα μοῦ εἶ-
παν πῶς σὰς διώρισε ὁ κ. Φουκέ.

— Ποιὸς σὰς εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; εἶ-
πε ὁ ἐπίσκοπος προσπαθώντας νὰ συγ-
κρατήσῃ τὴν σύγχυσή του.

— Ὁ Μπαζέν.

— Τὸν ἤλιθο.

— Δὲν λέω πῶς εἶναι πολὺ ἔξυπνος.
Ἀλλὰ, μοῦ τὸ εἶπε καὶ τὸ λέω κι' ἐγὼ.

— Οὔτε τὸν γνωρίζω κἀν τὸν κ. Φου-
κέ, πρόσθεσε ἡρεμώτερα ὁ Ἀραμὶς.

— Εἶναι μεγάλος πολιτικὸς καὶ παν-
τοδύναμος ὑπουργός.

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Ἐγὼ δὲν ἐ-
ξαρτῶμαι παρὰ ἀπὸ τὸν βασιλεῖα καὶ τὸν
πάπα.

— Εἶναι ἐν τούτοις περὶεργο νὰ μὴ
γνωρίζετε τὸν κ. Φουκέ, εἶπε ὁ ντ' Ἀρ-
τανιάν. Ἐγὼ ἔχω τὴν ἐντύπωση πῶς εἶ-

σθε σὰν ἕνας δευτέρως βασιλικὸς στὴν πε-
ριφέρειά σας. Ὅλα ἐδῶ ἀνήκουν σ' αὐ-
τόν. Ἀκόμη καὶ ἡ Μπέλ-"Ιλ πού τὴν
ὀχυρῶνει τόσο θαυμάσια ὁ Πόρθος, δική
του εἶναι.

— Νομίζω πῶς εἶναι ὥρα τοῦ φαγη-
τοῦ, εἶπε ὁ ἐπίσκοπος γιὰ νὰ θέσῃ τέρ-
μα σὲ μιὰ συζήτηση πού κατὰ τὰ φαινό-
μενα δὲν τοῦ ἦταν διόλου ευχάριστη.

Τὸ γεῦμα πέρασε μὲ διάφορες ἄλλες
συζητήσεις καὶ παληές ἀναμνήσεις. Μιὰ
φορά μονάχα ἀνέφερε ὁ ντ' Ἀρτανιάν
τὸ ὄνομα τοῦ Κολμπέρ, γιὰ νὰ ἰδῇ τί
ἐντύπωση θὰ ἔκανε στὸν Ἀραμὶς.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ Κολμπέρ; ρώ-
τησε ὁ ἐπίσκοπος.

«Διάβολος, συλλογίσθηκε ὁ ντ' Ἀρτα-
νιάν. Μοῦ ὑποκρίνεσαι πάρα πολὺ φίλε
μου καὶ πρέπει νὰ ἔχω τὰ μάτια μου τέσ-
σερα.»

Στὶς δέκα ἀκριβῶς πῆγε ὁ Πόρθος γιὰ
νὰ κοιμηθῇ. Οἱ δυὸ ἄλλοι συζητοῦσαν ἐν
τούτοις ὡς τὴν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Πρὶν πᾶνε γιὰ ὕπνο συμφώνησαν ὅτι θὰ
ἔκαναν στὶς ὀκτὼ τὸ πρωτὶ ἕναν περίπα-
το μὲ τὰ ἄλογα. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν εἶπε
ἐν τούτοις τὴν ἀπόφαση νὰ σηκωθῇ ἀπὸ
τὶς πέντε.

Ἀπρόοπτη ἀναχώρησις

Μόλις βεβαιώθηκε ὁ Ἀραμὶς ὅτι ὁ
ντ' Ἀρτανιάν εἶχε ξαπλωθῇ, πῆγε σιγά-
σιγά καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Πόρ-
θου πού κοιμόταν ροχαλίζοντας δυνατὰ.

Ὁ ἐπίσκοπος πλησίασε στὸ κρεβάτι
του καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Πόρθο, ὤπνευ.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ὁ Πόρθος,
ἀνοίγοντας θαρραλεμένα τὰ μάτια του.

— Ἐγὼ. Ὁ Ἀραμὶς. Ἐρχομαι νὰ
σοῦ ἀναγγεῖλω πῶς πρέπει νὰ φύγῃς ἀ-
μέσως γιὰ τὸ Παρίσι.

— Γιὰ τὸ Παρίσι. Εἶναι ἑκατὸ λεῦ-
γες.

— Ἐκατὸν τέσσερες γιὰ τὴν ἀκρίβεια.
Ἀλλὰ πρέπει νὰ πᾶς τὸ ταχύτερο.

— Πρέπει; νὰ φύγω ἀπαραίτητως;

— Ναί. Καὶ μὴ μιᾶς δυνατὰ ἐπειδὴ
ὑπάρχει ἐδῶ κάποιος πού δὲν πρέπει νὰ
μᾶς ἀκούσῃ. Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ
σοβαρά... Τί σὲ ρώτησε ἀλήθεια ὁ ντ'
Ἀρτανιάν στὴν Μπέλ-"Ιλ;

— Μὰ, τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν. Μὲ ρώ-
τησε τί κάνω ἐκεῖ καὶ τοῦ εἶπα, τοπο-
γραφία.

— Τίποτ' ἄλλο;

— Ναί. Μὲ ρώτησε γιὰ τὸν Ζεῖαρ
καὶ γιὰ τὸν Ζυπενέ.

— Μήπως εἶδε τὸ σχέδιο τῶν ὀχυρῶ-
σεων;

— Ναί. Τὸ εἶδε.

— Ὁ! Διάβολος.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε. Εἶχα σβύσει μὲ
τὴν γομολάστιχα τὰ δικὰ σας γράμματα
καὶ εἶχα γράψῃ ἀπὸ ἐπάνω μὲ τὸν δικό
μου χαρακτῆρα. Εἶναι ἀδύνατον νὰ κα-
τάλαβε ὁ ντ' Ἀρτανιάν πῶς εἰσαπτε ἄ-
νακατεμένος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ὁ φίλος μας
ἔχει ἐξαιρετικὸ μάτι.

— Τί φοβάσαι;

— Φοβᾶμαι πῶς ἀπεκαλύφθηκαν ὅλα
καὶ πρέπει νὰ προλάβουμε κάποια μεγά-
λη συμφορά. Ἐγὼ δώσω ἐντολὴ νὰ μέ-
νουν κλειστὲς ὅλες οἱ πόρτες ὥστε νὰ
μὴν κινεῖται ὁ ντ' Ἀρτανιάν νὰ φύγῃ
προτοῦ ξημερώσῃ. Τὸ ἄλογόν σου εἶναι

ἡμέρα τὴν λειτουργία καὶ ἀναλαμβάνω
νὰ πάρω τὴν ἀμαρτία ἐπάνω μου.

— Δοστέ! εἶπε ὁ ἐπίσκοπος. Κάποιος
ἔρχεται.

— Καὶ δὲν τὸν διώχνετε;

— Δὲν μπορῶ. Εἶναι ὁ διευθυντὴς τοῦ
Κολλεγίου τῶν Ἱησουϊτῶν μὲ τὸν ηγού-
μενο τῶν Δομινικανῶν. Τοὺς ἔχω ὁρᾶσι
συνέντευξιν ἀπὸ χθές.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.
Τότε θὰ πάω ἐγὼ νὰ ξυπνήσω τὸν Πόρ-
θο γιὰ νὰ κάνω μαζί του συντροφιά.

— Πηγαίνετε, εἶπε ὁ Ἀραμὶς, χωρὶς
νὰ ἀναφέρῃ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν ἀ-
ναχώρησιν τοῦ Πόρθου.

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν ἀποχαιρέτησε τὸν ἐ-
πίσκοπο. Σὲ λίγο ὅμως, ἐπέστρεψε γιὰ
νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι δὲν εἶχε βρῇ τὸν
Πόρθο στὸ δωμάτιο του.

— Πού μπορεῖ νὰ εἶναι; ρώτησε μὲ
ἀπάθεια ὁ ἐπίσκοπος.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω κι' ἐγὼ, ἀπο-
κρίθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Δὲν εἶπε σὲ κα-
νέναν πού πῆγε. Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς
ἔφυγε μὲ ἄλλοι γιατί λείπει ἕνα ἀπὸ
τὸν σταβλὸ.

— Τότε καταλαβαίνω πού εἶναι, εἶπε
ὁ Ἀραμὶς. Θὰ πῆγε ἀσφαλῶς νὰ κυνη-
γήσῃ μπακάτες γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ μιὰν
εὐχάριστη ἐκπληξή. Ἄν θέλετε, πᾶστε
καὶ σεις ἕνα ἄλλοι καὶ πηγαίνετε νὰ τὸν
συναντήσετε. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ ἔχῃ
πάει πρὸς τὴν παραλία.

— Ἔχετε δίκιο, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν.
Πηγαίνω ἄμέσως.

Καὶ χωρὶς νὰ ὑποφιασθῇ οὔτε γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὸ τί εἶχε μεσολαβήσει, ξεκίνησε
λίγο ἀργότερα γιὰ τὴν παραλία ὅπου ἦ-
ταν βέβαιος ὅτι θὰ συναντοῦσε τὸν Πόρ-
θο. Ἀφοῦ γύρισε ἄσκοπα τρεῖς ὀλόκλη-
ρες ὥρες ἐπέστρεψε πίσω στὴν ἐπισκοπή.

— Λυποῦμαι πολὺ πού σὰς ἔβαλα σὲ
τέτοιο κόπο, εἶπε ὁ Ἀραμὶς. Δυστυχῶς
μὲ πληροφόρησαν κι' ἐμένα πολὺ ἄργα
ὅτι ὁ Πόρθος ἔφυγε ξαφνικὰ γιὰ τὴν
Μπέλ-"Ιλ, γιατί θυμῆθηκε ὅτι εἶχε ἐ-
κεῖ κάποιον ἐπείγουσα δουλειὰ.

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν δὲν πείσθηκε ἐντε-
λῶς πὸ τοὺς λόγους τοῦ φίλου του... Μιὰ
ὅμως καὶ δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ καὶ τί-
ποτα, προτίμησε νὰ καθῆσθαι στὸ τραπέ-
ζι μαζί μὲ τὸν ἐπίσκοπο καὶ τοὺς δυὸ ἐπι-
σκέπτες του. Τὸ πρόγευμα ἦταν ἐκείρε-
το καὶ κράτησε πολλὴν ὥρα. Ὑστερα
σκηώθηκε καὶ χωρὶς ν' ἀναφέρει τοὺς
σκοπούς του, στὸν Ἀραμὶς, τράβηξε κατὰ
τὴν παραλία ὅπου νοίκιασε μιὰ φαρ-
μακὰ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Μπέλ-"Ιλ.

Καθὼς ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν ἁγία
κίτταξε μερικὲς φορές πίσω του γιὰ νὰ
ἰδῇ μήπως τὸν παρακολουθοῦσαν. Ὅχι.
Δὲν τὸν παρακολουθοῦσε κανεὶς. Καὶ ὅ-
μως, λίγες στιγμὲς ἀργότερα γινώριζε ὁ
Ἀραμὶς ὅτι ὁ φιλοξενούμενός του εἶχε
ξεκινήσει γιὰ τὴν Μπέλ-"Ιλ.

Μόλι

Τὰ παράξενα τῆς φύσεως

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΥΜΑΤΑ

ἐπηρεάζουν ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ καὶ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Πῶς ἐσημειώθησαν ἐπανειλημμένα αὐτοκινητιστικά δυστυχήματα - Ένας εἰρηνοδίκης ραδαιοδητικός. - Θὰ γ νη δυνατόν νά σταματοῦν αὐτομάτως τὰ ἀεροπλάνα;

ΠΟΛΛΟΙ βεβαιώνουν ὅτι οἱ Γερμανοὶ, τῶν ὁποίων ἡ μεθοδική πολεμική προπαρασκευὴ ἐξεδηλώθη καὶ στίς πρὶν μικρὰς λεπτομέρειες, διέθεταν πρὸ τοῦ πολέμου 15.000 «στρατιωτικούς ραδαιοδητικούς» μὲ δοκιμὸν ἀξιωματικῶν. Κάθε ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς αὐτοὺς μπορούσε νὰ υπολογίσῃ στὴν βοήθεια δέκα στρατιωτῶν ἐξ ἰσοῦ ἐξησκημένον στὸν χειρισμὸ τῆς ραδαιοδητικῆς ράβδου.

Δεκαπέντε χιλιάδες «μάντιες» στὴν ὑπηρεσία τοῦ στρατευματος, δεκαπέντε χιλιάδες ἄνθρωποι, ἱκανοὶ ν' ἀνακαλύψουν τὰ κρυμμένα πράγματα χάρις σὲ μεθόδους πού ξεπερνοῦν τίς συνηθισμένες ἀνθρώπινες ἱκανότητες, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς ὅτι εἶναι ἕνα πολὺτιμο πλεονέκτημα. Ὡστόσο οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀποκλειστικότητα αὐτοῦ τοῦ πολεμικοῦ νεωτερισμοῦ. Τὸν ἐξεμεταλλεύθησαν ὅμως ὅσο κανεὶς ἄλλος.

Ποὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἔγιναν στὴν Ἀντὼν σημαντικὰ πειράματα γιὰ τὴν ἀνακάλυψη ἐξ ἀποστάσεως στρατευμάτων ἐν πορείᾳ μὲ τὴν μέθοδο τῆς ραδαιοδητίας. Μία νέα «ραδαιοδητική» κατόρθωσε νὰ υποδείξῃ ἐπάνω στοὺς χάρτες τίς «κινούμενες σιδερένιες μάζες», δηλαδὴ ἐφοδιοπομπές πυροβολικοῦ.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουν ἐπίσης μίαν ὑπηρεσία στρατιωτικῆς ραδαιοδητίας. Λέγεται, τέλος, ὅτι καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἐρησιμοποίησαν τίς ἴδιες μεθόδους γιὰ τὴν ζωτικὴ σημασία ἀνακάλυψη πηγῶν ὕδατος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς αἰθιοπικῆς ἐκστρατείας.

Ἐγείρεται ὅμως τὸ ἐρώτημα: Οἱ μυστηριώδεις αὐτὲς «ἀκτινοβολίες» πού προέρχονται ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ μαντεύονται διὰ τῆς ραδιοσκοπίας, εἶναι ἱκανὲς νὰ ἐπιβρῶν περισσότερο... βιάως καὶ νὰ διαταράξουν τὴν λειτουργίαν συγγράφων μηχανῶν, νὰ προκαλέσουν περιδίναν τοῦ βολάν τῶν αὐτοκινήτων καὶ νὰ διαταράξουν τὰ ἀεροπλάνα πού πετοῦν;

Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ μᾶς δίνει με-

ρικὰ ἐνδιαφέροντα καταφατικά στοιχεῖα τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

ΕΓΥΡΙΣΕ ΤΟ ΒΟΛΑΝ

Στίς 25 Μαρτίου 1939, στὴν ὁδὸ πού ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Μάν συναντήθηκαν τὴν ἴδια στιγμή τρία αὐτοκίνητα, στὸ σημεῖο Σάν Σαιν Μαρτέν. Ὁ κ. Μαρσέλ Λε, μηχανικός, πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Φερταί Μπερνάρ ἐπέστρεφε στὸ Παρίσι. Πρὶν ἀπὸ τὸ δικό του αὐτοκίνητο προχωροῦσε ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο πού ἀκολούθοῦσε τὴν ἴδια διεύθυνση. Σαφνικὰ ὁ κ. Λε εἶδε νὰ ἐμφανίζεται ἕνα τρίτο αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ Μάν.

Καὶ τὰ τρία αὐτοκίνητα προχωροῦσαν κανονικὰ, τὸ καθένα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου καὶ ἡ διασταύρωσις ἐπῆρξε νὰ γίνῃ κανονικὰ.

Σαφνικὰ, τὸ τρίτο αὐτοκίνητο ἄλλαξε ἀπτότομα πορεία, πέρασε στὴν ἀντίθετη πλευρὰ καὶ, ὅπως ἦταν μοιραῖο, ἐπηκολούθησε μιά τρομερὴ σύγκρουσις.

Ἄν καὶ πληγωμένος ὁ κ. Μαρσέλ Λε, ἐσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν σωφὲρ πού τὸ αὐτοκίνητό του προσέκλεσε τὴν σύγκρουση καὶ πού εἶχε σπᾶσει τὸ πόδι του. Οἱ ἐπιβάτες τοῦ αὐτοκινήτου ἐκείνου εἶχαν τραυματισθῇ σοβαρὰ καὶ τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ εἶχε γίγῃ κομμάτια.

Τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἀτύχημα ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση γιὰτὶ δὲν ἦταν τὸ πρῶτο πού συνέβηκε στὸ μέρος αὐτό. Κάθε βδομάδα συνέβαιναν ἐκεῖ τρεῖς καὶ τέσσερες ἀνεξήγητες συγκρούσεις καὶ πολλὰ αὐτοκίνητα εἶχαν πέσει στὸ χαντάκι σὺν νὰ τὰ εἶχεν ἐκσφενδονίσει ἕνα ἄορατο χερί.

Ένας ραδαιοδητικός τῆς περιοχῆς, ὁ εἰρηνοδίκης Μ. Δ. ἀπεφάσισε νὰ «πᾶν νὰ δῇ». Ὁ εἰρηνοδίκης αὐτὸς εἶχε προηγουμένως παρατηρήσει ὅτι τὰ βολάν τῶν αὐτοκινήτων λειτουργοῦν συχνὰ σὺν ὑδρογνώμονες καὶ παθαίνουν γι' αὐτὸ «ἀκούσιες» περιδινήσεις. Πράγματι, ὅταν τὸ βολάν ἐνδὸς αὐτοκινήτου σφίγγεται μέσα στὰ χερία ἐνδὸς ραδαιοδητικοῦ, ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιο ἄλλα καὶ πάρα πολὺ ἐπικίνδυνον κινούμενον ὑδρογνώμονα, πού μετατοπίζεται μονάχος ὅταν τὸ ὄχημα περνᾷ πᾶνω ἀπὸ ὑψηλὸν ρεῖμα νεροῦ ἢ πᾶνω ἀπὸ μιά «νοσηρὴ ζώνη» μιά περιοχὴ δηλαδὴ πού ἐπηρεάζεται ἀπὸ κύματα ἐνπεμπόμενα ἀπὸ μεταλλικά ἢ ὑδάτινα στρώματα. Καὶ τότε, ὅσο περισσότερο σφίγγει ὁ σωφὲρ τὰ δάκτυλά του γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν κατεύθυνσή του, τόσο περισσότερο ἡ διαταρακτικὴ ἐνέργεια ἐπιβάλλεται στοὺς μῦνες του καὶ ἡ καταστροφή γίνεται ἀναπόφευκτος....

Κάθε φορὰ πού περνοῦσα ἀπὸ μιά νοσηρὴ ζώνη, ἔλεγε ὁ κ. Μ. Δ. εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ ἀμάξι μου... ἀφηνιάζε

τρόπον τινὰ καὶ πῆγαινε νὰ γκρεμισθῇ. Ὅσο περισσότερο γαντζονόμουν στὸ βολάν, τόσο περισσότερο δυνάμειναν τὰ τρεντάγματα. Ἐνῶ ὅταν περιοριζόμουν νὰ ἀγγίζω μόλις μὲ τὰ δάκτυλά τὸ βολάν τὴν ὥρα πού περνοῦσα ἀπὸ τέτοια ἐπικίνδυνα μέρη, τότε οἱ κλονισμοὶ ἐλαττώνονταν σημαντικά.

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁπλισμένοι μὲ τὸ μαντικό του ραβδί ὁ εἰρηνοδίκης ἐπῆγε στὸν τόπο τῶν συγκρούσεων καὶ ἐξεργάσθηκε ὅχι μίαν, ἀλλὰ δύο νοσηρὰς ζώνες, ἡ μιὰ ἀπὸ τίς ὁποῖες διέσχισε τὸν δρόμο ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, ἐνῶ ἡ ἄλλη πῆγαινε παραλλήλως στὸν δρόμο καὶ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ χωράφια. Φαίνεται: — ἂν βεβαίως οἱ ραδαιοδητικὲς «ἐξηγήσεις» ἔχουν ἀξία— ὅτι ἡ πρώτη νοσηρὴ ζώνη προκαλοῦσε τὴν παρεκκλίση τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἡ δεύτερη τὸ τραβοῦσε ἐξ αἰτίας τῆς περιδινήσεως τοῦ βολάν ἐξω ἀπὸ τὸν δρόμο. Τέτοιες διπλῆς ζώνες ἔχουν ἀνακαλυφθῇ σὲ πολλὰ σημεία ὅπου συμβαίνουν συχνὰ ἀνεξήγητα αὐτοκινητιστικά δυστυχήματα.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Τὸ ἀεροπλάνο, ὅμως, πού διασχίζει τὸ διάστημα χωρὶς καμμιὰν ἐπαφὴν μὲ τὸ ἔδαφος θὰ ἐπῆρξε νὰ μὴν ὑφίσταται αὐτὲς τίς οὐσιωδῶς γήινες ἐπιδράσεις. Ὡστόσο αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Ὁ γυιὸς τοῦ κ. Ἀνρὺ ντὲ Φράνς, ἐνῶ πετοῦσε σὲ πάρα πολλὰ μεγάλου ὕψους καὶ θοισκόντα σὲ ἀδυναμία νὰ περατήσῃ τὸ ἔδαφος, μπόρεσε, χάρις στὴν ραδαιοδητικὴν του ράβδον, νὰ σημειώσῃ μὲ ἀκρίβεια πού καὶ πότε τὸ ἀεροπλάνο τὸν περνοῦσε πᾶνω ἀπὸ καμμιὰ ὑπόγεια σχισμὴ ἢ πᾶνω ἀπὸ καμμιὰν ἡλεκτρικὴ γραμμὴ ὑψηλῆς ἐντάσεως.

Τὰ περιεργὰ αὐτὰ πειράματα ἐπεβεβαιώθησαν στὴν Ἀγγλία καὶ ἀπὸ τὸν στό-λαρχο Μπάλντουϊν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάρχουν «κρύματα» ἢ «δυνάμεις» προερχόμενες ἀπὸ γῆινὰ ἀντικείμενα, ἱκανὲς νὰ ἐπενεργοῦν πᾶνω σ' ἕνα ἀεροπορικὸ ὑδρογνώμονα. Ἀλλὰ γιὰτὶ, ὅταν οἱ δυνάμεις αὐτὲς εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρῆς, νὰ μὴν ἐπενεργοῦν καὶ πᾶνω στὸν ἴδιο τὸν πλότο, τὴν ὥρα πού χειρίζεται τὸν πλότο μηχανισμό τοῦ ἀεροπλάνου, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο πού ἐπενεργοῦν καὶ πᾶνω στὸν σωφὲρ;

Πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ ἔχουν γίνῃ πολλές ἀκριβεῖς παρατηρήσεις τόσο στὴν Εὐρώπῃ ὅσο καὶ στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες. Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν στὴ λύση ἐνὸς ἐξαιρετικὰ σπουδαίου προβλήματος: τοῦ προ-βλήματος τοῦ αὐτομάτου σταματήματος τῶν ἀεροπλάνων, διὰ τῆς χρησιμοποίησ- τῶν ραδιοενεργῶν κυμάτων, πού, ἐκπεμπόμενα ἀπὸ τὴν γῆν, νὰ προκαλοῦν παράλ-ληλη τῶν κινήσεων τῶν ἀεροπλάνων.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

— Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωὴ σου ! φώναξε ὁ κακοποιὸς στρεβλίζοντας τὸ περιστροφὸν τοῦ στέν κρόταφο τοῦ αἰωνίου ἀναποφάσιστου.

ΕΝΑΣ ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ

Κι' ἐκείνος, ἀφοῦ δίστασε γιὰ λίγη ὥρα :

— Ἐσὺ, τί μὲ συμβουλευεῖς νὰ κάμω;

— Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωὴ σου ! φώναξε ὁ κακοποιὸς στρεβλίζοντας τὸ περιστροφὸν τοῦ στέν κρόταφο τοῦ αἰωνίου ἀναποφάσιστου.

Κι' ἐκείνος, ἀφοῦ δίστασε γιὰ λίγη ὥρα :

— Ἐσὺ, τί μὲ συμβουλευεῖς νὰ κάμω;

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΡΕΛΛΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΛΙΖΑ προδύριζε κατὰ γλωσσὴν μὲρ στὰ στὸν καθρέφτη τὴν ἐξαιρετικὴν, λεπτήν, γούνινη κάπα πού τῆς ἐστειλε ἡ προσηγομένη τῆς μετὴν ὑπάλληλος.

— Θὰ εἴσθαι σὺν πριγκίπισσᾳ ἀπόψε, εἶπε ἡ ὑπάλληλος στὴ Λίζα καὶ ἔκλεισε τὸ κουτί. Ἐπειτα, προτού ἐκινήσῃ νὰ φύγῃ προσέθεσε μὲ χαμόγελο: — Λησμόνησα. Ἡ κυρία διευθύντρια μου εἶπε νὰ σὰς ρωτήσω ἂν θὰ μπορούσας νὰ τῆς ἐξοφλήσεις ἕνα μικρὸ λογαριασμό...

Ἐνα βεβιασμένον χαμόγελο διεγράφη στὰ χεῖλη τῆς Λίζας:

— Φυσικά. Θὰ περάσω αὐριο ἐγὼ ἡ ἴδια.

Στὸ μεταξύ ἡ μητέρα τῆς Λίζας δὲν ἔπαυε νὰ καμαρώνῃ τὴν κόρη τῆς. Ἡ νέα ὁ- μως ἔδωκε γρήγορα τὴ γούνα, τὴν κρέμασε στὴ ντουλάπα καὶ ἔτρεξε στὸ μπουντουάρ τῆς.

Ἐπῆρξε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ θυβίστηκε σὲ σκέψεις. Τὸ μυαλό τῆς ἔτρεξε στὰ παιδικὰ τῆς χρόνια καὶ ἀναμνήρησε τὴ ζωὴ τῆς ὡς τώρα. Πο- τέ τῆς δὲν ἐγνώρισε ἡ Λίζα νὰ τὴν περιβάλῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πλούτη τῶν γονέων τῆς. Βίλλες, καμαριέ-ρες, μαγείρισσες, αὐτοκίνητα καὶ σωφὲρ, ταξίδια. Καὶ πᾶνω ἀπ' ὅλα τὰ ἀδιάπτωτα καὶ τρυφερὰ ἀγάπη τῶν γονέων τῆς. Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ὅμως ἡ κατάστασις εἶχε ἀλλάξει. Οἱ βίλλες μὴ-μὴ ὑπο-θηκεύονταν κι' ἐξαφανίζονταν. Τὸ χρήμα δὲν ἦταν ἄβυσσος πῶς πρὶν. Ὡστόσο τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξῃ στὴ ζωὴ τῆς, δὲν ἐλαττώθηκε τὸ προ-σωπικὸν της, δὲν ἔλειψαν τὰ ταξίδια της. Μονάχα πού ἔ-λες αὐτὲς οἱ ἀνέσεις δὲν ἐξα-σφαλίζονταν πάντα τοῖς με-τρητοῖς. Μιὰ στίχον ἀπὸ ψι-λογραμμένα τιμολόγια περι-μένουν ἐξόφλησιν. Ἡ Λίζα τὰ σκέπτεται ὅλα αὐτὰ καὶ πι-κραίνεται.

Ἐξαφνίαν, τὴν διέκοψε ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς τῆς ἡ μητέ-ρα τῆς:

— Λίζα! Δὲν ἐτοιμάσθηκες ἀκόμα; τὴ ρώτησε ἐπληκτικῶς. Εἶναι ἀργά! Κρατήσαμε ἕνα τραπέζι, πλὴν στὸ τραπέζι τοῦ Ρομπέρ. Κύτταξε, κορό-υλα μου, ἀπόψε πρέπει νὰ εἶ-σαι πολὺ ὁμορφῇ. Νοιώθω

πῶς ὁ Ρομπέρ θὰ ἐκδηλωθῇ ἐπὶ τέλους...Τί χρυσὸ παιδί...

Ὁ Ρομπέρ καὶ ἡ Λίζα εἶ-χαν γνωρισθῇ παῖδιν ἀκόμα, πρὶν ἀπὸ ἕξ χρόνια, τότε πού ὅλα γύρω ἀπὸ τὴ Λίζα ἦταν ἄνθη καὶ ὡραία σὰν ὄνειρο. Μέσα στὴν καρδιά της γλυκόστανε ὁ ἐρωτικὸς ἀγνὸς ἔρως. Ἀλλὰ σύντομα ἡ ζωὴ τῶν ἐχώρισε. Ἀπὸ τὸ παιδιαστικό, γλυκό, ὄνειρό της ἐκράτησαν μέσα της τὴν ἀνάμνησιν. Μὰ ὅταν πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνας ἐξαφάνι-σαν στὸ ἴδιο μέρος τὸ παιδια-στικό, ἐρωτικὸν της ὄνειρο ἐξάνηθη.

Ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ εἰδύλλιον καὶ προσέβλεπαν ἕναν τυχερὸ γάμον, αὐοὺ ἡ Λίζα δὲν ἦταν πιά τόσο πλού-σια, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ Ρομπέρ ἐμφανίζονταν σὰν πραγματικὸς ἀπὸ μηχανῆς ὁδὸς καὶ μπο-ροῦσε νὰ σώσῃ τὴν οἰκογέ-νεια τῆς Λίζας ἀπὸ τὴν χρε-ωκοπία.

Σηκώθηκαν νὰ χορεύουν. Ὁ Ρομπέρ τὴν ἐσφίξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε:

— Λίζα, ποτε δὲν σὲ εἶδα τόσο ὁμορφῇ καὶ τόσο παρ-ξενῇ ὅσο ἀπόψε! Ἐλπίζω πῶς ποτε δὲ θὰ φανῇς καὶ τόσο καλῇ...

Πόσο θὰ ἤθελε νὰ ἐγκατα-λειφθῇ στὴν ἀγκαλιά του σὺν ἕνα ἄρωστο κορμί. Ἐ-νοιῶσε μέσα τῆς φόβον, πολὺ φόβον γιὰ τὸ ἄγνωστο μέλλον. Ἀλλὰ ἀμέσως ἐκυρίαρχησε τὴν καρδίαν της:

— Δὲν πρέπει νὰ ἐξακο-λουθῇς νὰ μὲ κολακεύῃς, Ρομπέρ. Μ' ἔχουν χαλάσει ἀρ-κετὰ τὰ χάδια...

— Λίζα, μπορεῖ νὰ μὴν κατάλαβες. Ἦθελα ἀπὸ σὲνα μίαν ἀπάντησιν γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ὄνειρό μου πραγματικό-της...

Ἐκείνη ἀπέφυγε τὸ βλέ-μα του. Τὸ δικό του καρῶ-θηκε στὴν κάπα τῆς. Ἐκείνη ἀνατόχισσε: Σὰν νὰ ἔβλεπε ἐκείνος πῶς τὴν γοῶστούσε... Σὰν νὰ πῆγαινε αὐτὴ νὰ δὲν γελᾷται, νὰ τοῦ πᾶρῃ τὴν καρ-διά του καὶ... τὰ χρήματά του. Κι' ἡ συνείδησή της ἐπᾶνε στήθεας:

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαν-τήσω ἀμέσως, Ρομπέρ. Ἀπο-σέ με νὰ σκευθῶ... νὰ ἀνα-μετρήσω... νὰ πιστέψω... Ἐἴ-μαι πολὺ ὁμορφῇ. Νοιώθω

Μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς περ-νοῦσαν τώρα ἀνάκατα οἱ εἰ-κόνας τῶν ὑψηρῶν, τῶν τα-ξιδίων, τῆς ξενιτειᾶς, τῆς καλοπέρασιν, τῶν ἐκδρομῶν. τοῦ λούσου. Ὅλα ἦσαν ὡραία καὶ λαμπρά. Μὰ ἐκείνη λαχ-ταροῦσε κατὰ πῶς ἀληθινῶς, πῶς καθαρά, κατὰ δικό της, πού νὰ μὴν τὸ χρωστᾷ στους ἄλλους...

Τὸ πλῆθος γύρω τῆς ἐδοῦ-ξε. Πέρασε ἀνάμεσα του σὰν ὑπνοβάτης, μὴ βλέποντας πα-ρὰ μόνο τὴν ἐξοδο. Σὲ λίγο, βρέθηκε στὸ δρόμο. Προχώ-ρησε μηχανικά μπροστὰ τῆς.

Τὰ καταστήματα ἦσαν ἀ-κόμη ἀνοικτά. Στίς ἡλεκτρο-φωτισμένες βιτρίνες χίλια δυο χρήσιμα πράγματα ἦσαν ἀραδιασμένα. Τὰ ἴδια πράγ-ματα πού γιὰ κείνη κόστιζαν ὀλόκληρες περιουσίες προσφέ-ρονταν σὲ φτηνὴ τιμὴ, ἀλλὰ σὲ κατώτερη φυσικὰ ποιότη-τα.

— Κι' ὥστόσο, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι εὐτυχὴς ὅταν νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ τὰ θνητὰ πράγματα... σκέφθηκε. Τρά-βηξε στὸ πρῶτο λαϊκὸ ξενο-δοχεῖο, ἔδωσε ἀντὶ γιὰ πλη-ρωμὴ τὴν πολυτίμη τσάντα τῆς, ἔφαγε ἕνα γεῦμα καὶ πλάνιασε νὰ κοιμηθῇ σὲ μιά φτωχικὴ καμαρούλα, πᾶνω σ' ἕνα κρεββάτι μὲ στρώμα ἀπὸ τσίβια. Ἡ Λίζα δὲν μπορούσε νὰ τὸ συνηθίσῃ, ἀλλὰ στὸ τέ-λος τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Τὸ πρῶτο τηλεφώνημα στὴ μητέρα τῆς.

— Ἐσὺ εἶσαι παιδί μου; ἀντήχησε ἡ φωνὴ τῆς μητέ-ρας τῆς ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Πιά τόνομα τοῦ Θεοῦ... Τί ἔχεις πάθει; Τί σοῦ συμβαίνει. Κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβον μας. Ὁ Ρομπέρ εἶναι ἔδω κατ' ἐ-μάς. Δὲν μᾶς ἄφησε οὔτε στι-γμὴ. Σὲ ζητοῦσαμε ὅλη τὴ νύχτα.

— Δὲν συμβαίνει τίποτε, μανά. Μονάχα δὲν ἔχω ἐπᾶ-νω μου οὔτε φράγκον. Στείλε τὸν Ρομπέρ νὰ μὲ πᾶρῃ, σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνση. Θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα. Μονάχα σ' αὐ-τόν...

Ἦγνε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου, νὰ τῆς δώσῃ ν' ἀνταλλάξουν τὸ πολυτελέστατον φουστάνι τῆς μ' ἕνα φουστάνι ἀπλό, ποικίλον. Ἡ διευθύντρια τῆς ἔδωσε, κατὰπληκτικῶς, ἕνα τσί-τινο, κλαδωτὸ φουστάνι, μέ-σα στὸ ὅποῖο ἡ Λίζα φανό-τανε τόσο μικρὴ καὶ ἀλλοιώ-τικῇ σὰν ἕνας ἄλλος ἄνθρω-πος. Αὐτὸ φοροῦσε ὅταν ἦλθε καὶ τὴν εἶδε ὁ Ρομπέρ. Ἐκεί-νη τοῦ ἐσφίξε τὸ χερί καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ Ρομπέρ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ

τὸ ἐκφράσω. Μὰ ἐσὺ θὰ μὲ καταλάβῃς. Πρὶν ἀπὸ καμ-πο καὶρὸ πιστεύω πῶς ὁ πλού-τος εἶναι κατὰ λογικὴν κι' ἀ-παράτητο... Καὶ ὅμως συ-μβαίνει, τὸ ἀντίθετο. Τὰ πλού-τη εἶναι ἕνα ἀνόητο προνόμι-ον, ὀλίγων ἀνθρώπων...

— Τί λές, Λίζα; Τρελλά-θηκες;

— Ὁχι, Ρομπέρ. Προσπά-θησε νὰ μὲ νοιώσῃς. Τὰ πλού-τη καταδροχίζονται κάθε γέ-νημας τοῦ ἀνθρώπου: τὴν προσωποικότητα του, τίς ἀρ-χές του, τὸ θάρρος του, τὴν ἐντιμότητα του ἀκόμη.

— Δὲν καταλαβαίνω τίπο-τα ἀπ' αὐτὰ πού μου λές.

— Πῶς δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς; Ἡ ἀλήθεια εἶ-ναι μία, Ρομπέρ. Σ' ἀγαπῶ μὰ θέλησα νὰ πεισθῇ ὅτι ἐ-σὺ μ' ἀγαπᾷς γιὰ μένα τὴν ἴδια, κι' ὅχι καὶ τὰ πλούτη τοῦ πατέρα μου—πού δὲν τα-χει ἀλλοστε πιά... Ἄν μὲ θέ-λεις, πρέπει ἔτσι νὰ μὲ δῇς καὶ νὰ μὲ πᾶρῃς... Ἐτσι, ὅ-πως πράγματι εἶμαι, χωρίς δανεικὰ στολίδια...

Ὁ Ρομπέρ στεκόταν ἄκκ-μπος, γλωμῶς. Μὲ δυσκολία κατόρθωσε νὰ ψαλλίσῃ:

— Μὴ στενοχωριέσαι, Λι-ζα. Σὲ παρακαλῶ, νὰ ξεχά-σης τὰ λόγια πού σοῦ εἶπα γιὰ τὸ θράδον. Τώρα κατα-λαβαίνω πάρα πολλά. Ὁλὴν αὐτὴ τὴν κωμῶδιαν τὴν σκη-νοθετήσατε γιὰ νὰ μοῦ ἐξο-μολογήθῃς μὲ δραματικὸν τρόπο τὴ φτώχεια σου, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Μὰ αὐτὸ πού κάματε εἶναι μιά τρέλλα, μιά στιγμὴ τρέλλας...

Ἡ Λίζα τὸν κύτταξε κατὰ-ματα. Τὰ πλούτη τῶν εἶχαν χαλάσει κι' αὐτόν. Δὲν μπο-ροῦσε νὰ καταλάβῃ.

— Θέλεις νὰ τηλεφωνήσω στὸν πατέρα σου ἢ στὸν ἐ-δελφὸ σου νὰρῇ νὰ σὲ πᾶρῃ; Ἐγὼ κάποιαν σπουδαία δου-λειά σήμερα τὸ πρωί.

— Δὲν χρειάζεται, Ρομπέρ. Καλότερα νὰ ἀπαλλα-γῇ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν κόπο ὁ σωφὲρ. Θὰ πᾶω στὸ σπίτι μὲ τὰ πόδια. Ἀντίο Ρομπέρ.

Σὲ λίγο κατέβηκε ἔξω κι' ἄρχισε νὰ περπατῇ. Θὰ πῆ-γαινε μὲ τὰ πόδια τῆς, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς ἦταν ἀποφασισμένη νὰ γίνῃ κι' αὐτὴ μιά μονὰς ἀπὸ τὸ ἀπέραντο κι' ἀνώνυμο πλῆθος. Δὲν ἦταν καθόλου λυπημένη. Ἡ καρδιά τῆς τῆς ἔλεγε πῶς θὰ μπορούσε ἴσως ἀκόμη νὰ δρῇ τὴν εὐτυχίαν...

ΣΤΑΙΕΤ ΛΑ ΦΛΑ...

Γα κατοδωματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΜΕ ΤΙΣ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ

Του Χέρμαν Λάντον

Ένα επεισόδιο

ΜΕΓΑΛΕΜΠΟΡΟΣ μαργαριτών και πολυτίμων λίθων Φράνκ Άνταμς έκνιταζε το έπισκεπτήριο που του παρουσίασαν ο υπάλληλός του και, αφήνοντας επάνω στο τραπέζι του μια χούφτα μαργαριτάρια που κρατούσε, στράφηκε προς έναν άνδρα αναθρόιστης ηλικίας, εξαιρετικά παχύσαρκο και ροδοκόκκινο, που βρισκόταν εκείνη την ώρα μέσα στο γραφείο του.

— Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ.
— Ο παχύσαρκος άνδρας ανέκλιτησε: — Ο Μάρτεν Ντάλ; Τον γνωρίζετε; — Εξ όνόματος μόνον.
— Ελέγχετε τον μέλος της «Εταιρίας» προς Προστασίαν τών Ζώων; Άν δεν ήλθε για ν' αγοράση κανένα βαρύτιμο πετράδι, γιατί είναι πολύ πλούσιος, θα ήλθεν, ασφαλώς, για την υπόθεσή σας.
— Νομίζετε; Τον γνωρίζετε σεις, ινσπéκτωρ;

— Και πολύ μάλιστα. Είναι ένας από τους καλύτερους φίλους μου. Θα χαρώ μάλιστα πάρα πολύ που θα τον δω στο γραφείο σας.
— Άς έλθω λοιπόν ο τζέντλεμαν, έκαμεν ο Φράνκ Άνταμς, αποτεινόμενος προς τον υπάλληλόν του.

Ύστερα από ένα λεπτό έπαινε ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ στο ιδιαίτερο γραφείο του άδμαντοπόλου.

— Ο μίστερ Φράνκ Άνταμς; Και ο ινσπéκτωρ Σούμερ; Νά μια ευχάριστη έκπληξη.

— Η ευχάριστη είναι άμοιβαία φίλτατε, αποκρίθηκε ο διάσημος άστυνομικός έπιθεωρητής, ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά προς τα θαυμάσια μαργαριτάρια που βρισκότουσαν επάνω στο τραπέζι.

— Είμαι στη διάθεσή σας τζέντλεμαν, έκαμε ο Φράνκ Άνταμς, δείχνοντας κάθισμα προς τον έπισκεπτήν του. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Ο άριστοκράτης εκάθησεν άναπαυτικά και άνάβοντας ένα τσιγάρο, άρχισε να λέγει:

— Άτυχώς, μίστερ Φράνκ Άνταμς, δεν έρχομαι σήμερα ως πελάτης. Αυτό ωστόσο δεν άποκλείει και την δυνατότητα να πάω κάτι από το κατάστημά σας φεύγοντας.

— Θα βρήτε, τζέντλεμαν, οποιοδήποτε τσάνο πετράδι: έπιθυμήσετε.

— Ός προς αυτό δεν χωρεί άμφιβολία. Ο ινσπéκτωρ Σούμερ γνωρίζει ότι εγώ, όταν μπόω σε άδμαντοπόλειο για να πάω κάτι, διαλέγω το καλύτερο...

— Βέβαια! βέβαια! προθυμοποιήθηκε να φωνάξει ο Σούμερ. Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ είναι ιδεώδης πελάτης! Άρκει να ρίξω μια ματιά στην χρυσάλλινη προθή-

κη σας, για να βρω άμέσως το ακριβώτερό σας πετράδι! Και έχετε; Όταν αυτός ξεχωρίση με το βλέμμα του ένα πετράδι, είναι άδύνατον να μην το πάρη.

— Ευχαριστώ φίλτατε ινσπéκτωρ, για τις καλές και ένθαρρυντικές συστάσεις που δίνετε στον μίστερ Φράνκ Άνταμς για το άτομό μου. Όστόσο, δεν ήλθα εδώ ως πελάτης. Ήλθα για τον λόγο που βρίσκεσαι και σ' εδώ μέσος...

— Χμ!... Ναι... Καταλαβαίνω... Φαντάζομαι, όμως, πως δεν επιδιώκομε τον ίδιο σκοπό.

— Το φαντάζομαι κι' εγώ. Βρεθήκαμε εδώ μέσα οι δύο μας για την ίδια αλτία, χωρίς όμως να επιδιώκομε τον ίδιο σκοπό.

Και στρεφόμενος προς τον Φράνκ Άνταμς:

— Ίδου περί τίνος πρόκειται, μίστερ Φράνκ Άνταμς: Έδώ και δέκα μέρες, ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» διέριξε το χρηματοκιβώτιο της συζύγου σας, αξίας δώδεκα χιλιάδων λιρών.

— Μάλιστα.

— Όπως συνήθως κάνει σε τέτοιες περιπτώσεις, άφησε το περίφημο έπισκεπτήριό του με την σημείωση ότι θα σ' άπιστρέψη το κολλίε, όταν καταθέσετε 200 λίρες ύπερ του ταμείου της «Εταιρίας» προς Προστασίαν τών Ζώων.

— Άκριβώς.

— Συνήθως, ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» ζητάει για την έπιστροφή των κλοπιμαίων, το δέκατο της αξίας των. Έπρεπε λοιπόν να ζητήση από σας 1.200 λίρες και άρκεσθηκε να ζητήση μόνον 200.

— Άν τον γνώριζα θα τον ευχαριστούσα για την συγκρατάση που μου έδειξε.

— Άλλο ζήτημα αυτό. Όστόσο, σεις, έστείλατε την έπομένη ένα τσέκ 200 λιρών στην «Εταιρία» προς Προστασίαν τών Ζώων και, όταν ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» σ' άπέστρεψε το κολλίε, τη-

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει από μια νέα άυτοτελή και πρωτότυπη περιπέτεια του περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

λεφωνήσατε στην Τράπεζά σας να μην εξαγγυώση το τσέκ, γιατί σ' έλθε άποσπάσει εκβιαστικά!

— Μάλιστα! Εκβιασμός δεν ήτο αυτός;

— Συγγνώμη! Η «Εταιρία» δεν κάμνει εκβιασμούς. Είμαι της γνώμης μί-

στερ Φράνκ Άνταμς, ότι δεν ελθε έν τάξει με την «Εταιρία». Της εκάματε μια δωρεά. Άσχετος ο λόγος για τον όποιον την εκάματε. Δεν έπρεπε να την άκυρώσετε και μάλιστα με τέτοιο δικαιολογητικό.

— Δεν γνωρίζω αν είμαι έν τάξει με την «Εταιρία» ή όχι. Ένεργώντας όπως ένηργησα, είμαι έν τάξει με την περιουσία μου. Ελθε μέλος της «Εταιρίας»;

— Φανατικός ζωόφιλος. Γι' αυτό και με βλέπετε εδώ. Ήλθα να σ' πω ότι ένεργήσατε κατά τρόπον που δεν άρμόζει σε έναν πλουτοκράτη. Τό τσέκ εκείνο έπρεπε να εισπραχθή.

— Δεν συμφωνώ.

— Δεν σ' άπέσπασε εκβιαστικά η «Εταιρία». Της τό στείλατε.

— Για να σώσω το κολλίε μου!

— Σύμφωνοι! Δεν ελθε, όμως, έν τάξει!

— Με το χρηματοκιβώτιό μου είμαι έν τάξει.

— Δεν λέγω όχι. Ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» είναι κι' αυτός έν τάξει με τα διαρκητικά του εργαλεία.

— Έλαβα τα μέτρα μου! Γι' αυτό και συναντήσατε τον ινσπéκτωρ Σούμερ εδώ μέσα. Γνωρίζετε την συνέχεια;

— Ποιά συνέχεια;

— Ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» που πρέπει να τον θαυμάζετε και σεις άφού υποστηρίζει την «Εταιρία» σας, έμαθε την άκύρωση του τσέκ και μου τηλεφώνησε σήμερα πρωί-πρωί, ότι αυτό θα μου στοιχίση ακριβά.

— Ά! Τον διάβολο! Ποιός ξέρει τί σκέπτεται να σ' σκαρώση.

— Άς τοιμήση! Έχω λάβει τέτοια μέτρα, ώστε δεν θα μπορέση να κάνη τίποτα!

— Είμαι της γνώμης να μη τα βάλετε μαζί του. Αυτής της γνώμης έλπίσω να είναι, για το συμφέρον σας, και ο ινσπéκτωρ Σούμερ.

— Χμ!... Χμ!... Έκαμε δυσανασχετώντας ο Σούμερ, δεν μπορεί ένας τζέντλεμαν σαν τον μίστερ Φράνκ Άνταμς, να υποκύπτει σε τέτοιους εκβιασμούς.

— Μα δεν έχετε τί είναι ικανός να σοφισθή ο διάβολος αυτός για να εκδικηθή! Άν καταθέτατε έστω και σήμερα, έστω και εκατό μόνο λίρες ύπερ της «Εταιρίας», ίσως να έμεινεν ικανοποιημένος.

— Έγώ σκέπτομαι να τάξω χίλιες λίρες άμοιβή σ' εκείνον που θα βοηθήση την άστυνομία να τον συλλάβη! Άν ή «Εταιρία» σας θέλη να κερδίση αυτό το ποσό, άς βοηθήση άπωσήποτε τον ινσπéκτωρ Σούμερ!

— Για να άκυρώσετε το τσέκ μετά την σύλληψή του;

Και με την τελευταία του αυτή φράση, ο Μάρτεν Ντάλ πέταξε στο τραπέζι έναν κατάλογο που κρατούσε στο χέρι του και σηκώθηκε για να φύγη.

— Ο μικρός εκείνος όμως κατάλογος έ-τυχε να πέση επάνω στα μαργαριτάρια που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι και να τα σκορπίση μέσα στο δωμάτιο. Για μια στιγμή και οι τρεις άνδρες έμειναν σαν άπολιθωμένοι. Ταχώς όστόσο στίς κινήσεις του, ο Μάρτεν Ντάλ έσκυψε και άρρισε να τα μαζεύη τραυλίζοντας:

— Ό!... Συγγνώμη!... Παραφέρθηκα... Πώς το έκαμα αυτό;... Συγγνώμη

τζέντλεμαν... Με συγχωρείτε...

Και αφήνοντας στο τραπέζι τα μαργαριτάρια που είχε μαζέψει από το πάτωμα, δγρηκε ύποκρινόμενος ταπεινά και σαν μουδιασμένος επαναλαμβάνοντας:

— Συγγνώμη... Συγγνώμη... Πώς έ-κανα εγώ τέτοιο πράγμα;...

Ο Μάρτεν Ντάλ δυσφημείται

Για λίγα δευτερόλεπτα, ο Φράνκ Άνταμς και ο ινσπéκτωρ Σούμερ έμειναν σαν άπολιθωμένοι. Όταν ωστόσο πέρασε η πρώτη έντύπωση και ο Φράνκ Άνταμς έτρεξε στο τραπέζι και μέτρησε τα μαργαριτάρια του, λίγο έλειψε να πέση λιπόθυμος. Έλειπεν ένα, το μεγαλύτερο, αξίας δέκα τουλάχιστον χιλιάδων λιρών!

— Ινσπéκτωρ! Τρέξτε! Μου έλειψε το καλύτερο!

— Δεν είναι δυνατόν!

— Είκοσιτρία δεν ήσαν; Λείπει ένα! Τό μεγάλο! Τό καλό!

— Άς ψάξω στο πάτωμα! Μπορεί να κύνησε κάπου.

Οι δύο άνδρες έκλειδωσαν την πόρτα και άρχισαν να ψάχνουν. Μάταια όμως! Ύστερα από έρευνες ενός τετάρτου της ώρας, έχασαν κάθε έλπίδα να βρουν το βαρύτιμο μαργαριτάρι.

— Μου τό πήρε σ'ας λέγω ινσπéκτωρ! Που θέλετε να έπαισε; Τό δωμάτιο είναι στρωμένο με μουσαμά! Όπου και αν ήταν πεσμένο θα τό βρισκαμε! Τό καλύτερο! Νά τον πιάσετε άμέσως!

— Άδύνατον!

— Πώς άδύνατον;

— Θέλετε να κάνω καμιά παταγώδη γκάφα; Άν τό πήρε αυτός δεν μπορούμε να τό άποδείξωμε!

— Πώς! Μπροστά σας δεν σκόρπισε τα μαργαριτάρια μου, μπροστά σας δεν προθυμοποιήθηκε να τα μαζέψη και μπροστά σας δεν έφυγε βιαστικός;

— Πώς θα άποδείξετε ότι τα μαργαριτάρια ήσαν είκοσιτρία και όχι είκοσι-δύο;

— Αυτό είναι άνω ποταμών ινσπéκτωρ! Σ'ας λέγω ότι μου πήρε το καλύτερο!

— Σ'ας πιστεύω! Τό κακό, όμως, είναι ότι τον άφήσαμε να φύγη! Τώρα, αν τό πήρε αυτός, θα τό έχη κρύβας έξασφαλίση και θα μ'ας καταγγείλ' επί δυσφημηση αν τον κατηγορήσωμε!

— Άπαιτώ να τον συλλάβετε!

— Τό πράγμα θα έχη συνέπειες.

— Άναλαμβάνω τις εθύνες.

— Η κατηγορία θα είναι πολύ ταπεινωτική για έναν πλούσιο και άριστοκράτη! Ο νόμος δεν κάνει εξαίρεσεις. Άν τον συλλάβω, ο νόμος με ύποχρεώνει να τον συλλάβω ως κοινό λωποδύτη! Νά του περάσω δηλαδή τις χειροπέδες! Φαντασθήτε το σκάνδαλο! Άν δεν μπορέσετε, μετά την σύλληψή του, να άποδείξετε ότι αυτός σ'ας έλειψε το μαργαριτάρι σας, θα την έχετε άσχημα!

— Έννοώ να τον συλλάβετε! Άναλαμβάνω όλες τις εθύνες! Έγώ θα ύπογράψω την καταγγελία...

— Όπως θέλετε! Έγώ νίπτω τα χέρια μου.

— Μόλις τον συλλάβετε να μου τηλεφωνήσετε από το άστυνομικό τμήμα να σπεύσω.

— Έχει καλώς...

Ύστερα από τρία τέταρτα της ώρας, ο Φράνκ Άνταμς έσπευδε στο πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα, όπου άντίκρυζε κάτωχρο τον Σούμερ και τον Μάρτεν Ντάλ με τις χειροπέδες στα χέρια.

— Βρέθηκε το μαργαριτάρι μου;

— Όχι, αποκρίθηκε σαν χαμένος ο Σούμερ.

— Σοβαρά μίστερ Άνταμς, ύποθέσατε ότι εγώ σ'ας έλειψε ένα μαργαριτάρι και ζητήσατε να συλληφθώ; ρώτησε άτάραχος ο Μάρτεν Ντάλ.

— Μάλιστα! Σεις μου τό κλέψατε!

— Ψυχραιμία παρακαλώ! Για κυττάξτε τί γίνεται στο διάδρομο! Περιέργοι! Δημοσιογράφοι!

— Τόσο το καλύτερο! Έγώ θέλω το μαργαριτάρι μου!

— Εψάξατε καλά;

— Παντού! Ήτο δυνατόν να μη τό βρούμε;

— Βλέπω πως φοβάτε παπούτσια με πάτους από μελακό καουτσούκ με ραβδώσεις. Μήπως τό πατήσατε και βρίσκεται πιασμένο μέσα σε μια από τις ραβδώσεις αυτές;

— Άν είναι δυνατόν τέτοιο πράγμα!

Και ο Φράνκ Άνταμς ύψωσε τα δύο του πόδια, τό ένα μετά τό άλλο λέγοντας:

— Πώς ήταν δυνατόν να πιαστή και να μην τό νοιώσω πατώντας;

Ένα τάν άκούσθηκε εκείνη τη στιγμή και τό περίφημο μαργαριτάρι έπεσε στο πάτωμα.

— Νάτο! Έκαμε θριαμβευτικά ο Σούμερ. Έπεσε από την δίπλα του πανταλονιού σας!

Ο Φράνκ Άνταμς έμεινε σαν άπολιθωμένος.

— Πράγματι... Πώς δεν σκέφτηκα να ψάξω και εκεί... Συγγνώμη τζέντλεμαν...

— Ό! μίστερ Άνταμς! Σε τέτοια ζητήματα δεν χωρεί αίτηση συγγνώμης. Ζητήστε παρακαλώ να μου βγάλουν τις χειροπέδες για να ύπογράψω την σχετική μήνυση...

— Πώς; Μήνυση;

— Φυσικά! Για κυττάξτε τους δημοσιογράφους! Αυτοί-τρείς άπ' αυτούς με φωτογράφησαν με τις χειροπέδες στα χέρια. Τί σκάνδαλο! Δυσφήμιση, διαπόμπευση, γελοιοποίησης τιμίου άριστοκράτη! Μήνυση, καταδίκη, πρόστιμο, άποζημίωση, ψυχική όδύνη, δικαστικά και δικηγορικά έξοδα. Ζήτημα δέκα ως δώδεκα χιλιάδων λιρών!

— Θα με καταστρέψετε λοιπόν; ρώτησε κάτωχρος ο Φράνκ Άνταμς.

— Ό! Νά σ'ας καταστρέψω! Έχετε τόσα πολλά! Πρέπει να ικανοποιηθώ!

— Νά σ'ας ζητήσω συγγνώμην δημοσίαι, διά του Τύπου!

— Δεν άρκει. Δεν διαπομπεύουν άτιμωρητα έναν τζέντλεμαν!

— Ινσπéκτωρ!... Έκαμεν ικετευτικά ο Φράνκ Άνταμς, στρεφόμενος προς τον Σούμερ.

Χαμογελώντας ο Σούμερ πήρε τον Μάρτεν Ντάλ από τό μπράτσο και τον παρέσυρε σε μια γωνιά, όπου οι δύο φίλοι συζητήσαν λίγα λεπτά με ζωηρότητα αλλά με χαμηλή φωνή. Έν τέλει ο Σούμερ στρεφόμενος προς τον Φράνκ Άνταμς του είπε:

— Ο τζέντλεμαν δέχεται άντί έλλης ικανοποίησης να καταθέσετε χίλιες λί-

ρες ύπερ του ταμείου της «Εταιρίας» προς Προστασίαν τών Ζώων. Άν δεν δεχθήτε θα ύποβάλ'η την μήνυσή του. Άποφασίστε...

— Χίλιες λίρες...

— Μάλιστα μίστερ Άνταμς, αποκρίθηκε παγερά ο Μάρτεν Ντάλ. Δεν θέλω να εκμεταλλευθώ και να κερδίσω. Ναι ή όχι;

— Ναι... Έκαμεν ο Φράνκ Άνταμς πέφτοντας σ' ένα κάθισμα σαν ξεκλειδωμένος.

— Όρραία! Ύπογράψτε τό τσέκ. Έλπίζω αυτή τη φορά να μη τό άκυρώσετε...

Ύστερα από ένα τέταρτο, καθώς ο Μάρτεν Ντάλ έβγαине με τον Σούμερ, ο τελευταίος ξέσπασε σε ένα άδίστατο γέλιο.

— Γελάς Σούμερ;

— Είναι να μη γελώ; Πώς τα κατάφερες διάβολε και του έβριξες στην δίπλα του πανταλονιού του τό μαργαριτάρι, όταν τό μαζευες από τό πάτωμα;

— Τί πιεύεις ότι...

— Άφηση τώρα τις διαμαρτυρίες και πάμε να μου κάνη το τραπέζι: γιατί κοντεύει ή ώρα δύο....

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

ση τέρμα στο σκάνδαλο, θέλει να στείλ'η τον Όδερχαρου σε μια μακρινή προοδεία. Έκείνος αρνείται. Δημοσιεύει φλογερούς λιβελλούς εναντίον τών έραστών.

Τότε ο Ρότσεστερ παίρνει μια φοβερή άπόφαση: Ο Όδερχαρου συλλαμβάνεται, φυλακίζεται στον πύργο του Λονδίνου. Είναι χαμένος! Και, τέλος, στις 15 Σεπτεμβρίου 1613 δηλητηριάζεται μέσα στη φυλακή του. Άμέσως έπειτα ο γάμος του Έρσεξ άκυρώνεται. Και ή Φράνς στις 16 Δεκεμβρίου 1614 παντρεύεται τον Ρότσεστερ.

Νά εινε ή τελευταία πράξις του δράματος; Όχι. Οι γλώσσες λένονται σιγά-σιγά. Οι φήμες κυκλοφορούν. Ο νέος είνοςύμενος του Βασιλέως, ο Βούκιγχαμ, μισεί τον Ρότσεστερ και έπιθυμεί να έλευθερώση το πεδίο της δράσεώς του. Διατάσει λοιπόν άνακρισεις και σε λίγο άποκαλύπτονται όλα. Ο δεσμοφύλαξ του πύργου, όπου ο Όδερχαρου ήταν φυλακισμένος, κρεμάσθηκε τον Οκτώβριο του 1615 επί σκελετού. Ο διοικητής του πύργου τον Δεκέμβριο. Ο άποθηκάριος, που έδηλητηριάζον τον φυλακισμένο, τον Ιανουάριο του 1616. Τό παραέξο αυτό πρόσωπο άνέθηκε στην κρεμάλα χορεύοντας και πρίν ο δήμος του περάσει τη θηλιά στο λαιμό, τον έχαστοχίαισε!

Τέλος, ή Φράνς, ή ύποκρινουσα του Ρότσεστερ και ο σύζυγός της κατεδικάσθησαν εις θάνατον. Τους έδόθη χάρις, αλλά τα αγαθά τους έδημεύθησαν και έμειναν φυλακισμένοι στον πύργο του Λονδίνου επί άρκετά χρόνια.

Όταν έλευθερώθησαν, ήσαν γεροί με άσπρα μαλλιά. Όστόσο, ή τραγική τους άγότη έζησε ως τον θάνατό τους.

κουδεντούλα

Γυναικεία όμορφιά

Κάποια άναγνώστρια από την Κοή-τη μου κάνει την εξής ερώτηση: «Γιατί μερικές όμορφες γυναίκες δεν άρρέσουν, ενώ άλλες, πολύ όλιγώτερον ώραιες, προξενούν τόσο βαθιά και σταθερά αισθήματα;»

Τό θέμα είναι γενικού ενδιαφέροντος και ή άπάντησις θά ευχαριστήση έλπίζω πολλές.

Πάρχουν πράγματι πολλές, πάρα πολλές, γυναίκες τις όποιες χαιρέτομε, θαυμάζουμε και... προσπερνύμε. Τις ξεχνάμε σχεδόν άμέσως. Γιατί; Άπλούστατα: Συγκράτησαν και χαροποίησαν μόνον τά μάτια μας.

Υπάρχουν πάλι άλλες που μοιάζουν σάν ήλιακές άκτινες. Άπ' όπου περνούν σκορπούν φώς, ζωή και χαρά. Αυτές οι τελευταίες είναι ζωντανές όμορφιές και δεν ξεχνούνται.

Η όμορφιά, ή λάμψις των ματιών, ή δροσιά του δέρματος, τά κανονικά χαρακτηριστικά, δεν είναι κυρίως αυτά που συγκινούν σέ μία γυναίκα, όσον τό σύνολόν της, τό κάτι που τόσο δύσκολα περιγράφεται. Κάποιος όμως τό εξέφρασε άρκετά καλά. Έπαναλαμβάνω την φράση του, σχετική με κάποια γνωστή μου: «Είναι υπέροχη γυναίκα. Όχι τόσο νέα, ούτε και τόσο όμορφη. Έχει όμως τόσο ένθουσιασμό μέσα της, τόση πίστη στην ζωή, σκορπά τριγύρω της τόση χαρά, που σάς μαγεύει. Και τί χάρη στις κινήσεις της, στους τρόπους της, στην κουδέντα της!»

Άπ' αυτά συγκρατούμε τρεις λέξεις: «Ένθουσιασμό, πίστη στην ζωή, και χάρη». Άς αφήσουμε τις δύο πρώτες λέξεις που άνήκουν στόν ψυχικό κόσμο, κι' άς έλθουμε στην τρίτη. Τί είναι ή χάρη; Μιά άπλότητα, μία σεμνότητα συνδυαζομένη με μία έλευθερία κινήσεων.

Πρέπει λοιπόν νά άποφεύγουμε τις άπότομες κινήσεις, τις άσεμνες στάσεις που είναι τόσο αντιπαθητικές, και τούς άσκοπους έννευρισμούς που μάς ταπεινώνουν.

Μερικές σύγχρονες γυναίκες φαντάζονται πως άποκτούν γόντρο μιμούμενες τούς άνδρες. Πόσο γελιώνται!

Δώστε επίσης μεγάλη προσοχή στην έκφραση του προσώπου σας. Παίξει τόσο σπουδαίο ρόλο στην γενική εμφάνιση ενός ατόμου! Πολλοί σάς έχουν συμβουλεύσει νά χαμογελάτε. Συμφωνώ κι' εγώ. Τό χαμόγελο προδιαθέτει πάντοτε ευχάριστα, αλλά όταν χαμογελάτε πρέπει τό σύνολόν σας νά χαμογελά. Γι' αυτό τό προσέχετε τό μακιγιάζ σας. Νά μήν

Τό καρνέ της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

είναι ποτέ σκληρό και χτυπητό. Χάνετε πολύ μ' αυτό. Παίρνετε ένα ύψος ψεύτικο, άτιπαθητικό. Σας συμβουλεύω έπίσης νά άποφεύγετε τά άνδρικά κτενίσματα, τά μεγάλα έθήματα και τις βαρείες μυρωδιές.

Γιά συμπέρασμα, προσθέτω: Προσπαθήστε νά άποκτήσετε ένα έθιμα άνάλαφρο, γυναικείο, κινήσεις σεμνές, ένα σύνολον περιποιημένο, καθαρό κι' άπλό. Μήν αλλάξετε διαρκώς κτενίσμα, μακιγιάζ και χρώμα των νυχιών σας. Μήν παρυσιάζεσθε μία μέρα κούκλα του κουτιού και την άλλη... έπιτρέψτε μου την λαϊκή έκφραση—σάν... πανούκλα!

Όταν πλένεσθε, νά βάξετε στό νερό σας λίγη κολώνια. Θά σκορπίση τριγύρω σας ένα λεπτό και δροσερό άρωμα που προδιαθέτει ευνοϊκά τόν κόσμο γύρω σας. Με δύο λέξεις: Φροντίστε με κάθε τρόπο νά διατηρήσετε την γυναικεία σας όμορφιά, την δροσιά σας, και την χάρη σας. Τώρα γιά τόν ψυχικό σας κόσμο: Μιά γυναίκα όφείλει νά είναι ψυχικός ισχυρή, άπλη, τρυφερή, με γλυκούς κι' ευγενικούς τρόπους. Τότε μόνον μπορεί νά λεχθή πως έχει όλα τά γυναικεία χαρίσματα και τότε άσφαλώς θά προξενή αυθόρμητες συμπάθειες, τις όποιες και θά συγκρατή.

ΛΟΡΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ

Άρνι έντράδα με κυδώνια

Παίρνετε μία άναλογία από 1 όκά άρνι και 1 όκά κυδώνια, ένα κρεμμύδι, 1 κουταλιά σούπας άλεύρι, 2 κουταλιές σούπας βούτυρο, 2 κουταλιές σούπας ξάχαρη και 50 δράμια δούτυρο τηγανίσματος.

Άφού καθαρίσετε τά κυδώνια και τά κόψετε σέ τέσσερα, τά περνάτε από τό βούτυρο και τά βάξετε έπειτα στην κατσαρόλα με τό τσιγαρισμένο κρέας. Βάζετε νερό γιά νά σκεπάση τό πιάτο που θά τοποθετήσετε επάνω στό φαγητό και θά τ' αφήσετε νά σιγοβράσουν ώσπου νά πάρουν ένα κόκκινο χρώμα.

Φθινόπωρο, άρχή του σχολικού έτους

Τά σχολεία άνοιξαν και μάς θύμισαν πως ό χειμώνας δεν θ' άργήσει νά μάς έπισκεφθή. Έμπρός, λοιπόν, μαμάδες, ετοιμάστε τά ρούχα των παιδιών σας προτού πιάσουν τά πολλά κρύα.

Σας παρουσιάζουμε μερικά μοντέλλα αστεϊγήτητα προς ευκολίαν σας, (έκ των άνω προς τά κάτω):

1) Γιά τ' άγοράκια σας από 2 μέχρι

10 ετών.—2) γιά την μπαμπέχα ένα μοντελάκι που θά σάς έπιτρέψη νά μεταχειρισθήτε εν άνάγκη δυο παληά της μεγαλύτερης άδελφούλας.—3, 4, 6). Τά

τρία αυτά μοντέλλα είναι κατάλληλα γιά φουντανίκια από 10 μέχρι 16 χρονών.5) Μιά χαριτωμένη ποδίτσα γιά τό σχολείο της μικρής.

Έλπίζω πως θά σάς φανούν χρήσιμα.

ΡΕΤΑΛΙΑ

Τί χρήσιμα, τί φθηνά που είναι τά ρετάλια! Πόσα ωραία πράγματα γίνονται μ' αυτά! Και όμως τί λίγες που είναι οι γυναίκες που ξέρουν νά τά μεταχειρισθούν. Σήμερα οι περιστάσεις μας έπιβάλλουν νά γίνουμε οικονομίες. Αύτό όμως μέ όσον τό δυνατόν όλιγώτερη θλάβση στην έξωτερική μας εμφάνιση.

Γιά νά σάς διευκολύνω, σάς παρουσιάζω σήμερα 3 νόστιμες μπλουζιτσες, κοκετίτσες, τόσο χρήσιμες που θά σάς χρησιμεύουν άσφαλώς γιά τά φθινοπωρινά ταχυεράκια σας. Είναι όλες φτιαγμένες με ρετάλια.

1) Η πρώτη είναι άμπιγιέ. Γίνεται σέ σιτέν και κρέπ ντέ σίν στό ίδιο χρώμα, ή σέ δύο διαφορετικούς χρωματισμούς. Προσέχετε την νέα φόρμα, πολύ κλειστή στό λαιμό.

2) Η δεύτερη είναι έπίσης φτιαγμένη από 2 ρετάλια. Τό ένα μπλέ μαρέν και τό άλλο μπλέ σιέλ. Γαυνίζεται με φαστάνια. Είναι κι' αυτή άμπιγιέ.

3) Τό τρίτο μοντέλλο είναι σπόρ, πολύ νεανικό. Είναι έχετε ένα τόρμα έμπριμέ που νά σάς έχη λυώση στις μασγάλες, νά είναι καλός τρόπος

νά τό μεταχειρισθήτε άγοράζοντας ένα ρετάλιακι σέ μία από τις ήποχρώσεις του έμπριμέ ή στό χρώμα της φοδρας με την όποιαν πρόκειται νά φορέσετε την μπλούζα και κατασκευάζοντας τό μέρος της μπλούζας που μοιάζει με γιλετάκι!

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Στίγματα του προσώπου

Τά μιμπίκια, τά μαύρα στίγματα (μαυράκια) και οι διεσταλμένοι πόροι του προσώπου είναι οι τρεις μεγάλοι έχθροί της όμορφιάς του προσώπου. Γι' αυτό κι' εγώ θά σάς γράψω γιά αυτά, δηλαδή πως αναπτύσσονται, τί ευνοεί την άνάπτυξίν των και πως έπιστημονικώτερα μπορείτε ριζικώς ν' άπαλλαγίτε από αυτά. Αυτό τό κείμενό ιδιαιτέρως γιά τις άναγνώστριες που δεν διαθέτουν ούτε όρα, ούτε γρήνια γιά συννέψεις των σέ λυσσιτούτα, πράγμα άλλως

τε τελείως άσκοπον.

Τά μιμπίκια και τά μαυράκια είναι στίγματα της επιδερμίδος, με μαύρη ή άσπρη κορυφή, ένθλακωμένα μέσα σέ κάθε διεσταλμένο πόρο της επιδερμίδος. Συνήθως βγαίνουν στό μέτωπο, στή μύτη και στό σαγόνι. Πολύ σπάνια βγαίνουν στό μάγουλο, στό στήθος και στην ράχη, άλλ' σιδήποτε στην κοιλιά, στους μηρούς και στις γάμπες που θάταν και προτιμότερο.

Πρέπει νά προσέχετε νά μη συγχέετε τά μιμπίκια και τά μαύρα στίγματα με τις άκμές. Οι άκμές είναι στυριά και όφείλονται σέ άσφορα μικρόβια (σταφυλόκοκο, στρεπτόκοκο, διπλόκοκο) ή σ' άλλες γενικές διαταραχές του οργανισμού (δυσκοιλίτης, παθήσεις των έντέρων ή του στομάχου, άταξία περιόδου) υποχωρούν δε όχι με τοπικήν μόνον αλλά με γενικήν φαρμακευτικήν θεραπεία ή ενεσεοθεραπεία άνάλογως των αίτιων που τις προκαλεί. Τά μιμπίκια, όμως, και τά μαύρα στίγματα έχουν αίτιες μόνον τοπικές (λιπαρό δέρμα, μη καλός καθαρισμός της επιδερμίδος κτλ.) και υποχωρούν μόνο με κατάλληλο τοπικήν περιποίηση της επιδερμίδος.

Και τώρα, πως γίνονται τά μιμπίκια και τά μαυράκια στην επιδερμίδα.

Όπως τά φυτά θέλουν κατάλληλο έδαφος γιά ν' αναπτυχθούν, έτσι κι' αυτά μόνον σέ πολύ λιπαρά δέρματα αναπτύσσονται εύκολότερα. Γι' αυτό και παρουσιάζονται μόνον στά πιο λιπαρά μέρη του προσώπου (μέτωπο, σαγόνι, πλάγια της μύτης) ενώ στά μάγουλα που είναι συνήθως ξηρότερα δεν παρουσιάζονται παρά σπάνια. Τό κακό είναι ότι αν δεν ληφθούν άμέσως τά κατάλληλα ύγιεινά μέτρα γιά την καταπολέμησή των, πληθαίνουν καταπληκτικά. Τούτο όφείλεται σ' ένα ειδικό μικρόβιο, τόν μικροβάκιλλο.

Τό μικρόβιο αυτό, όπως άλλως τε και όλα τά άλλα, μολύνει άμέσως τά γύρω του μέρη, στά όποια και καλλιεργείται άσφαλώς. Κι' έτσι σιγά-σιγά σχηματίζονται ομάδες διάφορες από τά άσπρα και τά μαύρα — άς τό πούμε έτσι — μιμπίκια. Γιά όλους, λοιπόν, αυτούς τοίς λόγους, πρέπει νά παίρνετε, χωρίς χρονοτριβή, άμέσως, τά κατάλληλα μέτρα γιά την καταστροφή των μόλις παρουσιάζονται, γιατί αν μείνουν πληθαίνουν καταπληκτικά και άσχημίζουν και την ωραιότερη επιδερμίδα. Και μήν ξεχνάτε και τό σπουδαιότερο: ότι τά μιμπίκια είναι τό πρώτο στάδιο, μετά τό όποϊόν συχνά παρουσιάζεται ή όχληση, αντίαισθητική κι' έπίμονη τις περισσότερες φορές, δερματική πάθηση, ή άκμή.

Πώς θ' άπαλλαγίτε από τά μιμπίκια και τά μαύρα στίγματα θά σάς γράψω στό έπόμενο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός

Σόλωνος 40

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩ ΛΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΙΑΤΡΟΥ

★ Εύ άγγελον Μ. Άφού είσθε πτωχός διοπαλιστής νά περάσετε νά σάς εξετάσω δωρεάν, γιά νά θεσπισθώ περί τίνος πρόκειται. Πως θέλετε εγώ από μακριά νά κάνω διάγνωση και νά σάς καθορίσω θεραπείαν εφόσον τόσοι γιατροί διαφωνούν;

★ Άγνωστον. Τεμένη η Αιγίου. Λόγω της φύσεως του ζητήματος δυστυχώς δεν μπορώ νά έπεκταθώ λεπτομερώς. Άν έπιθυμήτε ιδιαιτέρως λεπτομερή άπάντησιν άποστείλατε την διευθύνσιν σας και έσώκλειστως όρχ. 50.

★ Γ. Σ ης. Ένταύθα. Έδιάβασα έπισταμένως τό γράμμα σας κι' έλυπηθήκα πολύ γιατί ένας άνθρωπος μορφωμένος σάν κι' εσάς έχει τέτοιες άλλοκοτες ιδέες, εφόσον μάλιστα είσθε προστάτης πολυμελούς οικογενείας. Άλλοίμονο νύ γιά ένα τέτοιο μικρό έλάττωμα άπελπίζεσθε. Πέρασε, φίλε μου, από τό Ιατρείον μου Σόλωνος 40 10—1 ή 5 1)2—8 και άφού εξέτάσω θά σοι πώ τί μπορεί νά γίνει. Λόγω της οικονομικής σας καταστάσεως ή εξέτασις θά γίνει δωρεάν. Νά μου πητε τό ψευδώνυμόν σας.

★ Σ. Γ. Ζ. Κων)πολιν. Εύχαριστήθηκα πολύ γιά την άποτελεσματικότητα των συμβουλών μου. Ν' άραιώσετε τώρα την χρήση της λωσίου που μεταχειρίζεσθε και νά χρησιμοποήτε τό πωϊό μετά τό πλύσιμο καθώς και προ της πούδρας την εξής λωσιόν:

Ροδόχρονο φυσικό	200 γραμ.
Γλυκερίνη	10 »
Βόρσις	10 »

Νά στίβετε καλά τό βαμβάκι όταν περνάτε τό πρόσωπο και ν' αφήνετε νά στεγνώνη καλά πριν βάλετε την πούδρα. Έπίσης δυο φορές την εβδομάδα νά άλειψετε τό πρόσωπό σας με χτυπημένο άσπράδι άρνίου. Νά τό ξεβάλετε με νερό μετά 10 λεπτά.

★ Ταλαίπωρον Νέον, Πειραιά. Η κατάσταση την όποιαν μου περιγράφετε, όφείλεται άφ' ενός στην παλαιά κακή συνήθεια του τρόπου έκτελέσεως και άφ' έτέρου στην έξασθένση του νευρικού σας συστήματος εκ της κατάχρησης έκείνης και μάλιστα σέ τόσο μικρά ηλικία και επί τόσα έτη. Χρειάζεσθε συστηματική κι' έπιστημονική θεραπεία (ένεσεοθεραπεία και ήλεκτροθεραπεία) και θά γίνετε άπολύτως καλά. Πάντως, αν δεν μπορείτε νά ύποβληθήτε σ' αυτήν περνώντας από τό Ιατρείον μου γιά μία λεπτομερή προσωπική σας εξέταση, αργίστε νά κάνετε ήμισον παύσην ένδομυϊκώς, από μία ένεση Τεστοστερόν των 10 μίλ., παίροντας συγχρόνως και έσωτερικώς 3 χάπια την ημέραν Σατυρίνη δι' άνδρας. Έτσι θά την ζητήσετε από τά φαρμακεία. Θά κάνετε εν όλω 12 ένεσεις και έσωτερικώς θά πάρετε 3 συνήθητα Σατυρίνη. Πάλιν μου βαναγκάζετε.

Η Κόρη της Μαργαρίτας

Προηγούμενα

Η Κα Αιμιλία, οικονόμος του δουλευτού Ροβέρτου Βαλλεράν, μόλις πέθανε αυτός, πηγαίνει στο Τροάιγ και παραλαμβάνει την κόρη του Ρενέ, που είναι η μόνη κληρονόμος της μεγάλης περιουσίας του. Ο Αιμιλιός του Βαλλεράν, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, που έπορευα την κληρονομία, την ακολουθεί κρυφά. Η Κα Αιμιλία παίρνει την Ρενέ και φεύγουν για το Παρίσι. Στο δρόμο όμως, ένα μικροατύχημα τους σταματάει στο Μαιζόν Ρουά. Ο Λεοπόλδος σταματάει και αυτός. Οι μέρες όμως περνούν και ο Λεοπόλδος εκπνεύει την άθνην. Η Ρενέ, της στέλνει ένα γράμμα εκ μέρους δήθεν ενός φίλου της μητέρας της και της λέγει να γυρίσει για το Παρίσι μόνη της. Η Ρενέ καταπονημένη από τα ταξίδια, πηγαίνει στο Παρίσι. Τη παραλαμβάνει, στον σταθμό ο Λεοπόλδος με τον Ζαρόλνκ και την οδηγούν στην γέφυρα του Βερνέ απ' όπου την οδηγούν στον Σηκουάνα. Την σώζουν όμως ο Παύλος Λαντιέ και ο Βίκτωρ Βερνέ, που επέστρεψαν από το σπίτι του θείου του Βίκτωρος.

Εν τω μεταξύ ο Πασκάλ πέρασε άσχημη νύχτα. Σηκώθηκε πρωί κι άρχισε να δημαγωγεί νευρικά μέσα στο δωμάτιό του.

31ον

ΑΥΤΟ κράτησε ως τις 9. Ξαφνικά, ακούστηκαν κτύποι στην πόρτα.

Ο Λαντιέ στράφηκε τρομαγμένος. Μέσα στην αναστατωμένη φαντασία του είχαν αρχίσει να σχηματίζονται εφιαλτικά όραματα. Έβλεπε κόλας την αστυνομία όλη επί ποδός να τον κυνηγά για να τον πιάσει. Οι χτύποι δε που είχε ακούσει του φάνηκαν ότι ήταν των αστυνομικών και για μια στιγμή σκέφθηκε πως θα μπορούσε να φύγει. Αμέσως, όμως, σκέφθηκε ότι αυτό ήταν καθαρή τρέλλα και με άσθενικά φωνή είπε:

— Εμπρός.

Ήταν ο υπηρέτης.

— Τι τρέχει; τον ρώτησε ο Πασκάλ.

— Ένας κύριος είναι κάτω και επιθυμεί να μιλήσει με τον κύριο.

Οι ανησυχίες του Πασκάλ ξαναγύρισαν.

— Τι άνθρωπος είναι; ρώτησε.

— Δεν μπορώ να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του γιατί είναι καλά κουκουλωμένος. Είναι όμως ψηλός και πολύ περιποιημένος στο ντύσιμό του.

— Έχει έλθει και άλλος εδώ;

— Όχι, μου φαίνεται.

— Σου είπε το όνομά του;

— Τον ρώτησα αλλά μου είπε ότι δεν τον γνωρίζετε. Σας φέρνει όμως, ένα σπουδαίο νέο.

Ένα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα του Ε. ΝΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

— Καλά, έχομαι....

Ο εργολάβος κατέβηκε στο ισόγειο και δρέθηκε τότε μπροστά στον Λεοπόλδο, αλλά έναν Λεοπόλδο έντελως αγνώριστο. Ο δραπέτης της φυλακής του Τροάιγ φορούσε τα ίδια ρούχα που φορούσε το δρεβν του εγκλήματος.

Ο Πασκάλ στάθηκε για μια στιγμή άναποφασιστος. Πήγαινε να πη: «Ποιος είστε κύριε; Δεν σας γνωρίζω», αλλά ο άλλος τον έπρόλαβε.

— Δεν με αναγνωρίζετε; του είπε σιγά, πλησιάζοντάς τον.

Ο Πασκάλ κύτταξε τον επισκέπτη του καλλίτερα και πήγε να φωνάξει από την εκπληξή του.

Εγκρατήθη εν τούτοις και ανοίγοντας την πόρτα του γραφείου του είπε:

— Περάστε κύριε.

Όταν δρέθηκαν μόνοι, ο Πασκάλ Λαντιέ είπε στον εξάδελφό του:

— Μά εσύ, φίλε μου, έγινες αγνώριστος!

Αυτό με κολακεύει εξαιρετικά, είπε ο άλλος χαμογελώντας. Δεν πιστεύω να φαντασθήκατε πως θα ερχόμουν εδώ τέτοια ώρα χωρίς να λάβω τα μέτρα μου!

— Λοιπόν; τι έγινε; ρώτησε με άνωπο μονησία ο Πασκάλ.

— Απλούστατα, έγινε!...

— Δηλαδή τί;...

— Διάβηκε! Αυτό που συμφωνήσαμε...

— Σκοτώθηκε; ρώτησε χλωμιάζοντας ελαφρά ο Πασκάλ.

— Έτσι λέγω εγώ...

— Όστε όλα τελειώσαν σχεδόν...

— Α! όχι ακόμη! Τό πρόγραμμά μας εξετελέσθη μόνον κατά το πρώτο μέρος του. Τώρα πρόκειται να εκτελεσθεί και το άλλο μισό, που είναι και το σπουδαιότερο.

— Εννοείς την κυρία Αιμιλία;

— Ναί. Η οικονόμος είναι πιά επικίνδυνη από την μικρή γιατί κρατά στα χέρια της το γράμμα του Ροβέρτου Βαλλεράν προς τον συμβολαιογράφο. Πρέπει να ενεργήσουμε γρήγορα και με επιτηδειότητα. Αυτήν την ώρα ή κ. Αιμιλία θα αναζητά την προστατευόμενη της. Πρέπει να χτυπήσουμε το σίδερο ενώσφ είναι ζεστό.

— Και τι αποφάσισες;

— Πολλά πράγματα και όχι εύκολα-τόρθωτα, σάς βεβαιώ. Η οικονόμος είναι ακόμη στο κρεβάτι, όπως ξέρετε, εξ αιτίας του ποδιού της. Ο γιατρός της είχε πη μπροστά μου να μην κινηθεί διόλου, και όμως είναι ανάγκη να έλθω στο Παρίσι.

— Και θα μπορέσει εσύ να την κινήσεις να περιφρονήσει τον κίνδυνο και να έλθω;

— Μπορώ. Η κ. Αιμιλία, όμως, δεν

είναι κανένα κοριτσόπουλο για να μπορέσει κανείς να την ξεγελάσει μ' ένα γράμμα και ανώνυμο μάλιστα... Πρέπει να μεταχειρισθούμε άλλο μέσον, αλλά τέτοιο, ώστε να ήμεθα από πρώτα βέβαιον περί της επιτυχίας του, αλλιώς δεν θα κάμωμε τίποτε....

— Διάβηκε!...

— Σας είπα ότι το πράγμα είναι δύσκολο, εν τούτοις έχω ένα σχέδιο... το όποιον θα επιτύχη αν θελήσετε να με βοηθήσετε.

— Εγώ! Πώς; έκανε ο Πασκάλ με κάποια ανησυχία.

— Πριν γνωρισθούμε, κ. Λαντιέ, εξέτασα για σας και έμαθα ότι άλλοτε καταγινώσασταν πολύ με την χημεία.

— Αυτό είναι αλήθεια....

— Και πολύ σπουδαία! Έμαθα επίσης ότι όταν ήσασταν νέος είχατε μεγάλη ικανότητα στην απομίμηση του γραψίματος και της υπογραφής των άλλων.

Ο Πασκάλ κοκκίνισε.

— Όλα, λοιπόν, τα ξέρετε εσύ; ψιθύρισε.

— Αφήστε την μετριοφροσύνη κατά μέρος! διέκοψε ο ψευτο-Λεοπόλδος. Είμαι βέβαιος για ό,τι λέγω. Μου ανέφεραν μάλιστα και για ένα γραμμάτιο πεντακοσίων φράγκων με την υπογραφή του πατέρα σας, που παρουσιάσθηκε στον ταμία του και πληρώθηκε αμέσως. Ο πατέρας σας, μόλις την ημέρα της λήξεως κατάλαβε το πράγμα, αλλά δεν θέλησε να καταγγείλει εκείνον που το εξέδωκε...

Ο εργολάβος άκουγε κατάπληκτος.

— Αλλά ποιος σου διηγήθηκε αυτά τα πράγματα; τραβήισε.

— Τι σας μέλλει; Η ουσία είναι ότι το πράγμα είναι αλήθεια.... Μυστικά δεν υπάρχουν μεταξύ μας!

— Το παραδέχομαι, ψιθύρισε ο Λαντιέ.

— Έχετε, λοιπόν, ακόμη αυτήν την ειδικότητα για την οποία εγώ λυπάμαι που δεν την έχω.

— Πάντοτε....

— Και μπορείτε να μιμηθείτε μια υπογραφή;

— Οποιαδήποτε. Και την δυσκολότερη....

— Όρα! Και τα χειρόγραφα;

— Ακόμη καλλίτερα.

— Ως χημικός γνωρίζετε κανένα όργιο με το οποίο να απαλείφονται δυο ή τρεις γραμμές από ένα χειρόγραφο χωρίς το πράγμα να φανεί;

— Ναί....

— Και μετά το πλύσιμο, μπορεί κανείς να γράφει στην θέση των γραμμών που αφαιρέθηκαν;

— Μάλιστα.

Ο Λεοπόλδος έτριψε τα χέρια.

— Τότε, φώναξε, ή γρηά είναι στην εξουσία μας!

— Τι σκοπεύεις να κάνεις;

— Δεν έχω τόσα καιιά να σας εξηγήσω λεπτομερώς. Περιμένετε με εδώ στάς δύο ή ώρα. Θα σας χρειασθώ. Ετοιμάστε και τα χημικά σας φάρμακα.

— Δεν φοβάσαι να μην προκαλέσουν απόνοιες οι συχνές επισκέψεις σου;

— Και γιατί; Κάθε μέρα δέχεσθε τόσους και τόσους εδώ. Ανθρώπους κάθε είδους. Μπορεί να είμαι εργολάβος, ξυλουργός, ξυλόμερος, σιδεράς, ιδιοκτήτης λατομείων... Μη φοβάσθε δα τόσο πολύ... Για την ώρα σας αφήνω....

Και σ' αυτό έπαινω ο Λεοπόλδος γρήγορα.

Κεφάλαιον Β'

Αντί να επιστρέψει στην οδό Τοκανιέ ο δραπέτης του Τροάιγ διευθύνθηκε στην δεινρόφυτη λεωφόρο Βολταίρου, όπου προγευμάτισε και από εκεί έφθασε στην οδό Πυραμίδων και σταμάτησε αντίκρυ στο υπ' αριθμόν 18 σπίτι. Ήταν το σπίτι αυτό μια οικοδομή ωραία και νεόκτιστη. Στο μέγαρο εκείνο ήσαν εγκατεστημένα τα γραφεία του συμβολαιογράφου κ. Ωγκύ.

Η πόρτα του σπιτιού ήταν ανοιχτή. Ένα μικρό χάλι υπήρχε. Οι τοίχοι του προβαλάμουν αυτού, στον όποιον ο καθείς έμπαινε, ήσαν γεμάτοι από διάφορα χαρτιά, περασμένα σε πλαίσια: ανακοινώσεις, ειδοποιήσεις, πολιτήρια κτημάτων κλπ.

Ο Λεοπόλδος προχώρησε και μπήκε μέσα στο χάλι. Έβγαλε ένα σημειωματάριο και άρχισε να διαβάει τις τοιχοκολήσεις.

— Να εκείνο που θέλω, έλεγε μόνος του σε λίγο.

Η άγγελία μπρός την όποιαν είχε σταματήσει έλεγε:

«Πωλείται κτήμα μετά οικίας επιπλωμένης εις Μπουασύ Σαιν Λεζέρ. Λάσος όποις εκταρίων, λαχανόκηπος, λειβάδι, δένδρα προς ύλοτομίαν, καλλιεργήσιμοι γαίαι. Οι βουλόμενοι δύνανται να το επισκεφθούν απευθυνόμενοι καθ' εκάστην εις τον επιστάτην του κτήματος και κομίζοντας έγγραφον άδειαν του συμβολαιογράφου κ. Αιμιλίου Ωγκύ».

Ο ψευτο-Βαλτά; πήρε μερικές σημειώσεις, έβγαλε και πάλι το σημειωματάριο στην τσέπη του και διευθύνθηκε προς τον θυροφύλο.

— Πού είναι το γραφείο του κ. Ωγκύ; ρώτησε.

— Στο πρώτο πάτωμα, κύριε.

Ο Λεοπόλδος ανέβηκε την σκάλα και δρέθηκε μέσα σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο στο όποιο δούλευαν πολλοί νέοι, καθύνας στο γραφείο του.

— Τι αγαπάτε κύριε; ρώτησε ένας απ' αυτούς τον Λεοπόλδο.

— Θέλω να δω τον κ. Ωγκύ.

— Λάβετε την καλωσύνη να απευθυνθήτε στον προϊστάμενο, απήντησε ο νέος, δείχνοντας μια εσωτερική θύρα που ήταν διαπλάτα ανοιχτή.

Ο Λεοπόλδος μπήκε στο «ιδιαιτερο» του τμηματάρχου.

— Πώς ονομάζεσθε κύριε, τον ρώτησε αυτός όταν έκουσε τί ζητούσε.

— Ο κ. Ωγκύ άγνοεί το όνομά μου αποκρίθηκε ο άλλος. Ήλθα για να αγοράσω ένα κτήμα.

Ο τμηματάρχης σηκώθηκε και πήγε σ' ένα άλλο δωμάτιο που ήταν δίπλα στο δικό του και το όποιο συγκοινωνούσε μαζί του με μια εσωτερική θύρα.

Μετά ένα λεπτό επέστρεψε.

— Έλατε, είπε στον Λεοπόλδο. Ο κ. συμβολαιογράφος σάς περιμένει.

Ο Λαντιέ ακολούθησε τον τμηματάρχη.

— Επιθυμώ κύριε είτε στον κ. Ωγκύ, να αγοράσω ένα κτήμα που έχετε για πούλημα.

— Ποιό απ' όλα;

— Του Μπουασύ Σαιν Λεζέρ.

— Το ξέρετε το κτήμα αυτό;

— Όχι κύριε, ξέρω μόνον ότι είναι στο Μπουασύ Σαιν Λεζέρ. Το μέρος μου άρεσει και όπως έχω αποφασίσει να ζήσω στην έξοχή θα αγοράζω το κτήμα μ' όλη μου την ευχαρίστηση. Είναι καλό το υποστατικό;

— Μάλιστα κύριε. Είναι πολύ προσοδοφόρο και το σπίτι που περιέχει είναι μια θαυμασία κατοικία, τελείως επιπλωμένη.

— Και πόσα ζητάτε;

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Ακριβώς αυτό το ποσόν θα ήθελα να διαθέσω κ' εγώ.

— Να σας δείξω το σχέδιο του κτήματος. Θέλετε να το ιδήτε;

— Δεν θα καταλάβω τίποτα απ' αυτό. Προτιμώ να πάω να το ιδώ από κοντά...

— Θα κάμωτε έναν ωραίο περίπατο κύριε. Να σας δώσω αμέσως μια άδεια επισκέψεως για τον φύλακα.

— Θα με υποχρεώσετε.

Ο συμβολαιογράφος πήρε ένα φύλλο χαρτιού με την επικεφαλίδα του συμβολαιογραφείου του και έγραψε τα εξής:

«Επιτρέψατε, παρακαλώ, εις τον κομίζοντα την παρούσαν άδειαν όπως επισκεφθή λεπτομερώς το κτήμα, το κείμενον εις Μπουασύ Σαιν Λεζέρ και του όποιου είστε φύλαξ».

Υπέγραψε και έδωσε το χαρτί στον Λεοπόλδο.

— Ίδου ή άδεια κύριε, είπε ο κ. Ωγκύ. Σας παρακαλώ όταν θα επιστρέψετε να μου πείτε πως σας φάνηκε...

— Ευχαρίστω.

— Εύχομαι να σας άρεση.

— Κι' εγώ το έλπίζω. Ίσως μάλιστα τελειώσωμε αύριο...

Ο Λεοπόλδος σηκώθηκε, χαιρέτησε και πάλι τον συμβολαιογράφο και βγήκε από το μέγαρο.

— Όρα! ψιθύρισε όταν δρέθηκε έξω. Τώρα πρέπει να πάω να δω τον αγαπητό μου εξάδελφο. Φαντάζομαι την εκπληξή του όταν θα με ιδή με το αυτόγραφο του συμβολαιογράφου στο χέρι.

Πραγματικά ή εκπληξή του Πασκάλ ήταν μεγάλη όταν είδε τον Λεοπόλδο γά του δίνω το χαρτί που είχε πάρει από τον κ. Ωγκύ.

— Κατόρθωσες, λοιπόν, φώναξε, να έχης το γράψιμο και την υπογραφή του κ. Ωγκύ!

— Βεβαίωτατα! Τίποτε για μένα δεν είναι ακατόρθωτον! Τώρα ή σειρά σας γίλιταί μου! Έχετε ετοιμάσει τα φάρμακα που είπαμε;

— Ναί.

— Λοιπόν, πρώτα-πρώτα θα αντιγράψετε με κάθε προσοχή το γράμμα αυτό απομιμούμενος τον χαρακτήρα και πρό πάντων την υπογραφή. Κατόπιν θα το σβύσετε με τα φάρμακά σας και θα σκεγνώσετε με επιμέλεια το χαρτί με την επικεφαλίδα. Σ' αυτό επάνω θα γράψω ένα γράμμα προς την κ. Αιμιλία, δηθεν

από τον συμβολαιογράφο προερχόμενον, και θα την καλούμε από γραφείο του. Έτσι θα την φέρουμε κ' αυτήν στο Παρίσι χωρίς να υποπτευθή τίποτε. Τα παρακάτω τα μαντεύετε... Για να επιτύχωμε, όμως, σάς επαναλαμβάνω, πρέπει να είναι τελεία ή απομίμησης του γραφικού χαρακτήρος του συμβολαιογράφου. Πόσες ώρες σας χρειάζονται για να καθαρίσετε το χαρτί και να εξακολουθήσετε την απομίμηση του γραφικού χαρακτήρος του κ. Ωγκύ;

— Τέσσερες ώρες μου είναι αρκετές.

— Όρα! Είναι, τώρα δύο ή ώρα, στάς έξ θα ξανάρθω με το σχέδιο της επιστολής που θα αντιγράψετε έσείς.

— Έλα και θα είμαι έτοιμος.

Κεφάλαιον Γ'

Από την οδό Πίκπου ο Λεοπόλδος πήγε στην οδό Τοκανιέ όπου δρέθηκε τον Ζαρόλνκ. Αυτός μόλις είχε επιστρέψει από τον σιδηροδρομικό σταθμό φέρνοντας μαζί του και την βαλίτσα της Ρενέ.

— Σου την παρέδωσαν άμέσως; ρώτησε.

— Αμέσως.

— Ας την ανοίξωμε τώρα να ιδούμε τι έχει μέσα.

Πήρε από το συρτάρι όπου το είχε αφήσει μαζί με τα άλλα πράγματα της νέας το κλειδί της βαλίτσας της και την άνοιξε.

Δεν περιείχε τίποτε άλλο από ρούχα.

— Α! έκανε ξαφνικά ο Λεοπόλδος, να και κάτι γράμματα.

Πήρε καμιά δεκαριά φακέλλους, έβγαλε τα γράμματα και τα διάβασε. Δεν τα δρέκε όμως ενδιαφέροντα και τα πέταξε στην φωτιά. Υστερα ρώτησε τον Ζαρόλνκ:

— Έρεεις κανένα κλεπταποδόχον της εμπιστοσύνης σου;

— Ναί. Πρόσως τάξωσ παιδί.

— Καλά, τότε σου αφήνω την βαλίτσα και τάλια πράγματα και τα διάβασε. Δεν κάνε τα ό,τι θέλεις.

— Είσαι καθώς πρέπει φίλος φώναξε ο Ζαρόλνκ.

Ο Λεοπόλδος ήταν ακριβέστατος στο ραντεβού του.

Στάς έξ ήταν στο γραφείο του Πασκάλ. Αλλά και αυτός ήταν εν τάξει στον λόγο του. Όλα ήσαν έτοιμα.

Ο Λεοπόλδος είδε τα αντίγραφα της επιστολής του κ. Ωγκύ που είχε βγάλει ο Πασκάλ και έμεινε κατάπληκτος.

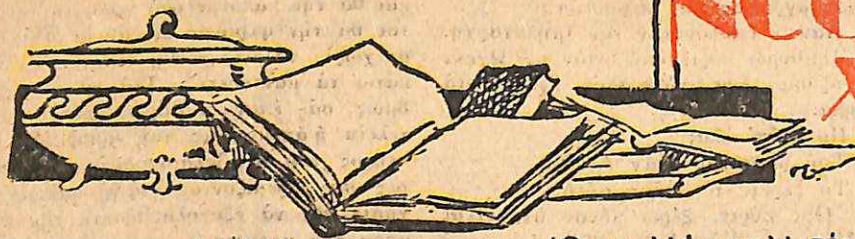
— Μα την πίστη μου, φώναξε, τόση επιτηδειότητα δεν την φανταζόμουν ποτέ. Τα συγχαρητήριά μου κ. συντάραξε!... Αν δεν γινώσασταν εργολάβος και σκεπτόσασταν λιγάκι πρακτικότερα, τώρα θα είχατε τον καλύτερον δέκα εκατομμύρια στην άκρη!...

Πήρε ύστερα το φύλλο του χαρτιού πάνω στο όποιο ο κ. Ωγκύ είχε γράψει την άδεια επισκέψεως στο κτήμα και το όποιον ήταν κατάλευκο και στεγνόν σαν να μην είχε γραφή καθόλου και το εξέτασε.

— Όρα! είτε ύστερα από λίγο. Και είστε βέβαιος ότι δεν θα χάση το μυστήριό μου; Δεν θα ξαναβγούν τα γράμματα;

— Βεβαίωτατος.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

ΟΝΕΤΤΟ

Κι' είσαι τώρα αδιάφορη στην καρδιά
(μου και ξένη
με τα χρόνια που φύγανε απ' την έρμη
(ζωή μου,
καρτερόντας απάντεχα να φανής αντίκρυ
(μου,
κι' η καρδιά μου κουράστηκε στωικά να
(προσμένει...

... Και δεν είναι πια τίποτα που τους δυό
(μας να δένει
τόσα χρόνια δε φάνηκες που σε ζήτα ή
(ψυχή μου,
γι' άλλους τραβήξεις δρόμους μοναχή σου
(καλή μου,
κι' έτσι τώρα για μέναγε θάσαι πάντα
(χαμένη....

... Και γυρνάς στο πολύβοο της ζωής πα-
(νηγύρι...
δίχως πόνοι και τύψεις την καρδιά σου
(να δένουν.
κι' είν' αδέχαστα — λέγαμε — που στη
(λήθη έχουν γείρει
κι' είναι θύμησης, μόνο που το γέλιο μου
(φέρουν....

Ός δεν ήρθες που έπρόσμενα, μη γυρί-
(σης, καυμένη...
ή καρδιά μου κουράστηκε στωικά να
(προσμένει.

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

(Τουρκολίμανο)

Πορφύρες

(Κόκκινο συνηθίζω να λέω κάτι που
είναι όμορφο, κάτι που μ' άρεσει).

Όταν την είδα για πρώτη φορά ήταν
τριγυρισμένη από ένα σύννεφο που χε
το χρώμα της φωτιάς και γύρω απ' αυτό
χόρευαν, πηδούσαν και λιμπιζόταν χίλια
δυό άστρα μικρά, μεγάλα, όλα κόκκινα
που στάζαν φωτιές και αίμα. Και θαφόν-
τουσαν γύρω της κόκκινα, πούτιζαν το
χρώμα και έφτιαχναν πάνω σ' αυτό μικρές
κόκκινες λιμνούλες που μέσα σ' αυτές
λουζόντανε νέες κόκκινες σταλαγματιές.

Περπατούσε έτσι πάντα στολισμένη μέ-
σα στα κόκκινα, και τ' άχνάρια των πο-
διών της μέναν κόκκινα και φωτεινά πά-
νω στο κοκκινωποτισμένο χρώμα.

Κυττούσε γύρω και γελούσε από εδύ-
χια. Και μου φαινόταν το γέλιο της κό-
κκινο κι' αυτό, κόκκινα και τα μάτια της.
Κόκκινα κι' η φωνή της και τέλος όλα
κόκκινα ένας ζωντανός ήλιος, μία πα-
ραδόσια κόλαση, ένα φλεγόμενο σύμ-
παν.

Τότε παράξενα την είδα για πρώτη
φοράς.

ΦΑΙΔΩΝ Π.

(Αθήναι)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Ο τρελλός καλλιτέχνης

Ήταν ευτυχισμένος, αφού είχε 5, τι
δίνει την ευτυχία: υγεία, πλούτη, όμορ-
φιά, και αγαπιόταν από την γυναίκα
που αγαπούσε.

Το πλούσιο ταλέντο του τον ξεχώριζε
από τους πολλούς. Και απελάμβανε όλες
αυτές τις επίγειες χαρές ο καλλιτέχνης.

Πολλοί τον ζηλεύαν για την τόση ευ-
τυχία του, μα εκείνος δεν λογάριζε τις
άδυναμίες των κακών ανθρώπων, γιατί
ήταν ανώτερος άνθρωπος.

Μα όπως συμβαίνει συνήθως, η Μοίρα
θαρέθηκε να παρέχει τα θεία δώρα στην
ευνοούμενό της. Και μία μέρα η σκληρή
των στερών από το πιδ άκριδό της δώ-
ρο: την αγάπη του.

Έστειλε το Χάρο και του την άρπαξε.
Κι' εκείνος, από τη λύπη του, χτυπήθη-
κε βαρεία κι' έχασε το λογικό του. Τού-
μειναν μόνο τα πλούτη — τί εφίρνεα! —
αφού δεν του χρησίμευαν πια σε τί-
ποτα....

Και μία άλλη μέρα τον βρήκαν νεκρό
στο άτελιέ του, πεσμένο στα πόδια ενός
αγάλματος: ήταν το άγαλμα εκείνης.
Το χέρι του τρελλού είχε διευθύνει τη
σμίλη, για να δημιουργήσει ένα αριστούρ-
γμα — το τελευταίο — κι' έπειτα ο
γλυπτής πήγε να ανταμώσει το μοντέλλο
του στον άλλο κόσμο.

ΧΛΟΗ Α. Ν. Ν.

(Αθήναι)

«Πάρσιφοι»

Γοργόφτερη ή σκέψη μου πετᾷ σ' ένα
περασμένο απόβραδο. Έξ αιτίας της
βροχής τρέξαμε να κρυφτούμε μέσα σε
στο μικρό εκκλησάκι πουταν χωμένο σε
κάτι πανύψηλα κυπαρίσσια. Σαν τα ει-
γόμενα ο βορριάς και τα χτυπούσαν τα
κρύα λουριά της βροχής, νόμιζε κανείς
πως με το ψιθύριμά τους έλεγαν από-
κοσμα παραμύθια. Τρέξαμε χειροπιαστά
πηδώντας τα μικρά αβλάκια που σχημά-
τιζε το νερό της βροχής.

Θυμάσαι; Σιγά έρχότανε στ' αυτιά
μας το έσπερινο σιγούλιμα του άσπρο-
μάλλη γέροντα παπά. Το θαμπό φως των
καντηλιών, που δειλά φωτίζε τις άσκη-
κές όψεις των Αγίων, ή γλυκειά ήχώ των
ψαλμών που άπλωνότανε μέχρι το θόλο
της εκκλησίας, όλα εκείνα μάς γέμισαν
τη καρδιά από αγάπη, την ψυχή από συμ-
πόνια. Με μιάς νειώσαμε την ανάγκη της
αυτοσυγκέντρωσης, της μόνωσης, μέσα
σ' ένα περιβάλλον ανώτερο, απόκοσμο,
γεμάτο από καθαρότητα κι' άφέλεια.

Σαν εκείνα που έδωσαν ζωντάνια τον
ήρωα του Βάνερ, τον Πάρσιφαλ, στον
Τερδ Ναδ του Γράαλ, στο Μόνσαλβατ
και που τον έβαναν άξιο ν' άνοίξει την
Τερή Θήκη και, γονατιστός, να ύψωση
το Τερδ Ποτήρι που έτόξευε μαγικα-

Ο έρως

Πές μου ποιά Μοίρα, πεταλούδα μου
(χουρή,
στο μονοπάτι της ζωής μου σ' έχει ρίψει
ποιός λουλουδένια μου άγνόλευνη ψυχή
με μάγους πέπλους μυστικά μ' έχει κα-
(λύσει;

Ποιός με τυλίγει στις πορφύρες τ' σί-
(βανού,
στης λύπης την ασύγκριτη μαγεία,
στην αίγλη του φωτός του αύνιου,
στη φλόγα του άγνώστου την άγία;

Ποιός μέσ' στον στρόβιλο των πόθων
(μου γλυκά
το σώμα σου κρατεί με μάγο χέρι...
ποιός μέσ' στο κύπελλο του πάθους μυ-
(στικά
το νέκταρ των φιλιών σου μου προσ-
(φέρει;

Ποιός κάθε νύχτα μέσ' στη μάγισσα σιγή
τα μάτια της ψυχής μου μαγνητίζει,
ποιός μέσ' στα λίκνα των όνειρων την
(αύγή
μ' ανάλαφρες πνοές μ' εκπνέει...

Ποιός μέσ' στον οίκο της 'Αγνότητος
(γλυκά
σε μέθη τις αίσθήσεις μου τυλίγει
και μέσ' στα σκότη του κακού τα μα-
(γικά
τα μέλαθρα της Λήθης μου άνοίγει;

Θυμάσαι πλάσμα των όνειρων μου γλυκό
το πρώτο μας φίλ... το πρώτο βράδυ...
που ένοωσε στη θεία μουρική
ό 'Ερως τις ψυχές μας στο σκοτάδι;

Αυτός μάς έπλεξε με ρόδα μια φωλιά
στης Λήθης τ' άκουσάμι το γαμένα....
κι' έκρυψε μέσα θησαυρούς από φιλή
και κάποιο μυστικό λησμονημένο!...

ΝΙΚΟΣ ΚΑΛΑΠΑΛΙΚΗΣ

(Αθήναι)

γές, ενώ γύρω του φτερούγιζε ή Λευκή
Περιοτέρα, και ξεχνόντουσαν οι μελω-
δίες των χερουβείμ.

Κι' από το βράδυ εκείνο, χειροπιαστοί
μέσ' στην εκκλησιά, γεμάτοι από καθαρό-
τητα κι' άφέλεια, νειώσαμε πως έτσι
μοναχά, θα μπορούσαμε, ύψωνοντας το
Ποτήρι του Έρωτα, και έχοντάς το ως
όδηγό μας, να βαδίσουμε στο μονοπάτι
της ζωής, πούναι γεμάτο πόνο κι' δόνη
και να φτάσουμε στην Νιρβάνα που προ-
γματικά ποθούμε. Νά, έτσι σαν τον Πά-
σιφαλ π' άκολούθησε το μονοπάτι πουταν
αδιάβατο στους άλλους, για να φτάσει
στο Γράαλ και να εκπληρώσει τον θεϊκό
του προορισμό.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Για να διασκεδάσετε

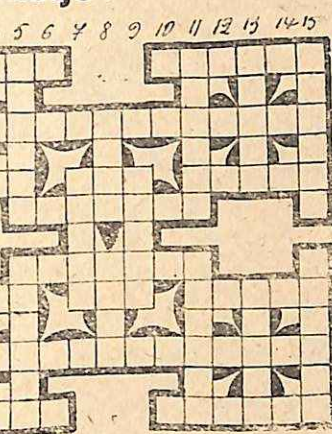
Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) "Οχι παρού-
σα—άνθος. 3) 'Αλ-
ληλοφάγωμα. 5)
'Αρχαίοι Έλληνες
άποικοι — με ατ-
τόν ζούμε (άνορ-
θόγρ.) — φτώχεια.
6) 'Η Άτθις δια-
φορετικά. 8) Άθε-
ράπυτος. 9) Τό
ώραιότερο ή ήθικό
στόλισμα των γι-
ναικών — έπίρρη-
μα χρονικών — ή
γενειάδα. 11) Νο-
μός της Στερεάς.
'Ελλάδος. 13) Τόν
έκανε διάσημο μία προβαία
(αίτιατ.) — άμόλυντα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βασίλισσα της 'Ελλά-
δος — φύεται στις άκροποτα-
μίες. 3) Τό χρησιμοποιούμε
για την άμυνα αλλά και για
την έπίθεση — περπατά στο
βυθός. 5) Άπαραίτητη στα
φραγτά — εκεί ζητά κανείς
σωτηριάν. 8) Άίσθημα διόλου
ευχάριστον. 8) Έπίρρημα

χρονικών (δημοτ.) — είδος ά-
σθενείας των Μαλαίων. 9)
Τό εισόδημα διαφορετικά
(ξεν.). 11) Άνωφελή — ώδι-
κόν πτηνόν. 13) Τό έπίθετον
νεαράς Γαλλίδος βεντέτας
του σινεμά — βλαστοί (οικο-
γεν.) — άπόγονοι. 15) 'Ο
πανόμοιος μ' ένα άλλον — ό-
μίχλη.

Άποστολές
Μ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
'Αγ. Παρασκευή

ΑΣΤΥΝΟΜ. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ό άγοφύλαξ Τζιλ, ενώ
περιπολούσε στον άγροτικό
αυτοκινητόδρομο, είδε ένα πε-
ταγμένο άνδρικό καπέλλο σε
μία καμψη. Σ' εκείνο το ση-
μείο ο αυτοκινητόδρομος ήταν
χτισμένος, και πλάι του έχαι-
νε σε άρκετο μήκος ένα χαν-
τάκι. Ό άγοφύλαξ πλησίασε
να πάρη το καπέλλο και τότε
είδε στο βάθος του χάντακος
ένα πολυτελές ιδιωτικό αυτο-
κίνητο που είχε πέσει. Την ι-
δια στιγμή άντελήφθη και έ-
ναν άνδρα που προσπαθούσε
να παράσχη βοήθεια στο θύμα.

Ό φύλακας τον άνεγνώρι-
σε. Ήταν ο μηχανικός κύριος
Φέρντισον. Ό Τζιλ έτρεξε και
βοήθησε τον άλλον να μεταφέ-

ρουν στο δρόμο το πτώμα του
άνθρώπου που ώδηγούσε το
αυτοκίνητο και που ήταν ο
γνωστός τραπεζίτης Μάλκολμ.
Ένας από τους καλύτερους άυ-
τοκινητιστάς της περιφέρειας.

Ό Φέρντισον άνέφερε τα
έξής:
Βρισκόταν καμιά δεκαριά
μέτρα πέρα από την καμψη ό-
ταν άπροόπως είδε να προ-
βάλλη το αυτοκίνητο. Παρή-
ρησε ότι ο οδηγός έκανε ά-
πελτισμένες χειρονομίες με το
ένα χέρι, σαν να είχε χάσει
τον έλεγχο του άμαξιού που
έτρεχε με άστραπιαία ταχύ-
τητα. Στην καμψη το αυτοκί-
νητο σταμάτησε και κύλησε
κατά μήκος του χάντακος.
«Έτρεξα άμέσως επί τόπου —
είπε ο μηχανικός — αλλά δεν

μπορούσα πια να κάμω τί-
ποτε».

Μιά έρευνα που έγινε στα
συντρίματα του αυτοκινήτου ά-
πέδειξε ότι το υδραυλικό φρέ-
νο δεν λειτουργούσε γιατί δεν
ύπήρχε βενζίνη στο ιδιαίτερο
ντεπό του φρένου. Τό φρένο,
όμως, της χειρής αντίθετως
φαινόταν να λειτουργή τελεί-
ως, αλλά ήταν λασκαρισμένο,
πράγμα που έδεικνυε ότι δεν
είχε χρησιμοποιηθή.

Τό σώμα του θύματος πα-
ρουσίαζε μία βαθεία πληγή
πίσω στο λαιμό που έπροκά-
λεσε τον θάνατο, καθώς και
πολυαριθμούς μώλωπας που έ-
γιναν από την πτώση. Όταν
έξαπλήθηκε άργότερα ο φύλαξ
του γκαράζ του τραπεζίτου
δεν ήξερε τίποτα για την έλ-
λειψη βενζίνης και άνέφερε
ότι ο τραπεζίτης εφρόντιζε
προσωπικώς για τον εφοδια-
σμό του ιδιωτικού του αυτο-
κινήτου.

Ότε μπορούσε να δεβαιω-
θή άν ο τραπεζίτης είχε πέσει
θύμα έπιθέσεως, γιατί κανείς
δεν έγνώριζε τί ποσόν άκρι-
βώς έφερε επάνω του ο τρα-
πεζίτης. Ό άστυνομικός έπι-
θεωρητής συνέλαβε τον Φέρν-
τισον.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

— Πρόκειται περί δυστυχί-
ματος ή εγκλήματος;

Λύσεις παινιδίων φύλλου 679

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ
ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

ΡΗΜΑ — ΒΗΜΑ — ΒΗΤΑ
Άηλαδή το γράμμα Β.

ΑΣΚΗΣΙΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

1+2+3+4 — 5+6+7+8+9=3

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Δεν έκαμε καλά τους λογα-
ρισμούς του. Δεν παρίσταται
ανάγκη να περιόψη 40 λί-
τρες άπ' την κατανάλωσή του

— 43 —
αλλά μόνον 28.50 περίπου.

Ας υποθέσουμε ότι ή λίτρα
της βενζίνης είχε 10 δρχ. Με
την υπερτίμηση έγινε 14.

Πρό του πολέμου, για 100
λίτρες έδαπανούσε 1000 δρχ.
τόρα, με τις 1000 δρχ. θα ά-
γοράσει 71.50 περίπου προς 14
δρχ. Συνεπώς, πρέπει να μει-
ώση την κατανάλωσή του κα-
τά 100 — 71.50 = 28.50.

Λύσεις παινιδίων

φύλλου 680

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Καθαρεύουσα. 2) Τέ —
ώτα — τό. 3) Λίαν — σμίλη—
Σινά. 5) Μυλωνάς — συνε-
πής. 7) Άλεξανδρούπολις. 9)
'Αθήλατα — πρόβατα. 11) 'Ε-
ρως — λαγός — βόας. 12)
'Αρ — ναι — χι. 13) Άνα-
παραγωγή.
ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μισρά. 2) Τί — Ρά. 3)
Κέα — Λιένη — ώρα. 5) Θά-
νιαρός — Ρά. 7) Ρώμος —
'Αδανα. 8) 'Ετι — γάρ. 9)
'Υαλος — πλοία. 11) 'Ις —
ένώπιον. 13) 'Ατι — παλά-
όχη. 14) 'Ον — αί. 15) σώμα.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ
ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

ΘΕΡΟΣ
ΘΕΤΟΣ
ΑΕΤΟΣ
ΑΕΤΟΙ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Εάν γράψετε το ΕΝΑ με
στίγματα, (το Ε με 4 στίγματα, το
Ν με 3 στίγματα και το Α με 3
στίγματα) ήτοι συνολικώς 10
στίγματα, και άσφαρέσετε έπειτα
5 στίγματα. Θα μείνουν άλλα 5!

Ό παθολόγος Ιατρός

Κ. Ι. Νικονιαννόπουλος

μετόικησε

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 136

Λέγεται 4—6 μ. μ.

Τηλέφ. 82287

Όμορφα λευκά δόντια
ευχάριστη αναίσθηση
μέ την 'Οδοντόπαστα
Χλωροδόντ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στιλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακώς και στρωτάς. Μοναδική δια μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ.

Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

Tisanol
PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στιλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακώς και στρωτάς. Μοναδική δια μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ.

Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΡΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΠΩΣ Ν ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Τίποτε άλλο δέν σαγηνεύει τόσο, όσο το χαμόγελο που αποκαλύπτει μίαν ωραίαν δοντοστοιχίαν - Ασφαλώς θέλετε και σεις ν' αποκτήσετε λευκά και άπαστράπτοντα δόντια - Μην διστάζετε! Εφαρμόσατε άμέσως το επιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ-ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» δηλαδή τοποθετήσατε έν ένατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψύκτρας και καθαρίσατε δις της ημέρας τα δόντια σας. - Θα μείνετε έκθαμβοι με το ανέλπιστο αποτέλεσμα - αυτόστιγμει ή κρέμα μεταμορφώνεται εις έναν ευχάριστον και ζωοποιόν αφρόν ο οποίος εισχωρεί εις κάθε σχισμήν, και κυλότητα του στόματος σας - Αί κηλίδες εξαφανίζονται άμέσως; και τα παράσιτα ή αίτια της σήψεως των φονεύονται.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ